

ENAKOPRAVNOST

EQUALITY

OFFICIAL ORGAN OF THE SLOVENE PROGRESSIVE BENEFIT SOCIETY

Neodvisen dnevnik
zastopajoč interesu
slovenskih delavcev
v Ameriki

VOLUME XIX. — LETO XIX.

I. DEL. — PART I.

CLEVELAND, OHIO, THURSDAY, (CETRTEK) APRIL 9, 1936.

STEVILKA (NUMBER) 85

"KAM JE ŠEL DE-NAR?" VPRAŠUJE-JO REPUBLIKANCI

Relifnega ravnatelja Hop-kinsa čaka ploha vprašanj glede potrošenja \$4, 880,000,000.

WASHINGTON, 8. aprila. — Republikanski člani kongresa so danes namerili svoje topove na Rooseveltovo, a d m i nistracijo glede trošenja relifnih fondov in bodo zahtevali, da se v javnosti natančno pojasni, za kakšne svrhe se je porabilo ogromno sveto 4,880 milijonov dolarjev, katero je lani dovolil kongres za relif in relifna dela v tekočem fiskalnem letu. Ko je relifni administrator Harry L. Hopkins danes stopil pred tozadnji odsek poslanske zbornice, da pove, zakaj bo vlada v prihodnjem fiskalnem letu rabila za izvršitev svojega programa relifnih del še nadaljnih 1,500 milijonov dolarjev, so se takoj vsala nanj vprašanja republikanskih članov. Hopkins pa je na vprašanja, ki so bila stavljena nanj, predno je izginjal za vratni cdsekev sobe, trdovratno močno. "Od tem ne bom govoril niti sedaj niti pozneje," je odgovarjal Hopkins na vsa vprašanja časnikiarjev.

Zaslišanja pred kongresnim odsekom se vršijo za zaprtimi vrati, toda bodo pozneje dana v javnost. Republikanci so komaj čakali, da dobijo Hopkina pred seboj, kajti to je njihova prva prilika od zadnjega poletja da stavijo nanj vprašanja.

Predsednik odseka, demokrat Buchanan iz Texasa, je izjavil, da se zaslišanju ne bo spremeno v "preiskavo," toda republikanska manjšina bo šla v tej smeri, kolikor ji bo mogoče. New-yorkška republikanca Bacon in Taber sta pripravila celo listo vprašanj na Hopkina. Narod je upravičen vedeti podrobnosti, kako se denar trošilo, je izjavil Bacon. Do danes ni javnost še skoro nič zvedela o tej stvari.

Neodvisni demokratski senator Holt iz West Virginije, ki že dalča biča Hopkinsonovo administracijo, je sinoč obnovil napad na relifnega administratorja na radiu. Izjavil je, da je glav. stan relifne administracije natrpan s puholglaveci in od vrha do tal preprežen z birokracijo. "Harry Hopkins dobro ve, da se z relifom igra politiko," je izjavil Holt. "Ako bi on trdil, da to ni resnica, bi s tem priznal, da ne ve, kaj se godi v njegovem uradu in da sploh ni sposoben posla, ki mu je poverjen."

SPANIJA IZVOLILA NO-VEGA PREDSEDNIKA

MADRID, 8. aprila. — Polslanci levičarskih strank so danes odstavili predsednika Niceto Alacala Zamora, ki je skozi pet let stal na čelu republike, v katerega več ne zaupajo, ker je katoličan. Na njegova mesto je bil začasno izvoljen bivši tiskarski delavec Diego Martinez Barri, zmeren levičarski republikanec ki je bil doslej predsednik parlamenta. Glasom ustanove se mora predsedniške volitve odrediti v tenu osmih dni in volitve se bodo vršile 30 dni kasneje. Predsednika voli parla-

Igra z brezposelno- no zavarovalnino

Delavski predstavnik proti-
stira proti zavlačevanju v
državni zbornici.

Onijska državna zakonodaja v Columbusu se že štiri mesece bavi z vprašanjem brezposel-
nosti zavarovalnine, toda za-
kon je danes prav tako daleč od
sprejetja kot je bil v začetku.
Krivda za to leži na podjetniških
interesih, ki na vse mogoče na-
čine pritisajo na državne po-
slance in senatorje, da bi prepre-
čili sprejem zakona. Glas delav-
skih organizacij ne pride do ve-
ljave, ker ljudje, ki sedijo v dr-
žavni zbornici, vedo, da od de-
lavcev, ki niso politično organi-
zirani se nimajo nicesar batit
sprotno pa bi bilo nevarno zanje
če bi se zamerili kapitalistom, ki
kontrolirajo republikansko kot
demokratsko stranko.

Včeraj je bil v Columbusu imenovan nov odsek, čigar nalo-
ga bo, "študirati", kakšen si-
stem brezposelne zavarovalnine
bi bil prikladan za Ohio, s čemer se je vprašanje zopet za nekaj
časa zavleklo. Otto W. Brach,
tajnik delavske uniske centrale
v Toledo, je proti temu ostro
protestiral, rekoč, da to ni nič
drugega kot nov maneuver za-
vlačevanja. "Zakaj je bil ta od-
sek imenovan, mi je popolna za-
gonetka," je izjavil Brach. Ko-
pak pa so pozdravile organiza-
cije tovarnarjev in podjetnikov
ter pohvali senatno zbornico,
ker je sklenila, da brezposel-
nosti zavarovalnine ne bo vze-
la na dnevni red, dokler novi
odsek ne sporoči, kaj je "pron-
šel".

Za predsednika odseka je bil najprej imenovan demokratski senator Keith Lawrence iz Cuyahoga okraja, ki je ni hotel sprejeti, nakar je zavzel njegovo mesto senator Bart T. McIntyre, ki je tudi demokrat iz Cuyahoga okraja. Zdaj se bo pri zaslišanjih debatiralo, ali naj vsako podjetje upostavi svoj lasten sklad za brezposelno zavaroval-
nino ali se ves denar steka v enem skladu. Senator McIntyre je za samostojne tovarniške sklade, organizirano delavstvo pa zahteva skupen sklad, kakor ga določa Boyd-Hunter predlo-
ga. Senat je temu odseku tudi naročil, da proučuje relifni pro-
blem v državi Oh.

Mlada ljubezen

Geraldine Powers je šele 15 let starca, njen fant Glenn Miner pa ima tudi samo 18 let, pa sta že trikrat "pobegnila", da bi se poročila, ampak vselej je kaj prišlo vmes, bilo ni denarja, ali pa kaj drugega, in morala sta domov. Tretji poskus se je pone-
srčil te dni. Ko se je Geraldine, ki hodi v Wilson Junior High šolo, včeraj razočarana vrnila na dom staršev, 7724 Decker Ave., so slednji polkulici polici-
ja, ki jo je odvedla v poboljše-
valnico. Ampak mlada zaljubljenca še nista obupala. Pravita, da bosta pobegnili in se poročili, "pa če se ves svet na glavo postavi . . ."

Ponesrečen rojak

Včeraj popoldne se je pone-
srčil pri delu v plinarni East Ohio Gas Co., na E. 62. cesti-
rojak John Maser, stanujoč na 1032 E. 68 St. Zelezne cevi,
katere so skladali s truka, so mu zdrobile levo nogo pod ko-
lenom. Z Grdinove ambulanco je bil odpeljan v St. Alexis bol-
nicu na Broadway Ave. Vzelo-
bo dolgo, predno bo okreval.
Prijatelji ga lahko obiščejo.

DA SE NE POZABI!

V današnji izdaji "Enakopravnosti" se nahajajo oglasi skoraj vseh slovenskih trgovcev in obrtnikov v Clevelandu. S temi oglasi so vam trgovci izrazili svoja velikonočna voščila, z denarjem, ki so ga plačali zanje, pa so obenem podprtli list ter s tem omogočili, da imate danes v svojih rokah to ve-
liko in zanimivo velikonočno izdajo "Enakopravnosti". To se pravi, roka v roki, v složnem sodelovanju smo v stanu drug drugemu pomagati in potiskati naprej voz napredka; združeni smo močni in sposobni marsičesa, kar je v kri-
stist nas vseh, cele naselbine, razcepljeni in sprti smo ničla, od katero se lahko vsakdo spodbakte.

To prav posebno velja za našo trgovska, gospodarsko in društveno živ-
ljenje. Vse je skupaj povezano in ni mogoče ločiti enega od drugega. Če v političnih vprašanjih nismo vsi enih misli, pa smo gotovo vsi edini v tem, da imamo v zadevah, ki se tičejo naših medsebojnih odnosov v trgovini, pri društvenih in v gospodarstvu sploh, iste cilje in da nas družijo iste koristi. Zato resno opominjam vse naše čitatelje: Kupujte vse, kar rabite, pri domačih trgovcih, patronizirajte domačina in ne tuca v velekapitalističnih verižnih pijač, ki pozna samo vaš dolar. Ali ni dovolj, da smo dan na dan izkoris-
čani od kapitalističnih mogotcev v tovarni, ako smo toliko srečni, da imamo delo, zato bi potem še sami od sebe nosili svoje cente kapitalističnemu ok-
topusu, ko imamo priliko, da se temu izognemo s tem, da trgujemo pri svojih rojakinjih, ki vodijo enako borbo za obstanek kot mi, in katerih težnje so iste kot naše!

Imetje to pred očmi pri vašem velikonočnem in pomladanskem nabav-
ljanju potrebščin za sebe in družino in pomnite, da v združenju je moč!

Preiskava s vobode govora v kongresu

WASHINGTON, D. C. — V kongresu Zed. držav se ima v kratkem začeti preiskava o kratenju svobode govora in drugih civilnih svobodščin. Senator Walsh, demokrat iz Massachusettsa, je kot predstavnik senata, ki je predložil resolucijo, da se preišče kršenje svobode govora in zborovanja in pa zaviranje delavcev, ki se skušajo organizirati v svrhu kolektivnega pogajanja z delodajalcem. Delo podpredstnika pa bo težavno, kajti dalo se mu ni niti pravice, da bi mogel uradno pozvati priče k zaslišanju ali zapleniti dokumente, in tudi nobenega denarja se mu ni dalo za strošek.

Vendar pa bodo ta zaslišanja važna, kajti to bo prvič v zgodovini, da bo kongres preiskoval kršitve civilnih svobodščin.

Telefonske cene

Bell telefonska družba je da-
la razumeti, da bo v kratkem znižala posebno mesečno pri-
stojbino za takozvane "cradle"
telefone, pri katerih sta slušalo
in zvočnik v enem instrumentu,
iz 25 centov na 15 centov.

"Coolidgev čevljari" je umrl

NORTHAMPTON, Mass., 8. aprila. — Danes je tu umrl v starosti 81 let James Lucey, čevljar in dolgoletni priatelj pokojnega predsednika Coolidgega. Lucey je spoznal Coolidgega, ko je bil ta mlad študent in sta postala dobra prijatelja. Ko je bil Coolidge izvoljen v državni senat, mu je čevljar rekel, da lahko postane predsednik, aka hoče. Ko je Coolidge postal podpredsednik in je čevljar povabil v Washington, mu je odgovoril, da bo počakal, da postane predsednik. Ko je predsednik Harding umrl in je Coolidge zavzel njegovo mesto, je Lucey čez štiri dni prejel pismo, v katerem se je Coolidge izrazil, da ako bi ne bilo njega, bi on nikoli ne postal predsednik.

vsem prijateljem in rojakom
sirom Amerike.

"ENAKOPRAVNOST"

Townsendova orga- nizacija gre na kose

LOS ANGELES, 8. aprila. — Tu je v organizaciji Townsendovega gibanja, ki obljublja člani \$200 mesečne pokojnine, izbruhnila odprta revolta, ko se je odcepil lokalni klub št. 93, ki je največji v deželi ter šteje 1800 članov. Predsednik kluba George H. Highley je izjavil, da bodo sledili tudi ostali lokalni klubi, ki štejejo skupno 26,000 članov, obenem pa se bo postavilo Townsendove klube širom dežele, da pretrgajo stike s stare organizacijo.

Highley je izjavil, da odstopek klub ne bo od svojih članov pobiral nobene mesečnine. Kot znano, je organizacija od vsakega člena zahtevala 10c mesečne pristojbine in preiskava pred kongresom je odkrila, da so si voditelji iz desetki nakazovali sijajne plače ter izvrstno živelj. "Nas ne bo lovil noben odsek v Washington," je rekel Highley pred navdušeno odobravajočimi člani kluba. "Popirali bomo prosto voljne prispevke in bomo prav tako dobro shajali."

Highley je vodil revolto, potem ko ga je narodni odbor Townsendove organizacije na seji v Baltimore obtožil "nelojalnosti" ter zahteval od njega, da odstope. Reorganizirani klub bo podpiral predlogo kongresmanov McGroartyja. Kongresman, ki je bil poprek prijatelj Townsendove organizacije, je Highley-u brzojavno čestital k njegovi izvolitvi za predsednika novega kluba.

Hoan zmagal s 13,000 glasovi večine

MILWAUKEE, 8. aprila. — Skoro popolna volilna poročila izkazujejo, da je župan Daniel W. Hoan, socialist, zmagal z okoli 13 tisoč glasovi večine nad župonom Shinnerom, ki je kandidiral proti njemu kot fuzijski kandidat obetih starih strank. Več tovaršev župana Hoana, ki bo prihodnji torek nastopil 21. leta županstva, pa je bilo pora-
ženih in torej ne bo imel kontrole nad mestno zbornico.

Predlog, da mesto prevzame privatno električno družbo ter jo obratuje kot občinsko napravo, je bil očvidno poražen. Proti je bilo oddanih 81,986 glasov, za pa 61,029 glasov.

Najbolj značilna stran včeraj-
šnjih primarnih volitev v Wisconsinu je ogromna večina demokratskih glasov, iz česar je razvidno, da so La Follettevi v splošnem volili raje za Roosevelta kot pa za Boraha. Rooseveltovi predsedniški kandidati so dobili 173,000 glasov, Borah pa samo 90,000. Borah je sicer očvidno porazil mašino stare republikanske garde, toda izvitev kaže, da je republi-
kanska stranka v državi zelo šibka, odkar so La Follettevi zapustili republikane ter organizirali progresivno stranko. V Milwaukeeju so La Follettevi podpirali župana Hoana-a.

Nov grob

Kakor smo poročali, je umrla Mrs. Mary Kaušek rojena Boldin, stara 40 let. Rojena je bila v Clevelandu in zapušča tukaj soprogata, tri hčere, enega brata, eno sestro in več drugih sorodnikov. Pogreb se bo vršil jutri—petek zjutraj, ob 9:30 iz Frank Zakrzakovega pogrebnega zavoda, 1105 Norwood Road. Naj ji bo lahka zemlja, ostalom pa naše sožalje!

Pijača v Lakewoodu

Mestna zbornica v Lakewoodu, predmetnici Clevelandu, je sprejela ordinanco, ki prepoveduje točenje piva ob nedeljah, pitje v avtomobilih ter tudi pro-
dajo vsake alkoholne pijače po polnoči. Gostilničarji bodo proti ordinanci vodili boj pred sodnijo.

Avstriji ustavili na- cijsko orožje

Vlada je poslala vojaštvu na meje, da prepreči tihotap-
stvo. Se boji, da nacija pripravlja nov poč.

DUNAJ, 8. aprila. — Avstrija je včeraj z največjo naglico poslala vojaška ojačanja na nemško in čehoslovaško mejo, da ustavi vtihotapljanje nemškega orožja v Avstrijo, ki se je vršilo z očividnem namenom, da se vprizori nov nacijski puč.

Istočasno je Mussolini ponovno zagotovil Avstrijo, da ji bo nudil vojaško pomoč v slučaju nacističkega napada.

Sinoči se je v Linzu zaplenil veliko pošiljatev orožja, ki je bila dozdevno namenjena za Ogrsko. Vlada tudi dolži, da nemški nacijski pošiljajo v Avstrijo dener za financiranje propagande proti vladi. Ker vlada ni gotova, ako se pretetni del orožja vtihotaplja direktno in Nemčijo ali skozi Čehoslovakijo, je podvezla varnostne korake na obeh mejah.

Razen tega se je avstrijska javnost te dni razburila ob umoru dveh bivših nacijskih, ki so ju očividno ubili njuni bivši tovariši, da se maščujejo.

Avstrijske vojaške oblasti so prepričane, da bi bile v stanu zatrepi vsak notranji nacijski izbruh, ako bi revolucionarji ne obobili nobeno pomoči iz Nemčije. Navzliec obljubam Italije za pomoč, pa se vlada vrnili v Avstrijo.

ROOSEVELT SE VRACA S POČITNIC

MIAMI, Fla., 8. sept. — Predsednik Roosevelt, ki je zadnje tedne ribaril s krovja jahte v južnih vodah, se je danes vračal proti tukajšnjim ljudem. V Gainesville, Ga., in Tupelo, Miss., kjer je bila katastrofa največja, se bo ubite pokopalo v masah, da se prepreči izbruh epidemickih bolezni. Mnogo žrtev, ki so bile tako zmečkane in sežgane, da jih ni mogoče spoznati, se bo sežgalo.

Gradnja za razstavo

Včeraj se je na jezerski obali zgradilo za gradnjo pr

O. ŠEST:

Kar po domače

Okrog mize, polne jedi in pijač

O teh zadevah bi se dalo napisati zelo debele bukve. Kako je bilo, kako bi moralo biti.

Še danes so v čilih nekatere navade, katerim nihče ne ve izvora in ki bodo najbrže ostale v navadi še bogosigavede kako dolgo. Recimo:

"Ce natakaš vino v čaše, nači najprej nekaj kapljic sebi, nato pa polni ostale kupice."

To je meščanstvo. Meščanstvo izumira, a ta navada se uporno vzdržuje. Zaradi me...

Krožnika ne dvigaj visoko, da izsrebljeju do poslednje kaplje. Nagniti ga smeš le nahalo in sicer proti sredini mize."

Tega, ki si je to izmisli, bi rad poznal in se z njim pomenuj na samem.

Dvigaj krožnik na katero stran hočeš in pojed juho do poslednje kaplje. Važno je le, da z slico ne ropotaš.

Vilice, noži, žlice, sploh jedilni pribor, ni za to, da z njim bobnaš.

Kar se tiče uporabe različnih vilic, nožev, lopatič, ki jih najde človek časih poleg svojega krožnika, si zaradi Boga ne beli glave, kako se uporablajo. Počakaj, da jih prično uporabljam drugi in stori potem ti prav tako.

Sicer pa: prav nič hudega se ne bo zgodilo, če povprašaš: "Oprostite, za kaj je pa ta lopatica, žlička, vilice?" Dobil boš točno informacijo.

Ce se ti kdo vsled tega hudo smehlja, mu mirno izjaví: "Vam, gospod, je lahko, ko ste povabljeni vsak teden h kazu Windischgratzu na gala večerjo." Pa je!

Z Angleške je prišla in se povsed udomačila navada, da držimo vilice v levi, a nož v desnem roki. Kdor tega ne zna, naj se nauči, da se v družbi ne osmeši."

Figo! Zakaj bi bil smešen, če ima vilice v desnici in nož v levici? Dragi zemljani, če ti je všeč, da držiš nož in vilice tako, drži jih, in vse bo v redu in prav.

Cmokati, srkati, srebati, sploh izvajati ob mizi pri jedi kakšnokoli muzik odnosno biti pujsk, ni dostopno.

Dragi moj gost, tudi s polnimi ustami raje ne govori. Razlogi so popolnoma jasni.

Pujsk si lahko, če mora biti, recimo, v jedilnem vozlu. Tam lahko cmokaš in sreblješ po mili volji. Skrbi same zato, da ti ne sedi nihče nasproti.

Vilice so za to, da z njimi jedi zmečkaš, zdrobiš in nabadaš. Nož je za to, da z njim jedi razrežeš. Vse jedi, katerih ni treba rezati, jemo z vilicami. V desnem roki. Ce je jed uporna, si pomagamo s kruhom, in zadeva je lepo urejena.

Bremen - Europa

7 DNI DO JUGOSLAVIJE

BRZI VLAK OB BREMEN IN EUROPA V BREMERHAVEN ZAJAMCI UDOBNO POTOVANJE DO LJUBLJANE

Ali potujte s priljubljenimi ekspressimi parniki.

COLUMBUS
HANSA ~ DEUTSCHLAND
HAMBURG ~ NEW YORK

Izborne železniške zvezne od Cherbourg, Bremena ali Hamburga. Za pojasnila vprašajte lokalnega agenta all

HAMBURG - AMERICAN LINE
NORTH GERMAN LLOYD

1430 EUCLID AVE., CLEVELAND, OHIO

čal dolgo časa čisto v redu. Pri drugi pečenki se ga je pa polnila smola, da mu je zadrnklj kos mesa s krožnika najprej na hlače in potem na tla. Miklavž, bister kakor je, je hitre sprengledal nevšečno situacijo in nikakor ni hotel dopustiti, da obvisi krivda na njem. Kot bivši golman in športa je pod mizo sunil uporni košček pečenke v smeri proti nadsvetniku Merljaku.

Ko je videl, da je uspel, se je sam pri sebi kar pregrešno vesil... Da, da, tak je moj prijatelj Miklavž.

Ce nas preganja nesreča in prekučnemo posodo z omako, ali pa če nas doleti isto kot je doletelo prijatelju Miklavža, ne zaženimo indijanskega hrupa, temveč izjavimo lepo ljubeznično: "Vidite, gospa, ves dan sem vedel, da se mi bo nekaj zgodilo. No, in tu imate spet dokaz o pravilnosti mojih slutenj." Pa je odpravljen. Z dovitom. Brez zamere.

Pri Tomažičevih imajo petletno punčko Špelco. Pa je imela moje sestrične Ide hčerka Marička god, pa so povabili tudi Tomažičeve Špelco. Servirajo jim kavo in je na mizi posoda s sladkorjem in v posodi tisti instrument, ki se mu reče "klešče za sladkor." Pa prijema smrklje sladkor s kleščami, s klešči ga vzamejo v drugo roko in ga nato vržejo v kavo. Iz tega sledi tale moral:

Take klešče so najbolj nepotrebna zadeva pod božjim solcem. Dragi moj zemljjan, vsak dan zavžiješ nekaj milijonov bakterij... Ce jih zavžiješ še nekaj sto več, to ni prav nič važno. Lahko dočakaš častljivosti instrument, ki se mu reče "klešče za sladkor." Pa prijema smrklje sladkor s kleščami, s klešči ga vzamejo v drugo roko in ga nato vržejo v kavo. Iz tega sledi tale moral:

Nekateri brišejo s prav posebno naslado prste ob mizni prti. Pa to ni lepo.

Servirajte po jedi ne zlagamo, temveč jo položimo na mizo kar tako. Ne vem zakaj.

Stari običaj govore o tajin-

Cistimo, likamo, popravljamo ženske in moške obleke.

DONALD AVE. DRY CLEANING
Zvonko Mohorič, lastnik
1169 E. 72 St.

Največje posebnosti v oblekah za Velikonoč pri MORRIS MANDEL-NU

Z VSAKO OBLEKO KUPLJENO TA TEDEN DOBITE
KAPO ZASTON!

DEŠKE OBLEKE Z DVEMA PAROMA HLAČ

En par dolgih hlač, en par kratkih, z najnovijim spomladanskim CLARK GABLE hrbotom. Trpežne, dobro blago, v \$6.85 na najnovješih barvah

in več

ZA VELIKONOČ IN ZA PRVO OBHAJILO

OBLEKE ZA UČENCE
Dva para dolgih hlač. Kompletna nova izbera, v najnovješih vseh barvah \$8.95 in barvah

in več

Čevlj za dečke || **Klobuki za dečke**
Calfskin Oxfords
hele, ručavi in črni. \$1.95 \$1.45

DEŠKE SRAJCE

Trpežna blago in barva 59c
2 za \$1
Vse pastel barve 79c

MORRIS MANDEL

MODNA TRGOVINA

15502 Waterloo Road

GRDINA SHOPPE

6111 St. Clair Avenue

Vesele velikonočne praznike želimo vsem našim odjemalcem in prijateljem!

Sedaj smo si nabavili veliko zalogo vse vrste obleke za žene in dekleta v najnovješih modah. Imamo tudi klobuke in druge potrebuščine. Vse po zmerni ceni. Se priporočamo za obilen obisk.

Neveste in družice: Oglejte si našo zalogo predno greste drugam!

vo starost, kakor moj prijatelj stvenih znanmenjih pri jedi. "Ce lice in nož paralelno na krožnik." hočeš še jesti in imaš še apetit, prekrižaš na krožniku vilice in nož, če si pa zadostil svojim tozadenvem željam, položiš vi-

Ljudje božji, odprite usta ob takih priložnostih, zamerite se raje, nikar pa ne dopuščajte, da se prav za prav nedolžen nedveñež blamira sleherni dan iznova!

Zakaj neki?

Glavno je, da ne polagaš rabljenega pribora na mizo. Vse drugo je brezpredmetno.

Bolne točke

So navade ali bolje rečeno razvade, ki jih lahko mirne duše imenujemo "smrtne grehe" med manirami. Dokler je pri tem prizadet samo posameznik, to je grešnik, nič ne de, kaj me brigata, mene, ali kogarkoli.

Ampak...

Recimo. Sedijo v restavraciji, v dobrini, solidni restavraciji trije solidni, obriti in poseti.

Načolj je, da je večerjal, ali pa, da si aboniran tam tam tudi na večerjo. To bi sposodil najbrži ne naredilo posebne veselja.

Njegov nož je kvaril tek njegovima sosedoma. Pa ne samo njima. Vse bližnji okolici. Tu-

di meni. Celo kratkovidna dame, ki je sedela tam pod zrcalom, si je nataknila staromoden ščipalki in napeto opazovala, kaj se bo zgodilo...

Izvolite,

prosim,

to se imenuje kolektivna misel: mi vsmo čakali, kedaj bo znožem-jedec zakričal, ker bo imel prevezano čeljust.

Nič podobnega se ni zgodilo.

S stočnim mirom je povečeral do kraja in se oddahnili.

Tudi mi smo se oddahnili.

Najbolj pa njegova sobesednika.

Gospod, ki je tako opasno sukal nož, ni kriv. Kriva je vzgoja, ali bolje, krivi so vsi oni, ki ga niso opozorili na to, da se nož nikjer in nikoli ne nosi v usta!

Toliko, da ga ni oklofutala. Klicali so zdravnika, vsled živčnega napada, ki ga je dobila. Nekaj dni nato je Miklavž občudovala. Še nekaj dni nato ga je cenila. Ko je odhajala iz Bleda v Sombetheli, ga je ljubil.

(Dalje na 4. str.)

Vsak Potegljaj Manj Kisloben

LAHKAKA JAJA

BOGATEGA, ZRELEGA DELA TOBAKA

Tekom let so bili storjeni gotovi napredki v izbiri in ravnanju cigaretnega tobaka sa Lucky Strike Cigarette.

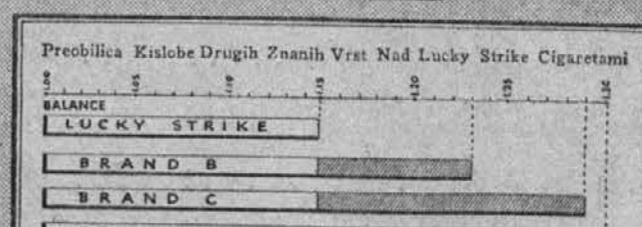
Te vključujejo uvodne analize tobaka izbranega; uporaba srednjih listov; ravnanja tobaka pri višji gorkoti ("Toasting"); vpoštevanje kislobno-alkalijskoga

razmerja, s temu sledenim končnim izboljšanjem okusa; in kontrolirana enostot v završenem izdelku.

Vse to skupaj proizvede boljšo cigareteto - moderno cigareteto, cigareteto napravljeno iz bogatega, zrelega dela tobaka - Lahko Jaja.

Luckies so manj kislobne

Zadnje kemične preizkušnje kažejo* da imajo druge znane vrste preobilico kisloba nad Lucky Strike od 53% do 100%.

* Izid Potrjeni Od Neodvisnih Kemičnih Laboratorijskih in Preiskovalnih Skupin.

Luckies - "IT'S TOASTED"

Zaščita vašega grla - proti draženju - proti kašlju

Kar po domače

(Dalje iz 3. str.)

bila in mu pisala madjarsko ognjevitva pisma.

Ves ta čas je pa hodila k zoobrazniku.

Ecco! Miklavž je tič, kaj, in leponka ali kako ji je že bilo ime, mu je hvaležna. Se dares. Prašajte jo, letos pride spet na Bled.

Miklavž ima tudi sestrično, ki ji je ime Erna. Vzgojena je kakor srnica ali košuta, fina in temkočutna. Pri njej najdemo celo to, kar je dandanašnjščina prava redkost: dolge, kapitalne krite. Ona ni s tega sveta. Besede "gola", "nag" ali "spodne hlačke" izgovori samo z največjim napornom in samozatajovanjem in zardi pri tem od vratu do ušes, najbrže pa zardi sploh po vsem telesu. Da bi pa spregovorila besedo "toleta", "closet" ali po naše "stranišče", tega že celo ne boste doživeli.

In vendar . . .

* * *

Hanns Heinz Ewers ima no-

velo, v kateri opisuje, kako neki mlad sodnik pričakuje v kavarni dekle. Dekle ni točno in sodnik si krajša čas s tem, da popije čašo pive, nekaj čaš voće in nekaj čajev. Potem stopi na obisk k znancem, ki imajo tudi hčer.

Caji, voda, pivo so neizprosni. Kako znano. Sodnik je podoben Miklavževi sestrični Erni. Sila postaja od minute do minute večja. Sodnik v blazni nujnosti zaprosi za roko domače hčerke, plane in odhiti.

Posledice so zname . . .

* * *

Buchner je napisal dramo vaka siromaka "Woiczeka." Ta ima navado, da venomer vzduhuje: "Ah, da, natura! Kadarnatura spregovori, je človek brez moći."

Woiczek ima prav.

Pa naj se mi stokrat ali tisočkrat očita, da govorim o nevšečnih zadevah, povedal bom pa le:

Koliko nevšečnosti moramo prestati od ljudi, ki ne vedo za

svojo bolno točko!

Bolne točke so: Potenje, ki udarja skozi obliko in v nos.

Noge, ki ne dehte kakor šmarnice.

Nohti, kakor žalne znamke. Ušesa, ki se cede — a ne od modrosti, ki poganja skoznje.

In tako dalje . . . Et cetera . . . Und so weiter

* * *

Bolna točka v tej ali oni obliki je najbrže last slehernega.

Pri sosedu jo vidimo, slišimo, vohamo — pri samem sebi ne.

Prav gotovo pozna mnogo naših dobrih priateljev in znancev našo bolno točko, pa nam je ne pove. Iz koristnosti . . . Iz vlijudnosti . . . Iz razloga, da bi padla senca na medsebojne odnosaže. Pa je napak!

Iz vlijudnosti bi nam jo moraši povedati! Iz obzirnosti!

Prijatelj Miklavž, s katerim sem služil skupaj pri vojakih in spal v isti vrsti z njegovo poseljo, me je vsako noč nekajkrat z nogo brenil — saj veste kam — zato ker sem smrčal, je trdil . . .

Moj priatelj Miklavž sicer rad pretirava, ampak v tej točki njegove trditve ne morem kontroliратi.

VELIKA BRITANIJA ZO PET UDARILA PO ITALIJI

(Dalje iz 1. str.)

gin odsek kakrške informacije glede abesinske obtožbe, da Italijani rabijo strupene pline proti neoboroženemu civilnemu prebivalstvu Abesinije. Generalni tajnik Lige je odgovoril, da nima nobenih informacij.

Eden je nato energično opozoril, da sta Italija in Abesinija leta 1925 podpisali mednarodni sporazum, s katerim so se vse pogodbene sile brez izjeme zavezale, da ne bodo pod nobenimi okoliščinami rabile strupenih plinov. (Včeraj je bilo poročano da ima Eden dokumentarne dokaze, da so Italijani uporabljali pline.)

Nesoglasje med Anglijo in Francijo se je pokazalo, ko je francoski zunanjji minister Flandin zahteval, da Liga preišče tudi italijansko obtožbo, da so Abesinci rabili dum-dum krogler ter mučili italijanske jetnike in ranjence.

Obenem z obnovljenim napadom Anglije na Italijo je bilo danes objavljeno pismo mehičanske vlade, ki protestira proti zavlačevanju kaznilne akcije od strani Lige proti Italiji radi napada na Abesinijo. Mehika, ki je s tem izrazilila misli številnih malih narodov, je sporočila, da ne bo prevzela nobene odgovornosti za kakrškoli korak, ki bi oslabil sankcije proti Italiji.

Istočasno je postal jasno, da je Anglija postala še bolj hladna v podpiranju Francije proti Nemčiji. Francija je izrazila željo, da bi se opustilo sankcije proti Italiji, da bi se jo pridobil za skupen nastop proti Hitlerju radi kršenja lokarniške pogodbe, toda Anglija o tem nemara slišati.

Republika Ekvador je danes obvestila Italijo, da ne bo več izvajala Liginih sankcij proti nji.

Povodnji in njihovo preprečenje in omejevanje

Rastoče reke in dryči ledeni ki so v kakih tucat državah povzročili strašno škodo in prinesli mnogo gorja stotisočem ljudi. Približno dvesto ljudi je utonilo, predno je visoko vodovje odteklo. Leta v zahodnih pokrajnah se škoda na življenu in lastnini ceni na več kot petsto milijonov dolarjev. Pittsburgh, veliko industrijsko središče v Pensilvanijskem, ki je bilo nekoli dne malone onesposobljeno vsled velike povodnji, šteje svojo škodo na skoraj isti znesek. Deroča reka Ohio, ki je poplavila tri države, je spravila v streho mnogo tisoč ljudi in je prisilila zaprtje mnogih tovarn. Nevarnost bolezni in kuga je povzročila mobilizacijo vseh zdravstvenih in sanitarnih sredstev v prizadetih pokrajnah.

Neposredno vprašanje, ustvarjeno od povodnji, je seveda rehabilitacija onih pokrajin, kjer je povodenj ponehala in preskrboval potrebnega prebivalstva z živežem in stanom. Vojnika 250.000 WPA delavcev je bila nujno odpeljana v središče poplavljениh pokrajin, da pomagajo lokalnim oblastim v delu rehabilitacije. Ameriški Rdeči Križ je apeliral za pomožni sklad treh milijonov dolarjev, ali zdaj se, da je potrebna veliko večja svota, da se pride v okom obupnim potrebam žrtev velike povodnji.

To rešilno delo je sicer zdravo in plemenito, ali strokovnjaki in znanstveniki, ki opazujejo vsakoletno škodo bilijonov dolarjev bolj poudarjajo potrebo, da se nekaj storiti za preprečenje in omejevanje povodnji v bodočnosti. Oni uvidevajo, da eden izmed glavnih vzrokov povodnji in pravnih viharjev je erozija prsti. Ceni se, da voda in veter odnase vsako leto kakih 3000 milijonov ton vrhnje prsti v tej delželi. Vsled tega prst ne more pridržavati več deževnice in, ko nastane suša, vetrovi odnašajo razrahjeno prst polupustnih vinskih planjav.

Nekoliko načinov za kontrolu povodnji je bilo že uvedenih v praksi z velikim uspehom. Na primer, Norrisov jez Tennessee Valley Avtoritete shranja povodenjsko vodovje reke Clinch, ki zalaže vso državo. Boulder Dam ki je takoreč dogotovljen, bo shranjal vodovje deroče reke Colorado in se bo to vodovje uporabljalo za irrigacijo, vodovode razvoj električne sile in kontrolo povodnji. Skoraj dogotovljen je tudi program za kontrolu povodnji reke Mississippi, in kako dobro je načrt uspel v najbogatejši dolini na svetu, se je pokazalo ravno letos, ko smo imeli največje povodnji v zadnjem desetletju, kajti ogromna reka Mississippi je lepo ostala sredi svojih bregov in mirno odtekala svoje ogromno vodovje v zaliv. Konservacijski sistem v državi Ohio, ki vključuje sistem vodo shranjujočih rezervoarjev ob reki Miami, tekoči skozi Dayton, ima namen končati vsako močnost povodnji. Grand Coulee jez v reki Columbia v Washingtonu služi ob enem za irrigacijo

razvoj električne sile in za kontrolo povodnji.

Ali vzbude ogromnim stroškom za zgradnjo teh preprečilnih sredstev proti divjadi naravi treba potrošiti še mnogo več denarja za kontrolo povodnji. National Resource Committee, ki gleda naprej v bodočnost z resnico skrbjo, naznana, da vse, kar se je storilo tu pa tam, ni še od daleč zadostni in da dežela sploh nima nikakega resničnega načrta za kontrolo povodnji ob večini rek v tej deželi, katerim pretijo povodnji.

Velika nevarnost za življeno in lastnino se najde v glavnih strugih reke Ohio, ene izmed najdivjih rek vse dežele in poglavitevne povzročevatelja povodnji ob svojih neštevilnih pritokih. Isto velja za reki Connecticut in Merrimack v New England, kjer je tudi divjala nenavadna povodenj. Reka Ohio začenja od mesta Pittsburgh naprej, ko se reki Monongahela in Allegheny zlivata v eno mogočno reko; ob teki predstavlja stalno nevarnost, kjer ni nikake kontrole povodnji. Ravnotako je zgodovinska reka Potomac stalno nevarna za glavno mesto Washington. Letošnje katastrofe so ozivele zanimanje za kontrolo povodnji v širokem obsegu, zlasti za preprečevanje povodnji vsled temeljnih vzrokov: erozije prsti. In predlagata se, da se obširne površine manj vrednih poljedelskih zemljиш umaknejo iz obdelovanja in povrnejo k prejšnji rabi kot paša; nadalje govorji se o ustvarjanju mogočne zaščitne pasu gozdovja od severa do juga skozi sredino dežele, o gradnji teras in o boljših metodah obdelovanja zemlje.

FLIS

August Kollander

6419 ST. CLAIR AVENUE
v Slovenskem Nar. Domu

PRODAJA parobrodne listke za vse prekomorske parnike! POSILJA denar v staro domovino točno in po dnevnih cenah! OPRAVLJA notarske posle. Kollander ima v zalogi tudi jugoslovanske znamke.

MALLORY HATS

The Only Hats That Are "Cravette" Moisture-Proof

LET YOUR HEAD RELAX!

Put on the famous Mallory "Nokabout" Hat. Lighter than any hat you ever wore. More pliable. More comfortable. Glove-soft to your head. It's the hat that's a smash hit with young men this spring.

John Pollock
6407 St. Clair Ave.
Slovene National Home

VESELO VELIKONOC ŽELITA VSEM

TISOVEC BRATA

Dve mesnici:

8014 St. Clair Avenue
16224 Arcade Avenue

Ako hočete imeti dobre doma prekajene šunke, klobase in želodce pridite k nam. Imamo vedeni tudi prvovrstno sveže meso.

EMIL'S MARKET

6024 ST. CLAIR AVE.—HE. 7066
EMIL BUKOVEC, lastnik

Pri nas dobite najboljše vrste sveže in doma prekajene meso, kakor tudi grocerije. Vse po nizki ceni. Se priporočamo, da si nabavite potrebuščine pri nas. Postregli vam bomo v vašo zadovoljnost. Veseli velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Veseli velikonočne praznike od brivcev Steve Jochum in Frank Gredence vsem prijateljem in obiskovalcem.

FRANK A. GREDENCE'S
BRIVNICA
6124 ST. CLAIR AVENUE

MODIC CAFE

Izvrstno žganje, vino in pivo.

6201 ST. CLAIR AVENUE—HENDerson 9103

Veseli velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Veseli velikonočne praznike želi JANKO N. ROGELJ
6401 SUPERIOR AVENUE
ENDicott 0718 — HENDerson 1218

Zavarovalnina proti ognju, tatvini, avtomobilskim nesrečam itd.

Mayflower Dairy

Better Dairy Products

Race in Sinovi, lastniki

1083 EAST 68th STREET

HENDerson 4926

HIŠE NAPRODAJ POCENI!

Cleveland

	Cena v gotovini
866 East 76 Street—Za eno družino: 8 sob.	\$3.000.00
1403 East 90 Street—Za eno družino: 7 sob.	2.800.00
14503 Darwin Ave.—Za eno družino: 6 sob.	3.000.00
1260 East 171 Street—Za eno družino: 5 sob.	2.500.00
13513 Rugby Rd.—Za eno družino: 7 sob.	3.600.00
18611 Chapman Ave.—Za eno družino: 5 sob.	2.500.00
18324 Neff Rd.—Za eno družino: 5 sob.	3.400.00
19209 Pawnee Ave.—Za eno družino: 5 sob.	2.500.00
976 East 63 Street—Za dve družini: 7 sob.	1.800.00
1025 East 69 Street—Za dve družini: 8 sob.	2.200.00
378 Cleveland Rd.—Za dve družini: 8 sob.	3.000.00
16006 Saranac Rd.—Za dve družini: 8 sob.	2.300.00
13631-23 Diese Ave.—Za dve družini: 8 sob.	4.000.00
14508 Sylvia Ave.—Za dve družini: 8 sob.	4.000.00
901-03 Rudyard Rd.—Za dve družini: 8 sob.	3.000.00
876 East 200 St.—Za dve družini: 10 sob.	4.700.00
6213 St. Clair Ave.—Ena trgovina in eno stanovanje	5.800.00
871 East 67 Street—Ena trgovina in 1 stanovanje	5.600.00
7108 St. Clair Ave.—Dve trgovini in dva stanovanja	8.500.00
630 East 140 Street—Dve trgovini in dva stanovanja	6.500.00

Euclid, Ohio

22671 Ivan Ave.—Za eno družino: 5 sob.	1.800.

Carica Katarina

Zgodovinski roman

"V desetih minutah se mora izvršiti smrtna kazen nad obsojencem. Njeno Veličanstvo carica ga ni pomilostila."

Po teh besedah nastane šum v hodniku.

Na pol onesveščena je ležala Olga v naročju Miroviča.

Zunaj se začujo bojni. Olga se zdrne in zakriči.

Z obraza ji je videti smrten strah. Sklene roke in zaklječe Mirovič:

"Reši se — reši svoje življene! Ubili te bodo, dragi moj! Mirovič, ne misli zdaj na svojo moško čast! Kaj te stane, če obtožiš Orlova? Naj propadeš! — Toda midva hočeva živet!"

Zarotnik je okleval. Zadnjkrat ga je skušal vrag, da postane lopov. Da, bilo je treba silne veličine in junaštva, da premagata skusnjavo!

"Ne morem," reče Mirovič.

"Ne morem živeti kot lopov. Raže umrem kot pošten človek na morišču. Prisegam ti, Olga, da Orlov ni imel z nami nobenega posla. Kaj ne vidiš, da me hoče carica prisiliti do tega priznanja da bi se pectem rešila svojega prvega ljubčka? Če ga obdolžim, potem je dosegla, kar je hotela.

Tedaj bi mogla mirno uživati svojo grešno srečo s tem Aleksandrom Potemkinom.

"Ne, Olga, ločiva se! Še potem — zadnji poljub, potem bom šel pogumno na morišče, kot človek, ki prezira ljudi in nemiselno lopovsko življenje!"

Toda v istem trenutku se odpro majhna stranska vrata, in na dvorišče vstopi stari knez Daškov, vodeč za roko svoje nedkanjo ženo Olgo.

Zaprta je oči, da ne vidi strahote, ki se bo morala zdaj zgoditi.

Mirovič so priveli do podnožja, na katero je vodilo nekoliko stopnic. Tam mu ukažejo poklicnici.

Mirovič uboga. Namenil se je, izpolniti vsak ukaz — samo da stvari ne zavleče. Poslušno poklekne, ne radi ljudi, temveč radi molitve.

Niti duhovnika mu niso poslali. Odločili so se, poslati ga v smrt brez spovedi in drugih obovodov.

Potemkin je stal v kotu dvorišča. Ni hotel bližje.

V trenutku, ko je odločil o sodi svojega nekdajnega prijatelja, je spoznal, da mu niti bogastvo, niti oblast ne moreta domestiti čistega srca in častnega obraza. In nekoč je bil tudi on dober in pošten! Da bi mu bilo samo ta trenutek mogoče rešiti Mirovič — on bi to storil!

Potemkin je zmanjšal oprostitev, da bi se verig, da bi se vrgel na surovega stareca.

Toda vezi niso popustile. S težkim vzhodom se je zgrudil na stol. Moral je gledati, kako so mu najljubšo ženo izgnali z udarci iz ječe. Slišal je njen obupni krik, toda ničesar ni mogel za njo storiti. Moral je mirno gledati, kako surovo postopajo z njim.

Potemkin da znamenje, vojaki snamejo jetniku verige. Pri tem so postopali tako surovo, da so mestoma s težkimi verigami posneli na nogah tudi kožo. Mirovič je zrl na Potemkinja, ki je stal ob strani in se izogibal njegovemu pogledu.

Vrata se odpro. V ječo stopi krvnik s svojimi pomočniki.

Krvnik je bil ogromna posast, nenavadno grdega obraza, rdečih las in divje brade. Počasi se je približal na smrt obsojenemu.

In iztegne obe roki, da bi ga zgrabil. Potemkin zakuce Mirovič.

"Se ni prepozno, Mirovič, — Priznaj!"

sija, umiram na morišču! Daj Bog, da pride kmalu čas, ko zgine nasilna Katarina s presto, in z njo vsi njeni služabniki. Naj bo prokleta.

— Tebi pa, pholi ljubček svoje carice, želim, da te zadene usoda, ki si jo namenil grofu Orlovu!"

Učinek teh besed je bil velik. Niti krvnik se ni zganil, da ga prisili k molčanju.

Kakor okamenel je stal Potemkin. Niti znamenja za obglasjenje ni mogel dati.

Mirovič stopi k sekiri. Dvigne roko in pokaže na bledega Potemkinja.

"Poznam tvoje skrivnosti!"

zakliče. "Vem dobro, da si ljubi nekoč dobro, čisto dekle — Ime ji je bilo Elizabeta Voroncova — Pa si jo zapustil, izneviral si se ji, pogubil si jo! Močno si žrtvoval celo njeno življenje, samo da si mogel postati carični ljubček."

Potemkin preneha. Krvnik in njegov tovarisi se oddajijo.

— Čeprav je bil v sredini razgovora, da se njihov odgon v Sibirski izvrši tajno!

Potemkin preneha. Krvnik in njegov tovarisi se oddajijo. Ječar pristopi k Miroviču, da ga opet povede v ječo.

Prav, ko so hoteli odpeljati Miroviča, prihiti k njemu Olga.

Objame ga, ter mu prične poljubovati usta, oči in vrat.

V Orosovski ulici je stala v

enem času majhna hiša, zunaj lepa in čista, ki pa je bila mnogokrat vzrok v povod zanimivim razgovorom stanovalcev in sosedov.

V to hišo je prihajala namreč možica mladih dekle, ki so se običajno prav dolgo mudile v

zagonetni hiši. Dekleta so bila skorodno mlada in lepa, in ničuda, da se je kmalu začela vse

mogoče govoriti. Mnogi stanovalci Orosovske ulice pa so se obrnili že na policijo.

Policijski častnik je navadno mirno poslušal te ljudi, spraševal jih, kaj misijo, da se godi za stenami te hiše, potem pa je dejal smieje.

(*Dalje prihodnjč)*

ENAKOPRavnost

nje in umre le polagoma. — Da je bilo mnogo hujše od silnega krvnikovega udarca s sekiro.

Le Olga ni tako misila. Tudi na njo je učinkovalo pomilovanje z veliko silo. Oči so se ji orosele, toda njen pogled, katerega je upirala v Miroviča, je jasno govoril o njenih mislih.

"Živel boš, dragi moj! — In kdor živi, ne more zgubiti vse nade!"

Njeno veličanstvo ukazuje nadalje", nadaljuje Potemkin, "da morata oba jetnika še danes odpotovati v Sibirijo. Najstrožje jima je prepovedano sprejeti kakšno pismo ali s kom sniti."

"Njeno Veličanstvo ne želi, da zave narod za ta čin usmiljenosti ker bi ljudstvo mogoče ne razumealo pravljno pomilovitost. Narod naj misli, da sta Mirovič in Voroncov mrtvi; zato je treba, da se njihov odgon v Sibirski izvrši tajno!"

Potemkin preneha. Krvnik in njegov tovarisi se oddajijo. Ječar pristopi k Miroviču, da ga opet povede v ječo.

Prav, ko so hoteli odpeljati Miroviča, prihiti k njemu Olga.

Objame ga, ter mu prične poljubovati usta, oči in vrat.

"Vzemi s seboj spomin na moje poljube! Če te ne objame očup, tedaj se spominjam teh poljubov! — Zbogom! Ne ločiva se za vedno! Slutnja mi pravi, da se spet snideva! Naj ti Bog pomaga in stoji ob strani!"

Udarec s pestjo podere nesrečno ženo. Poleg nje je stal knez Daškov. Besno zakriči:

"Nikdar več ga ne boš videela! — Znal bom to preprečiti! Moja sužnja si, in zapreti te smem, kjer hočem! Ta pa —" Daškov pokaže na Miroviča, "po v sibirske noči in pustinji zginil.

"Motiš se, knez Daškov!" zakliče Mirovič, in njegov glas mu je zvenel preroški. "Samo človek si! Siv si in življenje tvoje se bliža koncu! Midva pa, jaz in moja žena sva mlada in najmaže bodočnost! Še se bova sesla!"

Vojaki ga zgrabijo in kmalu je izginil za železniimi vrati.

Potemkin je hotel v zimsko palačo sporočiti carici o dogodilih.

Ob tej priloki hoče tudi poročati, kako drzno ga je napadel knez Daškov. —

Dve urij kasneje je prišel v knezovo palačo caričin odposlanec, katerega so sprejeli z velikim spoštovanjem.

"Vaši visokosti moram predati pismo", reče častnik in se prikloni.

Potemkin odpre pismo in prebliži. Ni se mogel brzdati, ko je dejal:

"Recite svoji carici, da bom se nocoj odpotoval. Zahvaljujem se Njenemu Veličanstvu za imenovanje, s katerim me je nagradila za dolgoletno službo in uslužbe, ki sem jih storil, njej in njenim prednikom!"

Besede so mu zvenele rezko in poročljivo.

Častnik se obrne in se hitro oddaji.

Knez Daškov pa se sesede v naslanjač. Še vedno je strmel v caričino pismo, ki ga je držal v roki.

"To je Potemkinovo maščevanje!", je mrmljal. "In ta carica, ki je z golufijo zasedla prestol, se drzne kaznovati mene, kakor šolačka? Mene, mene, ki sem član najstarejšega in najsvetnejšega ruskega roda! — Katarina ima novega sovražnika:

"In pokazati ji hočem, kaj poneni sovraštvo kneza Daškova!"

Ponovno pogleda na pismo in reče:

"Imenovan za guvernerja Sibirije! Saj to je prognanstvo v najfinjejsi obliki. Nocoj moram odpotovati! Ali se ti mudi, da se me rešiš? Le čakaj, prišel bo dan, ko se bo vrnil stari Daškov! In tedaj bodo drugi hodili v Sibirijo!"

Daškov vstane in pozvoni. V sobo vstopivšemu slugi reče:

"Nocoj odidem iz Petrograda. Odhajam kot guverner v Sibirijo."

Odredi, da bodo sani pripravljene. Ti me boš spremjal pretepli tri delavske voditelje, in boš vodil služenje in sekire, ter dovolil, da se obravnava v Bartowu, 50 milj vzhodno od Tampe. Eden izmed preteplih moških, Joseph Shoemaker,

navaja se za začela 13. aprila in vodil jo bo sodnik Dewell, čigar sodni urad se nahaja v Bartowu in je bil le začasno premičen v Tampon.

Vesele velikonočne praznike!

Drenik's
razpečevalci

Erin Brew

Standard Beer of Cleveland

IN

Old Shay Ale
Pub Porter
Half & Half

"Pive, ki napravijo iz vsakega dne praznik."

23776 St. Clair Ave.

Kenmore 2739

Louis Podpadec

1199 ADDISON ROAD

GROCERY

Pri nas dobite vse vrste najboljše grocerije.

POSEBNOSTI

Occident moka, 24½ lbs.	\$1.13
Izljušeni Diamond orehi, lb.	43c
Izljušeni Emerald orehi, lb.	37c
Roll Butter, lb.	33c
Edwards med, lb.	19c
Extra Fancy rozine, 2 lbs.	25c
Jack Frost sladkor, 25 lbs.	\$1.35
Sveže jajce, doz.	23c
First Prize čaj, ½ lb.	25c

Se priporočamo, da si nakupite vaše potrebitine za praznike pri nas. Želimo vam vesle velikonočne praznike.

Zamenjajte vase branilne knjizice za pohištvo, električne washers in lednice
KRICHMAN & PERUSEK FURNITURE CO.
15428 Waterloo Road
Oprto zvečer

ČERVONEC

A. Ertelj, (prvotno najbrž Oertel, vnuč Napoleonovega nemškega vojaka, 1855-1908) je znan kot avtor velike grščinske kronike "Gardenini," pretresljive slike kmetinskih razmer po zrušenju tlačanstva. Tolstoj ga je smatral za največjega sodobnega pisatelja in podelil posebno priznanje njegovim božičnim ljudskim povišem "Červonec." Zdaj je prič v izšla v popolni izvirni obliki v Moskvi.)

V Moskvi je živel v pokojni general iz starega plemstva. Rad je dobro jedel, sprejemal goste in draga plačeval odličnega kuharja, a naposled je umrl. Zapustil je sina edinca Andreja. Ta je prevzel zapuščino in se navadol kvartanja. Podnevi je spal in jedel, a noč do svita je presedel v igralnici. Naveličal se je Moskve, prodal grščine in z denarjem odšel v Pariz. Tu se je navadol nove igre. V igralnici se je vrtelo kolo s številkami in po obodu je skakljala kroglica. Če je zadeva ono številko, na katero je bil stavljal igralec, je dobival dvojni, trojni ali celo desetkratni znesek. Če pa je padala kroglica c predalček z drugo številkijo.

vilko, je igralec izgubil. Ta igra je napolnila Andrejevo življenje. Vso noč je gledal kroglico v predalček z drugo številkijo, da mu bodo izplačali ali nasprotno odvzeli kupček zlata. Ni opazil, kako je minulo pet let.

A nekoč je igral, trdovratno izgubil in se razvnel. Več ur je tvegal velike zneske, a ničesar ni zadel. Zavedel se je šele takrat, ko je bil izplačal zadnji stotek, ki mu je postal od očetove dedčine. Kakor v omotici je zapustil mizo in odtaval v kot, kjer je stala samotna klop. Moral je sedeti, ker se je bal, da mu ne bi odpovedale noče. Zmedeno je gledal luči in gnečo ob zeleni mizi, kjer je lesketalo zlato, gospodarjev ledene neusmiljen obraz in volčje pohlepne oči igralcev, ki so žejo zasledovali kolo.

Andrej se je spomnil, da je zapravil poleg tega kolesa pet let življenja medtem ko so delali, se veselili in žalostili ostali ljudje. Ugotovil je, da je izgubljen in obubožan. Življenje mu je postalozoporno in si je rekel: — "Grem domov pa se bom ustrelil. Saj še imam v miznici obe pištoli, vse kar mi je ostalo od očetovega premoženja." — Ura je kazala skoraj polnoči. Andrej je zazehal in

A v igralnici se je vedno potikal neki Poljak, pan Grocholski. Poprej je bil bogataš, a je vse zaigral in zdaj je samo berčil pri drugih igralcih. Stavil je vse, kar je priberačil, časih zadel kako malenkost, še jedel ali pil samo stope medtem ko je zasledoval igro ali igralce. Tu je zdaj je planil k Andreju, ker je videl, da odhaja. Zagrabil ga je za rokav, mu gledal v oči in šepetal: — "Samo pet frankov mi posodite. Že dva dni ni bila izzrebena številka 17. Stavim življenje, da bo zadelo še opolnoči. Samo pet frankov prosim!"

Andrej je samo skomizgnil z rameni, ker ni imel niti groša v žepu. Poljak je nekaj zamrmljal svoje in odšel. Andrej je oblek kožuh in čul, da se pogovarjajo sluge o nočnjem sv. večeru. Nekej mu je zgodilo srce. Spomnil se je matere, očeta in rojstne hiše. Vse je izginilo in umrlo. Ostal je sam. Se bolj obupan je sunkoma odpril vrata in stopil na temno ulico. Zunaj je zapadel sneg in mrz je pritiskal. Andrej je ne nadno zagledal pod številko, pred neko veliko hišo, razcapano šestletno dekle. Kljub mrazu je trdno spala na snegu in glavo je naslanjala na mrzli zid. Andrej jo je hotel zbuditi, da bi prenočila pri njem. A nadomaj je zagledal, da ima samo na eni nožici pošvedrano coklo. Druga je ležala zraven in notri se je nekaj svetilo. Andrej se je sklonil in zagledal červonec.

Neki dobrotnik se je spomnil božične navade in naklonil revnemu deklecetu bogato miločenju. Andrej je že hotel zbuditi otroka, da bi videl njegovo veselje. A Pojakov glas mu je nenadno zašepetal na uho: "Stavim življenje, da bo zadelo opolnoči številka 17!"

Ce bi bil kdo prej rekel Andrej, da bo kralj, bi ga ustrelil. A zdaj se je ozrl, videl, da je na samem, zagrabil je červonec, planil nazaj v igralnico in hripavo zaklical: "Stavim vse na številko 17!" Ura je pravkar začela biti polnoči.

Andrej je dobil in so mu izplačali 35 červoncev. A je tvegal zopet vse in podvojil stavo.

Zopet je zadel in srečno igral naprej. Ni razumel ničesar, kljical je kakor v omotici vedno nove številke, in vse so takoj dobivale.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

Kolo se je zasukalo samo desetkrat, in si je že povrnil Andrej vse zapravljeno očetovo premoženje.

zaklenil, se vrgel na posteljo in nasvetoval srečne številke."

"Si," je začepetal Andrej, se obrnil, da ne bi gledal Poljaka in je zadrhtel po vsem životu.

"A strah me je božje sodbe!"

Začul je smeh, se ozrl in videl, da se drži Poljak za trebuh in se grohoče. A potem je obolknil in začel:

"Bodiva no pamtena! Ali ni Bog vsemogočen?"

"Je," je začepetal Andrej.

"Ali ni tudi vseveden, in se ne skrivi brez njegove vednosti niti in las človeku? Torej je že hotel, da bi zmrznilo dekleto in bi ti dobil bogastvo!"

Andrej je dvignil pest in zaročil: "Ti se lažeš, pogokletnik. Ti si Satan!"

"Ne jaz, temveč ti si bogokletnik! Ali ne bi bil lahko preprečil Bog te smrti? Glej začepetal sem ti številko in si me poslušal. Mar te ne bi bil lahko obvaroval Bog izkušnje, če bi hotel, da bi ga poslušal? Torej je hotel, da bi dekleto zmrznilo in bi ti obogatel. Kaj bi se bal Boga, če nisi nicens kriv?"

Poljak je pazno pogledal Andreja, vstal, stopil v temni kot in zopet pričel z votlim nerazločnim glasom:

"Povej, ali ne zaslubi ena nednina smrt manj usmiljenja kakor tisoča? Spravi denar! Porabi ga za hiralnice, zavetišča in prenočišča! Pomagal bo tisočem. Kaj je v primeri s tem eno samo dekleto!"

"Prav imam!" je veselo zaklicil Andrej in zaploskal. "Saj bom obvaroval tisoče pred smrto!" Ozrl se je po sobi, po kožuhu na teh in rdečkastem odsevu zarje po zlatu na mizi. "Res bo treba pospraviti denar," si je rekel in pomolel noge iz postelje.

A nenadno ga je zopet zboldil v srce. Nevidna moč je obrnila njegove oči proti vratom. Začul je prav tiho, a razločno trkanje.

Andrej je prebledel, hotel vprašati, kdo je, a jezik mu je odpovedal. Stisnil se je k zidu in gledal vrata. Vedel je, da so bila zaklenjena, a se ničudil, da škipajo in se odpirajo. Sploh ni misil na to, ker je vedel, kdo je nastran vrat, in ga je davila groza. Razločno je videl, kako se so za spoznanje odprla vrata, kako je noter pogledal se

"Beži no!" je zaničljivo dejal Poljak. "Saj je nispi umoril! Saj bi bila zmrznila tudi brez tebe. Saj bi itak vzel kdo ta denar. Razlika je samo ta, da bi bil zapisal ves červonec, ti pa si z njim pridobil premoženje. Ti si pametni mož, a twoja sreča je moja zasluga. Mar ti nisem

"A nenadno ga je zopet zboldil v srce. Nevidna moč je obrnila njegove oči proti vratom. Začul je prav tiho, a razločno trkanje.

Andrej je prebledel, hotel vprašati, kdo je, a jezik mu je odpovedal. Stisnil se je k zidu in gledal vrata. Vedel je, da so bila zaklenjena, a se ničudil, da škipajo in se odpirajo. Sploh ni misil na to, ker je vedel, kdo je nastran vrat, in ga je davila groza. Razločno je videl, kako se so za spoznanje odprla vrata, kako je noter pogledal se

"Beži no!" je zaničljivo dejal Poljak. "Saj je nispi umoril! Saj bi bila zmrznila tudi brez tebe. Saj bi itak vzel kdo ta denar. Razlika je samo ta, da bi bil zapisal ves červonec, ti pa si z njim pridobil premoženje. Ti si pametni mož, a twoja sreča je moja zasluga. Mar ti nisem

"A nenadno ga je zopet zboldil v srce. Nevidna moč je obrnila njegove oči proti vratom. Začul je prav tiho, a razločno trkanje.

Andrej je prebledel, hotel vprašati, kdo je, a jezik mu je odpovedal. Stisnil se je k zidu in gledal vrata. Vedel je, da so bila zaklenjena, a se ničudil, da škipajo in se odpirajo. Sploh ni misil na to, ker je vedel, kdo je nastran vrat, in ga je davila groza. Razločno je videl, kako se so za spoznanje odprla vrata, kako je noter pogledal se

"Beži no!" je zaničljivo dejal Poljak. "Saj je nispi umoril! Saj bi bila zmrznila tudi brez tebe. Saj bi itak vzel kdo ta denar. Razlika je samo ta, da bi bil zapisal ves červonec, ti pa si z njim pridobil premoženje. Ti si pametni mož, a twoja sreča je moja zasluga. Mar ti nisem

"A nenadno ga je zopet zboldil v srce. Nevidna moč je obrnila njegove oči proti vratom. Začul je prav tiho, a razločno trkanje.

Andrej je prebledel, hotel vprašati, kdo je, a jezik mu je odpovedal. Stisnil se je k zidu in gledal vrata. Vedel je, da so bila zaklenjena, a se ničudil, da škipajo in se odpirajo. Sploh ni misil na to, ker je vedel, kdo je nastran vrat, in ga je davila groza. Razločno je videl, kako se so za spoznanje odprla vrata, kako je noter pogledal se

"Beži no!" je zaničljivo dejal Poljak. "Saj je nispi umoril! Saj bi bila zmrznila tudi brez tebe. Saj bi itak vzel kdo ta denar. Razlika je samo ta, da bi bil zapisal ves červonec, ti pa si z njim pridobil premoženje. Ti si pametni mož, a twoja sreča je moja zasluga. Mar ti nisem

"A nenadno ga je zopet zboldil v srce. Nevidna moč je obrnila njegove oči proti vratom. Začul je prav tiho, a razločno trkanje.

Andrej je prebledel, hotel vprašati, kdo je, a jezik mu je odpovedal. Stisnil se je k zidu in gledal vrata. Vedel je, da so bila zaklenjena, a se ničudil, da škipajo in se odpirajo. Sploh ni misil na to, ker je vedel, kdo je nastran vrat, in ga je davila groza. Razloč

Kdo je mož, ki vodi ameriške komuniste?

(Dalje iz 1. str.)

gam, čitajoč ob petrolejki. Cez čas se je vpisal v korespondenčni tečaj za knjigovodstvo ter je končno postal dober računski izvedene.

Nekaj je prisel v mesto Eugene V. Debs in deček ga je slišal govoriti. Na mladega Earla je Debs napravil silen vtis. Ta ko je torej kot 15-leten deček začel razpečevati radikalno revijo "The Appeal to Reason": ne zaradi penjev, ki jih je pri tem zasluzil, temveč ker je hotel pomagati pri preuredbi sveta.

Pozneje je postal knjigovodja v neki lekarniški veletrdki v Wichita, potem pa je bil pisarniški delavec za neko veliko oljno korporacijo. Toda značilna je slika mladega Browderja v času, ko je bil knjigovodja pri farmerski zadruži v Olathe, Kans. Več mož in žensk, ki so takrat občevali z njim in njego vo ženo Gladys, mi je osebno poznanih.

Earl je bil tiste čase vesel, razigran in drobovjen mlašč. Ob večerih je rad posejal pred malo hišico ter igral na flatvo. Enkrat je za zavavo organiziral in vodil deško godbo. Rad je govoril o pocizji in celo napisal nekaj kpletov. Zdi se mi, da so bili to najsrcenejši dnevi njegovega življenja ... mlad reven Amerikanec, ki je imel delo, družino, veselo srce in glavo polno sanj.

L. 1916 pa je vojno bohnenje doseglo celo malo hišico v Olathe. Earl Browder, njegov sloki brat William in pol dučatski priateljev so se nenašli doma zresnili. Vojna? Topovi in konji, tanki in oboroženi možje, besneč preko vrtov mlašči, pustiši jih namočene v krvi. Nikoli. Ne, ako je njim moč to preprečiti.

Browder je bil takrat zainteresiran v unijski pokret v Kansas Cityju, ampak ni igral vodilne vloge. Takrat je pustil socialistično stranko ter se je priklopil I. W. W. gibanju, katerega je vodil William Z. Foster, ki živi sedaj v Rusiji. Radikalni pokret v Kansas Cityju je bil takrat nekaka artistična afera, katero je podpirala pesica mladih ljudi, ki so se nazivljali intelektualci. Neki ruski kipar jih je vzpodbujal ter jim včasih dajal svojo delavnico, ki jo je imel v neki kleti, da so v nji zborovali.

Ko je Amerika stopila v vojno, se Browder in njegov brat Bill nista hotela registrirati za obvezno vojaško službo. Rekla sta, da raje umreta kot pa da bi pomagala pri masnemu pobijanju. Bila sta obtožena ter obsojena pod dvema obtožnicama—dobila sta vsak eno leto zapora v okrajni ječi v Platte, Missouri, ker sta se uprla registraciji, ter dve leti v zvezni jetniščici radi zaviranja obvezne vojaščine.

"In to je bil začetek moje izobrazbe," mi je nekoga rekel Earl Browder. "Pripravljalo šolo sem napravil v okrajni ječi, visoko šolo pa v zvezni jetniščici. Ko sem maturiral—bil spuščen na prost po parlo po preteklu šestnajstih mesecev—sem temeljito razumel, kako stoje stvari na svetu."

V okrajni ječi je Earl Browder veliko čital in pisal. Dovršil je knjigo o zadružnem knjigovodstvu, potem pa se je prijel radikalne ekonomije.

Ko je bil čez leto dni spuščen iz okrajne ječe, je Browderju čakalo še dve leto zapora v zvezni jetniščici v Leavenworthu, Kans. Bila je mrka in je napravila Browderja še bolj mrkega. Prve mesece je pomagal

slednika William Z. Fosterja kot generalni tajnik Komunistične stranke. To je bilo leta 1930.

Nihče v Ameriki ne more razložiti njegovega dviga. Nekateri pravijo, da je sposoben rutiniranega mišljenja kot številni stroj. Slišal sem često ljudi, ki ga poznajo, ki so se čudili, kako je dobil svoj urad in kako ga drži. On ni učinkovit govornik, kot n. pr. njegov prednik Foster, ki se je med govorom zvijal kot kobra in kričal svoja gesla v visokem ženskem glasu, ki je držal množice kot omamaljene celo, kadar se niso nes delal zanj.

Pravijo, da je Ščuka dobrino odgovoril:

"Ha, ha, hik, čudno je, kako izkazujejo nekateri ljudje svojo hvaležnost, huk."

"S svojim miron bi ti spravil človeka v obup!" je rekla gospa Ščukova in je šla ven, da bi mirno premisli, kaj naj še pozdrži, kaj kdorkoli drugi—zato, ker so lojalni eni ideji v življenju ... Ako bi bil Browder posvetil tisto vtrajnost in energijo, katero je dal komunizmu, ameriški industriji, bi najbrže marsikateri izmed nas danes delal zanj.

"Povej no, kateri večer si bil pri Korenovih, kjer si igral sah?"

Pri tem je Ščuka, tako trdjo zamežnikl.

"No, ali ni bilo, hik, v četrtek?" je rekel. "Kako lepe oči imaš danes, Hina! Huk!"

"Zdaj ti bom že pregnala kolcanje!" si je mislila gospa Ščukova in rekla:

"Ali je bilo zelo zabavno pri Korenovih?"

"No, je odgovoril Ščuka, "tako, tako, hik! Sneg bo, mislim, trga me, huk."

"Joško!" ga je ostro poklicala gospa Ščukova.

"Kaj pa je, golobička?" je baje Ščuka nato vprašal, medtem ko je gledal skozi okno, kakor bi hotel videti, kakšno bo vreme.

"Jožko, ali veš, kaj pripondejti ta Sodnik za tvojim hrbotom? Ali veš?"

"Oh, ne govorji o Sodniku!" je rekel Ščuka in pogledal na uro. "Sodnik me ne zanima več."

A gospa Ščukova se je za trdno odločila, da razjezi Jožka in ga tako ozdravi od kolcanja; zato je rekla:

"Jožko, Sodnik pravi, da te je prav onega večera, v četrtek, videl na Kongresnem trgu v spremstvu neke dame. Kaj pravi na to?"

"Tedaj, tako priovedujejo," je Ščuka udaril močno s pestjo dobi zakonske sreče ali nešreče.

"Pravim, da je to neumna laž!

Ves večer nisa bila v bližini Kongresnega trga, on je...

Pri tem je Ščuka nehal kolcati in nekaj minut pozneje je bila gospa Ščukova na potu k advokatu.

"Ha, ha, hik! Daj, daj sr... h... cek!" je odgovoril Ščuka, ki je bil poseljena ravnodušnost.

"Jožko, ali si slišal, da trošita Kolajna, ki ti je dolžan tisoč dinarjev, vsakovrsne laži o tebi?"

Vse politične stranke končno poginejo vsic goitanja svojih lastnih laži. —John Arbuknot.

KISLO ZELJE - ČISTILEC ŽELODCA

Na žgancih tropine, zraven kislega zelja, bob, kaša, vse mine, ko prideš od dela — karkol' je, ni mari, klobasa al' sok, al' če se kaj cmari na raznju okrog.

TAKO JE pel Valentin

Vodnik o svojem "Zadovoljnem Kranju", že pred 140 leti. Opazite, da je takož zvan ūganec postavljal — kislo zelje, kar je brez dvoma izvrstna kombinacija. In pohlevno kislo zelje prihaja zadnjše čase čedalje bolj v času. Ni samo izvrstna, temveč skrajno zdravilna hrana.

Neki ameriški zdravnik je napisal v reviji za kuvarško umetnost nekaj zanimivih podatkov glede kislega zelja in njegovih vrtil.

Kislo zelje je zelo starodavna izvora, piše omenjeni zdravnik. Hrano, podobno kislemu zelju, so že v starodavnih časih uživali Kitajci. V Rusiji je bilo kislo zelje že od nekdaj poglavitna hrana, ki je tukaj dolgih zimskih mesecov, ko ni dobiti več zelenjave, začala s medko prebivalstvo z živilskim apnom in železom.

V znanstvenem svetu zavzema kislo zelje že mnogo let priznano mesto. Slovenski kapitan Cook je že leta 1776 odkril njegovo čistilne lastnosti in se še vedno uporablja na dolgih morskih vožnjah za zdravje in čiščenje mornarjev. Zdravniki že precej časa pogosto priporočajo kislo zelje in zelnino bohninkom, ki trpe na sladkosečnosti (diabetes). Največ koristi daje kislo drohovje. To pa vsled tega, ker vsebuje kislinu, o kateri so zdravniki mnenja, da učinkuje razkuževalno. Pronašli so v številnih slučajih katarinu v drobovju, posebno kjer se nahajajo v njem večje množine razkravajoče tvarine, da zelje zelo blagodejno vpliva. Iritativni kislik brez dvoma pripomore k tem.

Predvajšnjim opoldne se je začelo Ščuki kolcati. "Izpij kožarček mrzle vode, muc," je rekla gospa Ščukova in poslušni soprog je res pil mrizo do, mnogo mrzle vode, in je na prej kolcal.

"Ha, ha, hik! Daj, daj sr... h... cek!" je odgovoril Ščuka, ki je bil poseljena ravnodušnost.

"Jožko, ali si slišal, da trošita Kolajna, ki ti je dolžan tisoč dinarjev, vsakovrsne laži o tebi?"

Vse politične stranke končno poginejo vsic goitanja svojih lastnih laži. —John Arbuknot.

Vsem trgovcem, obrtnikom in načrnikom "Enakopravnosti" želimo veselle velikonočne praznike!

John Renko
John Steblaj
John Peterka

Zastopniki "Enakopravnosti"

Veselle velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

ROAST
LUDVIK GUSTINČIĆ
6128 Glass Avenue

Prvovrstno sveže in doma prekajeno meso dobite vedno v naši mesnici. Za praznike bomo imeli šunko, želodec, klobase, itd. Imamo tudi grocerijo. Se priporočamo!

FRANK ZAKRAJSEK
POGREBNI ZAVOD
1105 Norwood Read

Veselle velikonočne praznike vsem prijateljem in znancem!

MR. IN MRS. FRANK DRENÍK
5422 Hamilton Avenue
GOSTILNA

Zelimo prav veselle velikonočne praznike vsem obiskovalcem in prijateljem!

Se vam priporočamo še v bodoči. Pri nas dobite vedno dobra jedila in dobro pivo.

JACK IN ANTONIA SUSEL
1301 EAST 54th STREET
GOSTILNA

Prav veselle velikonočne praznike želiva vsem
Zahvaljujeva se za dosedanje naklonjenost ter se priporočava za v bodoči.

CHARLES ZUPANČIĆ
Slovenska pekarna v Slovenskem Narodnem Domu
6413 St. Clair Avenue

Za velikonočne praznike kupite vaše potice, kolačke, pecivo in kruhi v slovenski pekarni.

Veselle velikonočne praznike želimo vsem obiskovalcem in prijateljem!

MR. in MRS. MESOJEDEC
1225 NORWOOD ROAD

Slasčičarna in grocerijska trgovina

Pri nas vedno dobite najboljše cigare, cigarete, tobak, najboljše grocerije in dobre slasnice.

Se priporočamo za praznike in želimo veselle velikonočne praznike!

VELIKA RAZPRODAJA

RABLJENIH RADIO OD \$5 VISJE

Tudi nove Philco Radio po posebnih cenah!

Zamenjajte vaš stari aparat za novega Philco.

MI VAS ZAUPAMO!

HOEDL'S MUSIC-ELECTRIC STORE

7412 St. Clair Avenue

Ne morete napraviti napak ako kupite vas

EASY WASHER

PRI

HOEGL'S MUSIC-ELECTRIC STORE

7412 St. Clair Avenue

Noben stroj ni tako popolen kakor Easy Washer ali likalnik.

DAMO VAM NA LAHKE ODPLAČILA.

JOSEPH PERME

SLOVENSKI KROJAČ

15607 Waterloo Road

Se priporočam vsem Slovencem in Hrvatom kadar potrebujete novo obleko, da se zglašate pri meni. Fine obleke se dobi od \$20 in naprej. Napravljeno dobro in trpežno po meri.—Vesele praznike želimo vsem

JOSEPH IN KAROLINA ZADNIK

3839 EAST 93rd STREET

Vesele velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Vedno najboljše pivo, cigare, cigarete in mehke piže. Vljudna in točna postrežba. Se priporočamo.

Zelimo vsem našim gostom in prijateljem vesele velikonočne praznike!

MR. IN MRS. TRATAR

10700 RENO AVENUE

Se priporočamo za obilen obisk. Imamo 6% pivo in vino. Godba dvakrat na teden, v petek in soboto. Sveža jedila in točna postrežba.

LOUIS BORSTNAR

10009 PRINCE AVENUE

GOSTILNA

Zelimo veselle velikonočne praznike vsem našim obiskovalcem in prijateljem!

Godba trikrat na teden, petek, sobota in nedelja. Imamo najboljše vrste pivo in dober prigrizek. Se priporočamo.

Pri nas dobite vedno svež okusen kruh, potica, kolače in kekse. Se priporočamo za naklonjenost

MRS. MARY HABJAN

17203 GROVEWOOD AVENUE

PRIPELJEMO TUDI NA DOM

Veselo Velikonoč Želimo vsem!

Collinwood Bakery

JOHN ZALLAR, lastnik

16006 Waterloo Road

Vedno okusen svež kruh, krofe, kekse in potice ter torte za svatbine in druge prilike.

Veselle velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

NEW YORK DRY CLEANING

6120 GLASS AVENUE

Veselle velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Kadar imate obleke za sčistiti, zlikati ali popraviti, prinesete jih nam. Vljudna in točna postrežba.—Se priporočamo.

Fr. Tekavec, lastnik

Henderson 6465

Žalostna smrt junaka

Lansko poletje je minilo deset let, odkar se je vršil v Daytonu, Tennessee, slovenski "opičji proces," ki je vzbudil svetovno pozornost, kajti bil je to odmev večstoletnega boja med ortodoxno religijo in znanostjo. Nasproti sta si stala dva starca, oba priznani kot prevboritelja v svojem delokrogu — William Jennings Bryan, prosluli verski fundamentalist in trikratni predsedniški kandidat demokratske stranke, in Clarence Darrow, slovenski kriminalni zagovornik in eden najstresnih mislecev naše dobe. Spodnje je izvleček črtice, nanašajoče se na omenjeni proces, katero je napisal znani časnikar Paul Y. Anderson. Pozorišče je zasilen leseni oder na dvorišču farmerske okrajne sodnije, kamor se je vsled vročine preneslo sodno zaslišanje.

VSE SKOZI zgodnjne etape obravnave se je Bryanu slabo godilo v njegovih spopadih z Darrom. Na govorniškem odrvu bi se bil brez dvoma bolje obnenel, ampak v bitkah v sodni dvorani so bili njegovi kratki govorniški izpadi brez učinka napram žgočemu sarkazu in razjedajoči satiri njegovega nasprotnika. Toda bilo je še proti koncu popoldanskega zasedanja 20. julija, 1925, da se je dvoboju končno približal svojemu višku. Tistega dne je Darrow, čim so vodilne osebnosti v procesu zavzele svoja mesta na odrvu pod milim nebom ter se je 125 časnikarjev vse dolgi zasilni mizi, presentil vse, ki so bili tu zbrani, z natančilom, da želi pozvati Bryanu na izpričevanje kot pričo za obrambo. Sodnik Raulston so skoro stopile oči iz jamic, dokim je Bryanu palmova veja, katero je rabil kot pahljačo, skoro zmrznila v roki.

"Iz kakšnega razloga želite Col. Bryana na izpričevanje?" je hotel vedeti sodnik. "Kličemo ga kot izvedenca glede biblije," je bil odgovor. "On že dolgo let piše tedenske članke o razlagi svetega pisma za časopisje. Poznam jo širom sveta kot svetopisemski večak. Njegovim kvalifikacijam ne more nihče ugovarjati, in tudi Mr. Bryan jih brez dvoma sam priznava."

Državni pravnik Stewart, ki je od začetka do konca nastopal kot pravi inkvizitor, ki pa je bil navzicle temu prekanjen taktičar v sodni dvorani, je ostro protestiral, in sodnik Raulston je skrbljivo vprašal Bryanu, da je Jozu ukažal solnec, da naj stoji, da bo dan daljši. Vi to verujete?"

"Verujem." "Ali verujete, da se je tisti čas solnce vrtilo okrog zemlje?"

"Ne, ja verujem, da se zemlja suče okrog solnca."

"Dobro. Ali je človek, ki je ono pisal, veroval, da se solnce suče okrog zemlje?"

"Jaz verujem, da je bil navrhnen."

"Ali ne morete odgovoriti na moje vprašanje?"

"Vi ne morete merititi dolžine mojega odgovora z dolžino vaših vprašanj!" je vzplamtel Bryan.

"Gotovo," je zategnil Darrow, "razen, da zmerom vem, da bo odgovoril dalejši. Ampak odgovrite na vprašanje—ako se je dan podaljšalo s tem, da se je ustavilo bodisi solnce ali zemljo, ali ne mislite, da je bila zemlja tista, ki se je ustavila?"

"Najbržje je moralno biti takto," se je glasil pobiti odgovor, "ampak nicesar nepravilnega ne vidim v tem, če branim Boga pred vašo kritiko."

"Najbrž rabi vaše obrambe. Ampak, Mr. Bryan, ali imate kak pojem, kaj bi se zgodilo, če bi se zemlja nenadoma ustavila na svojem krogoteku?"

Bryan je bil presenečen in je odgovoril, da nimata pojma.

"Ali ne veste, da bi se trenutno spremeni v stopljeni mašo snovi?"

"Jaz verujem, da bi Bog tudi gledel tega poskrbel."

"Ali verujete, da je zgodba o Vesoljenem potopu dobesedno resnična?"

"Da, verujem."

Državni pravnik Stewart, ki se je zviral v stolu, videč, kako se stvari obračajo, je vehementno ugovarjal nadaljnemu izprševanju na tej črti. Toda sodnik Rauston, še vedno trdno uverjen, da je Bryan kos Darrowa, je ugovor zavrnal.

"Ti gospodje niso prišli sem, da zagovarjajo obtoženca v tem slučaju," je Bryan zavril proti avdijenci. "Prišli so, da prosegutirajo božje razodetje, in jaz sem tukaj, da ga branim pred njihovimi napadi."

Množica mu je s krikom dala vzpodbude.

"Aplavz z galerije," je prisomnil Darrow.

"Od onih, ki jih vi imenujete jokelne," je odvrnil Bryan. "To je bigotstvo in ignoranca iz Tennessee. To so dobri, bogabojci ljudje, katere vi sramotite."

"In vi," je zarenčal Darrow, "sramotite slehernega znanstvenika in učenjaka na svetu, ki odklanja vašo bedasto vero."

Na dvorišču sodnije se je dvignil vik in krik. Državni pravnik je kričal na vsa pljuča, kot človek, ki skuša ločiti ljudi, ki se tepejo. "To ni več sodna obravnava," je besnel na sodnika. "Zaprisečen sem, da vršim svojo dolžnost ter zahtevam, da sodnija temu napravi konec."

"To bi ne bilo pravično napram Col. Bryannu," je odgovoril prostodušno sodnik Raulston, ki je bil očvidno uverjen, da se položaj obrača na bolje.

Darrow je nadaljeval.

"Mr. Bryan," je dejal, "biblija pravi, da je sleherna živa stvar, katere Noa ni vzel na svojo barko, utonila v povodnji. Ali vi to verujete?"

"Verujem."

"Tudi ribe, ki jih je Noa puštil zunaj?"

Bryan se je zdržal kot pod udarcem, toda je odgovoril:

"Biblia pravi, da vsaka živa stvar, in jaz nisem pripravljen dvomiti."

Misel, da bi ribe mogle utoniti, je osupnila lojalne vernike.

Bežno so se spogledovali ter molčali. Ko se ga je vprašalo, kdaj je bil Vesoljni potop, je Bryan pogledal neko knjigo za razlaganje svetovega pisma in odgovoril, da je to bilo leta 2348 pr. Kr., oziroma pred 4273 leti. Ali je Bryanu znano, da je vprašal Darrow, da je dognana kitajska civilizacija starajša od tega?

"Nimam," je odgovoril Bryan in mrko in v lice mu je udarila rdečica.

"Ali veste, če tudi zapiski kakih druge velike veroizpovedi kaj omenjajo o potopu ob času, ki ga vi navajate?"

"Krščanska vera je bila vedno dovolj dobra zame—zdele se mi ni nikoli potrebovali, proučevati kako konkurenčno vero."

Pod neizprosnim izprševanjem Darrowa je Bryan izprševal, da veruje, da vse življenje, ki dan podaljšalo s tem, da se je ustavilo bodisi solnce ali zemljo, ali ne mislite, da je bila zemlja tista, ki se je ustavila?"

"Najbrž je moralno biti takto," se je glasil pobiti odgovor, "ampak nicesar nepravilnega ne vidim v tem, če branim Boga pred vašo kritiko."

"Najbrž rabi vaše obrambe. Ampak, Mr. Bryan, ali imate kak pojem, kaj bi se zgodilo, če bi se zemlja nenadoma ustavila na svojem krogoteku?"

"Ali veste, če tudi zapiski kakih druge velike veroizpovedi kaj omenjajo o potopu ob času, ki ga vi navajate?"

"Krščanska vera je bila vedno dovolj dobra zame—zdele se mi ni nikoli potrebovali, proučevati kako konkurenčno vero."

Pod neizprosnim izprševanjem Darrowa je Bryan izprševal, da veruje, da vse življenje, ki dan podaljšalo s tem, da se je ustavilo bodisi solnce ali zemljo, ali ne mislite, da je bila zemlja tista, ki se je ustavila?"

"Najbrž je moralno biti takto," se je glasil pobiti odgovor, "ampak nicesar nepravilnega ne vidim v tem, če branim Boga pred vašo kritiko."

"Najbrž rabi vaše obrambe. Ampak, Mr. Bryan, ali imate kak pojem, kaj bi se zgodilo, če bi se zemlja nenadoma ustavila na svojem krogoteku?"

"Ali veste, če tudi zapiski kakih druge velike veroizpovedi kaj omenjajo o potopu ob času, ki ga vi navajate?"

"Krščanska vera je bila vedno dovolj dobra zame—zdele se mi ni nikoli potrebovali, proučevati kako konkurenčno vero."

"Najbrž rabi vaše obrambe. Ampak, Mr. Bryan, ali imate kak pojem, kaj bi se zgodilo, če bi se zemlja nenadoma ustavila na svojem krogoteku?"

"Ali veste, če tudi zapiski kakih druge velike veroizpovedi kaj omenjajo o potopu ob času, ki ga vi navajate?"

"Krščanska vera je bila vedno dovolj dobra zame—zdele se mi ni nikoli potrebovali, proučevati kako konkurenčno vero."

"Najbrž rabi vaše obrambe. Ampak, Mr. Bryan, ali imate kak pojem, kaj bi se zgodilo, če bi se zemlja nenadoma ustavila na svojem krogoteku?"

"Ali veste, če tudi zapiski kakih druge velike veroizpovedi kaj omenjajo o potopu ob času, ki ga vi navajate?"

"Krščanska vera je bila vedno dovolj dobra zame—zdele se mi ni nikoli potrebovali, proučevati kako konkurenčno vero."

"Najbrž rabi vaše obrambe. Ampak, Mr. Bryan, ali imate kak pojem, kaj bi se zgodilo, če bi se zemlja nenadoma ustavila na svojem krogoteku?"

"Ali veste, če tudi zapiski kakih druge velike veroizpovedi kaj omenjajo o potopu ob času, ki ga vi navajate?"

"Krščanska vera je bila vedno dovolj dobra zame—zdele se mi ni nikoli potrebovali, proučevati kako konkurenčno vero."

"Najbrž rabi vaše obrambe. Ampak, Mr. Bryan, ali imate kak pojem, kaj bi se zgodilo, če bi se zemlja nenadoma ustavila na svojem krogoteku?"

"Ali veste, če tudi zapiski kakih druge velike veroizpovedi kaj omenjajo o potopu ob času, ki ga vi navajate?"

"Krščanska vera je bila vedno dovolj dobra zame—zdele se mi ni nikoli potrebovali, proučevati kako konkurenčno vero."

"Najbrž rabi vaše obrambe. Ampak, Mr. Bryan, ali imate kak pojem, kaj bi se zgodilo, če bi se zemlja nenadoma ustavila na svojem krogoteku?"

"Ali veste, če tudi zapiski kakih druge velike veroizpovedi kaj omenjajo o potopu ob času, ki ga vi navajate?"

"Krščanska vera je

Jos Ostroška

3858 ST. CLAIR AVE.
GOSTILNA

Zelimi prav veseli velikonočne praznike vsem našim obiskovalcem in prijateljem. Obenem naznamo, da imamo dobro vino in 6% pivo. Se priporočamo, da nas ob priliki obiščete.

JOSEPH DOLINAR

6925 ST. CLAIR AVE.
KLEPAR

Vesele velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

Kadar potrebujejo kakša popravila pri hišah, spomnите se nas. Izdelujemo tudi ledeneice za pivo in razne druge potrebuščine.

LOUIS SABALOVICH

6911 ST. CLAIR AVENUE
GOSTILNA

Vse vrste pijače in dober prigrizek dobite pri nas. 6 procentno pivo, vino in žganje. — Obiščte nas in postregli vam bomo najboljše,

Vesele Velikonočne praznike vsem

GLAVIC BARBER SHOP

SLOVENSKA BRIVNICA
6506 ST. CLAIR AVENUE

Moderno urejena brivnica, da nam je mogoče nuditi točno in zadovoljivo postrežbo. Se priporočamo cenjenim rojakom za naklonjenost.

Vesele velikonočne praznike vsem!

Pri nas dobite vedno sadje in zelenjavko le najboljše vrste. Se toplo priporočamo vam za naklonjenost.

ANTON GODINA

Trgovina z zelenjavko in sadjem

416 EAST 156th STREET

Vesele Velikonočne praznike želimo vsem prijateljem!

RUDY BOZEGLAV

1125 EAST 60th STREET

Se priporočamo cenjenemu občinstvu za nakup finega vina za praznike. Mi prodajamo na debelo in drobno.

Vesele Velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem.

KOMIN'S PHARMACY

6430 St. Clair Ave., vogal Addison Road
SLOVENSKA LEKARNA

Zelimo vsem našim znancem in prijateljem vesele velikonočne praznike, ter se priporočamo za obilen obisk.

MAKOVEC CANDY SHOPPE

6415 St. Clair Ave., v Slov. Narodnem Domu

Zelimo prav veseli velikonočne praznike vsem obiskovalcem in prijateljem.

Se priporočamo, da kupite sladice in košarice pri nas.

JOSEPH SACERICH
GROGERIJA IN MESNICA
16005 Waterloo Rd. KEN. 0454

Pri nas dobite vedno prvorstno sveže in prekajeno meso kakor tudi grocerijo najboljše vrste.

Se toplo priporočam in voščim vsem veseli Velikonočne praznike!

Zalostna smrt junaka

(Dalej iz 3. str.) ničesar o konfucianizmu in budizmu, razen da mu je nekoč neki Anglež, ki je bil v Ameriki na obisku, nekoč povedal, da najvažnejše pri budizmu je, da človeku ni treba ničesar verjeti, da je budist.

Darrow se je nato prinesel na površje zgodbo o babilonskem stolpu.

"Vi verujete," je vprašal, "da so pred dotednimi dogodkoma vsljedje na zemlji govorili en jezik?"

"Verujem, da se to zlahkoto sklepka iz biblijskega poročila," je odgovoril Bryan.

"In vi verujete, da vsi jeziki in narečja, ki danes obstoje na svetu, izvirajo iz zmešanja jezikov pri Babilonskem stolpu?"

Bryan je rekel, da veruje. Vi delo se je, da se počuti čedadje bolj neudobno.

Darrow je vprašal, če ima Bryan kak pojem, koliko jezikov se govori na zemlji. Bryan je odgovoril, da ga nima, da pa ve, da je bila biblija prevedena v več ko petsto jezikov in da ni bila nobena druga knjiga prevedena v toliko jezikov.

"V vsem življenju si niste nikoli prizadevali, da bi kaj zvezeli o drugih ljudstvih na zemlji, kako dolgo obstoje, koliko je starja njihova civilizacija, kakšne običaje in verske obrede so imeli?" je nadaljeval Darrow.

"Nisem," se je glasil odgovor. "Bil sem tako zadovoljen s krščansko vero, da nisem nikoli tratil časa z iskanjem argumentov proti nji."

"Ali ste se bali, da bi katere našli?"

"Ne, in se tudi ne bojim, da mi boste vi katere pokazali."

"Vi torej čutite, da dokler imata Mojzesu in druge preroke, ne rabite nobene druge informacije?"

"Jaz čutim, da imam dovolj informacij, da z njimi lahko živim in tudi umrem."

"Vas ne briga, kako stara je zemlja, kako staro je človeštvo, kako dolgo je živalstvo tukaj, ali kako staro je življenje na tej obli?"

"Take reči me ne zanimajo dosti."

"Vi niste nikoli proučevali teh reči?"

"Nikoli."

Darrow je vprašal Bryana, če more imenovati enega znanstvenika, katerega spoštuje, nkar je Bryan imenoval nekoga, o katerem je rekel, da je učitelj geologije "nekje v Nebraski." Ni pa se mogel spomniti, kaj ta učitelj uči, akoravno se je spominjal, da se strinja z njim. Končno se je spomnil, da je dotedni učitelj smatral, da se je človeško življenje na zemlji začelo po zadnji ledeni dobi.

"Kdaj je bila zadnja ledena doba?" je vprašal Darrow.

"Ne vem," je odgovoril utrujeni Bryan.

"Ali verujete, da je bila zemlja ustvarjena v šestih dneh?"

"Ne v šestih dneh, sestojecih iz štiri in dvajset ur."

"Ali ni tako rečeno v bibliji?"

"Mislim, da ne," je bil odgovor.

Darrow in obramba je strmela nevрjetno; množica je sedela kot v omotici ter molčala.

Državni pravnik Stewart je vprašal desperatno posegel vmes ter zahteval pojasnilo za tako izprševanje. Bryan, bled in tresčo, se je dvignil ter je s treščo pestjo nad glavo in hripcem zaklical histerično:

"Jaz hočem, da svet ve, da ta človek, ki ne veruje v Boga, rabi to sodnijo v Tennessee, da srami Njega. Jaz se ne bojim..."

Darrow je posegel vmes.

"Ugovarjam proti tej izjavi. Jaz sem stavil na vas le nekaj vprašanj glede bedastih idej, katerih ne veruje noben intellektualist kristjan na svetu."

"Zaslišanje odgodeno do devete ure jutri zjutraj," se je oglasil sodnik Raulston, katemu se je končno le posvetilo, da Bryan stvar ne gre tako dobro od rok kot se je pričakovalo. Bryan je koprneče zrl na zbrane vernike. Dva ali trije pastorji so stopili naprej ter mu dali roko, ampak velika množica fundamentalistov ga je ogledovala z negotovostjo ter se tiko razšla. Izgledal je zelo truden in zelo star. Čez štiri dni je umrl . . .

— Pokopali so ga na Arlingtonskem narodnem pokopališču v Washingtonu. Izgledalo je, da se je tisti dan celo nebo, proti kateremu je tolkokrat dvigal prosečne roke in oči, obrnilo proti njemu. Iz temnih oblakov, ki so viseli tako nizko, da se je sredi popoldneva moralo prizgati svetilke na ulicah Washingtona, je neusmiljeno lilo, ko se je v megli nad Potomacem izgubljal zadnji odmrev vojaškega roga nad njegovo gomilom.

Dve o Angležih

On je ljubil njo, ona je ljubila njega. Vprašal jo je, ali ga ljubi. Odgovorila je: "Da." Tedaj se je oženil z njo in sta odšla na poročno potovanje. Med potjo se je zgodila železniška nesreča, mладa žena je postala njena žrtev. Pred smrtno je odprla oči in dejala: "Moj Bog, John, kakšna nesreča!" Nekoliko dni pozneje je zapisal v svoj dnevnik: "Uboga Mary! Pokoj njeni duši! Toda s to klepetavo žensko ne bi bil postal nikoli srečen."

Lord F. je obedoval. Njegova žena mu je sedela nasproti. Komaj je položila kozarec z vino in ustnicami, je zakričala in se zgrudila. Zdravnik, ki so ga pozvali, je ugotovil kap. Zvezčer je dejal lord F. svojemu sinu: "Izdati ti moram družinsko skrivnost. Tvoja mati je bila Američanka. Mislim, da si med tem že sam uganil nje izvor. Prava Angležinja bi se nikoli ne upala, storiti kaj takšneg pri mizi."

Andrej Sterbenk
1121 East 61st St.

Cistilnica moških in ženskih oblek.

Mi vam zlikamo in popravimo vašo obleko, da bo kot nova.

Prinesite jo k nam.

Vesele Velikonočne praznike!

Otroci potrebujejo sveže mleko! Istega je mogoče dobiti samo v sanitarni mlekarni. Pri nas imamo vedno na razpolago prvorstno sveže mleko.—Prijazna postrežba in točnost v vseh ozirih. Se priporočamo za naklonjenost v bodoče.

FRANK DOLŠAK IN SINOVI

KENMORE 1272

488 East 158th Street

SLOVENSKA MLEKARNA

Prav veseli velikonočne praznike želimo vsem!

JIM SLAPNIK, JR.

6620 St. Clair Avenue

Telephone: HENDerson 8824

CVETLIČARNA

Cenjenemu občinstvu priporočamo našo cvetličarno, kjer imamo vedno lepo zalogu krasnih cvetlie za vse prilike, posebno sedaj za praznike bomo imeli lepo izbero.

Vesele velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

ANTON KOTNIK

7513 St. Clair Avenue

GOSTILNA

Imamo vsakovrstno najboljše žganje, vino in fino pivo, kakor tudi otvoren prigrizek. Cenjenim rojakom se priporočamo, da nas obiščete, ker postregli bomo točno in vlijudio.

Prav veseli velikonočne praznike želimo vsem prijateljem in znancem!

DOMINIK LUŠIN

GASOLINSKA POSTAJA

East 60th St. in St. Clair Avenue

Zelimo prav veseli Velikonočne praznike vsem obiskovalcem in prijateljem!

Se priporočamo, da nas obiščete kadar potrebujete gasolin ali olje za vaš avto.

MR. in MRS. JOHN JEGLIČ

1188 NORWOOD ROAD

Vsem našim obiskovalcem in prijateljem želimo prav veseli Velikonočne praznike!

Pri nas postrežemo z dobrim pivom, sendviči, cigarami, cigaretami. Se priporočamo za obilen obisk.

Lepo sfizirana ženska ter lepo ostrižen in obrnit moški napravi vedno dober vtis.

Pri nas vam vedno napravimo najboljše delo.

MR. in MRS. L. SANABOR

BRIVNICA — BEAUTY PARLOR

15801 WATERLOO ROAD

Vesele Velikonočne praznike želiva vsem!

Prav veselo Velikonoč želi vsem Slovencem in Hrvatom

Waterloo Dept. Store

15504-12 Waterloo Road, vogal E. 156th Street

Pri nas imamo veliko zalogi ženskih oblek kakor tudi za dečke in deklice; spodnje perilo, sploh vse potrebske za vso družino.

Pri nas dobite vedno prvorstno sveže in prekajeno meso kakor tudi grocerijo najboljše vrste.

Se toplo priporočam in voščim vsem veseli Velikonočne praznike!

Vesle velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

EDNA DAIRY

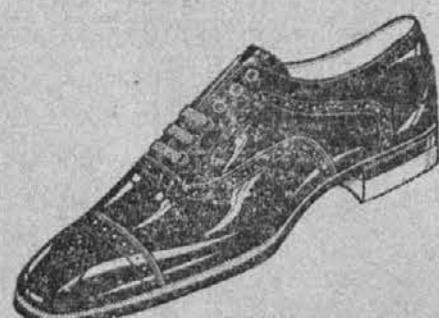
ANTON ZNIDARŠIC
Slovenska mlekarna

6302 Edna Avenue
Henderson 7963

Iskreno se zahvaljujemo za naklonjenost v preteklem, ter se priporočamo za v bodoče. Vedno bomo nudili točno in prijazno postrežbo.

LOUIS MAJER

7508 St. Clair Avenue
Trgovina z obuvalom za celo družino

Vesle velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

Pri nas dobite na izberi veliko zalogu največega obuvala. Pridite in se prepričajte. Cene vedno zmerne.

Vesle Velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem!

COLLINWOOD DRY CLEANING

LEO KAUSEK — lastnika — FRANK KOVAC

15210 Saranac Road

GLenville 4746

Cistimo in likamo obleke v vašo zadovoljnost.

SE PRIPOROČAMO!

POMLAD SE BLIŽA!

Našo trgovino smo založili s prav lepimi spomladanskimi oblekami za žene, dekleta in deklice. Spodne perilo za vso družino, srajce, kravate za može in fante.

ANTON GUBANC

MODNA TRGOVINA

16725 Waterloo Read

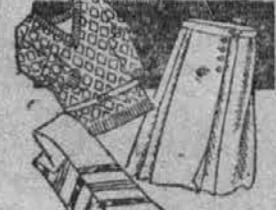
Član Trgovske zveze.

Vesle Velikonočne praznike želimo vsem!

A. BROFMAN

Modna trgovina z žensko in moško opravo

6030 St. Clair Avenue

Vsem našim odjemalcem želimo vesle Velikonočne praznike ter se priporočamo za obilen obisk!

Poročni prstan

HENRI DUVERNOIS

Lani, je pripovedoval Rene Montrose, da je malo manjkalo, da nisem postal junak prave tragikomedije. Skoraj bi se bil oženil. Pomislite, jaz, zakrnjeni samec, ki mi je zakon samomor in ki spoštujem le tuje ženske, jaz naj se ujamem v takšno past?

No, da vam razložim, kako sem se seznanil z junakinjo, zrela me zmešati tako, da bi bil skoraj ugriznil v najopasnejši trnek.

Sprehajal sem se po eni najživahnejših ulic. Kakor običajno postojajoč na vogalih in prehodih, opazim mlado domo, ki je blizu mene, komaj deset korakov pred avtomobilom klicnila na tla. Brez pomislika sem skočil, jo skoraj v letu naglo pobral in oba komaj še rešil izpod avtomobila, ki je švignil mimo. Vzdrhtela je in prebledelo, a se še precej hrabro držala. Ko sem ji pomagal očistiti zaprašeno obliko, se je najljubujevne žejavila in šla svojo pot dalje.

Naravno, da sem si jo dobro zapomnil. Kadar sem jo poslej srečal in pozdravil, vselej se mi je zdela mamilivejša in lepša. Tako ljubezno se ni znala nasmehiti še nobena ženska. Saj tako se mi je zdelo. Dokler si nisva nekega dne stala v tramvaju nasproti in me je ona prva nagovorila:

Mogoče ni baš najdostojnejše — ali vi ste mi že rešili življenje in bilo bi prav, da se spoznamo.

— Prav to sem jaz že oddavan želel — sem komaj dočakal. Predstavila sva se, že po petih minutah kramljanja in smeha sva postala prijatelja kakor da se bogzna odkdaj že poznavata. Bila je Rusinja in ponašata se je svobodno, neprisiljeno kot prava zakonska žena. Sem namreč starji mojster, da pri ženskah takoj razberem to razliko. Za samca je to poglavito.

Spremil sem jo do hiše, kjer je stanovala. Ob slovesu se jo zadovoljno nasmehnila, rekoč:

— Pa pridite, prosim vas, kdaj k nam. Stanujem takoj v prvem nadstropju. Z Ivanom Petrovičem bova zelo vesela.

Prijazen nasmeh in neprisiljeno povabilo sta mi zmesila glavo. Sam ne vem zakaj, sem takoj sklepal, da je Ivan Petrovič njen mož in vražji nasmeh mi je zaigral na ustnah. Zapeljevanje zakonskih žen je namreč posebna lastnost nas pravih samcev.

In ko je ona še koketno držala:

— Z Ivanom Petrovičem, prebijeva sama večere — ni bilo temi malo nezanimivo meni kot lovu, ki je po daljšem iskanju in čakanju končno naletel na fazanko.

Hm! sem si mislil sam pri sebi, če se s takšnimi pretnjami in nasmehom mlada žena izraža o svojem možu...

In naravno, že drugi dan sem bil pri njih. Prav pri Ivanu Petroviču! Ona ga mi je predstavila povsem enostavno. Ivan Petrovič in nič več. Bil je skoraj trikrat starejši od nje in čim sem ga pogledal, sem pomislil v sebi prav tisto, kot prejšnji dan. Moja znanka je vznemirjena počesa trepalnice in njene oči kakor da bi mi govorile: Vidiš, kako je odijuden. Zdaj boš razumel moj položaj. Samo glej, da on kaj ne opazi!

Odgovoril sem jis s prav tako sentimentalnim, zaupnim pogledom, ki naj bi ji razodel: Gospa, zanesite se name. In zadovoljen sem pričel vihat svoje brke.

Ivan Petrovič naju je nekaj česa dobrohotno gledal, nato pa odšel. Bila sva sama. Sedla sva na prostorni divan in pričela živahnio kramljati. Ni minulo pet minut, že sem klečal pred njo, ter ji ogrevito izpovedal svoje ljubezen. Dovolila mi je, da jis je pravo vsebino.

FRANCE BELIN:

Velikonočne pisanice

Vsi narodi sveta uporablajo ob Veliki noči starodavno šego obdarovanja s piruhimi. Ponekod trdo kuhanja jajca povajajo v različnih barvah, drugod jih ovijajo v razne barvaste papirje. Skratka, vsi imajo radi velikonočno jajce okrašeno. Tudi vidimo umetno ponarejena jajca iz čokolade, pločevine, lepenke in so okrašena z različnimi mičnimi živalicami, kot so: zajek, jagnje in pišček. Vse je torej ob Veliki noči lepo in pestro.

Ako opazujemo ta običaj po slovanski svetu, vidimo nekaj posebnega in lastnega. Nikjer ne vidis umetnih piruhov, temveč pristna jajca, ki so lepo okrašena z narodnimi okraski. To gojijo posebno v velike vremene in tekmovanjem na Moravskem in med Lužicami. Stoletja sem gojijo naši bratje to. Tudi pri nas se goji navada okraševanja velikonočnih jajc z narodnimi okraski. Zaman isčeš tega pri neslovanskih narodih. To je naša slovenska last in ti piruh med Slovani kažejo v raznih okraskih tudi mnogo medsebojne sorodnosti. Čudno to ni, saj smo si Slovani tudi bratje. Gojimo lepo še nadalje brez zajekov, piščet in jagnjet, ker to ni naše narodno blago.

Slovenci v stari domovini gojijo še okraševanje piruhov posebno v Beli Krajini in Prekmurju. Belokrajinci pravijo piruhom pisanice, Prekmurci pa remenke. Pisanice jim pravijo zato, ker pri okraševanju rabijo pripravo, s katero se jajce opise ali okrasi. Prekmurci jim pravijo remenke, ker uporabljajo žafran, ki da lepo rumeno barvo. Opisujejo ali okrašujejo ravno tako kot Belokrajinci s posebno pripravo. Vsak si lahko to pripravo napravi. Vzemi lesen štiroglat klinček. Od enega konca izvrtaj stožičasto jamicico in vtakni liček, ki si ga napravi iz pločevine. Uporabi lahko prazne škatljice paste za čevlje. Priprava — pisac — je gotova. Pazi, da bo spodnja jamicica lička prav tenka in sicer za debelino šivanke. Kdor si te naprave ne more izgotoviti najvzame navadno pisalno pero na držalu. Potreben nam je vosek. Košček voska vtaknemo v pisac in spodnji tenki del segrevamo nad lučjo. Vosek se bo segrel in topil ter prikalpel. Sedaj pišemo — rišemo — po čistem jajcu ornament, ki smo si ga lahko narisali s svinčnikom. Pisac je pa potrebno segrevati, ker se shla pri delu in vosek strdi. Ko je ornament narisani, tedaj potonemo v barvo. Vzemi kožec in nalič do polovice barve. Iz žice si upogni krog, ki bo enak dnu in zavij ostali del žice navzgor. Dobil si pripravo ki drži jajce in tako brez težav pomašči in dvigaš jajce. Ko je jajce lepo pobarvano, obriseš ga s krigo in vosek raztopiš. Ako je bilo jajce suroveto, tedaj prebodi oba konca in izpihaj vsebino. Jajce segrevaš nad lučjo in vosek se bo topil, ki ga obriseš s krpo. Take prazne pisanice so kot narodni običaj zlasti med Moravani. Trdo kuhanje jajce se včasih rado usmradi ali izceja beljakovo in ornament pokvari. Jamice zakupaš z voskom. Videli bomo, da kjer je bil vosek, tam varba ni prijela lupine in tako je postal jajce — pisanica.

OCE 22 OTROK

V Tupasyu pri Uh. Hradišču živi 59-letni izdelovalec keramike Jaroslav Uredniček. Ta mož ima najstviljnije družino v CSR, namreč 22 otrok. Devet najst jih živi, trije so umrli. Med živimi je 12 fantov in 7 deklet. Najstarejši hčeri je 39 let, najmlajšemu sinu pa dve leti. Devet najst otrok je imel s prvo ženo, ostale z drugo. Razen sedem otrok so vsi zaposleni v domači keramični industriji, katere proizvode pošiljajo Uredniček večinoma v Ameriko.

JOHN MARN DRY CLEANING

6527 St. Clair Avenue

Vesle velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

Zahvaljujemo se za dosedanje naklonjenost in se priporočamo še za v bodoče.

DRY CLEANER

Sčistimo, zlikamo in zakrpamo vašo obleko po vedno najnižji ceni. Pridemo iskat in zopet pripravimo na dom. Pokličite nas po telefonu

ENDICOTT 2940

MARTIN ŠORN

6034 St. Clair Avenue

SLOVENSKA RESTAVRACIJA

Provovrsna domača kuhinja. Pri nas vedno točno in prijazno postrežemo z gorkimi ali mrzlimi jedili. Vsem našim gostom se zahvaljujemo za naklonjenost ter se priporočamo še drugim za obilen obisk.

Vesle Velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem!

FRANK MIHČIČ

7202 St. Clair Ave.

GOSTILNA

Vesle Velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem!

Pri nas dobite najboljše pivo, vino in dober prigrizek. Se priporočamo.

ANTON in FRANK MAVEC

15321 WATERLOO ROAD

V naši trgovini dobite vedno polno zalogu stenskega papirja in barve.

Za velikonočno bomo imeli krasne evelflice v lončkih in šopkih.

Vesle praznike želimo vsem odjemalcem!

MR. in MRS. JOHN TOMŠIČ

SLOVENSKA GOSTILNA

16000 WATERLOO ROAD

Toplo se priporočava vsem Slovencem in Hrvatom za obisk. Pivo, vino in okusni prigrizek.

Lepi prostori za balicanje

Vesle Velikonočne praznike želiva vsem!

Vesle velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

RALPH ČEBRON

MESNICA

4030 St. Clair Avenue

Vsem cenjenim gospodinjam se priporočamo, da si nakupijo svojo mesenino pri nas, kjer imamo veliko zalogu finega suhega in svežega mesa.

Enakopravnost

III. DEL. — PART III.

CLEVELAND, OHIO, THURSDAY (CETRTEK) APRIL 9, 1936

VELIKONOČNA IZDAJA

EASTER EDITION

1936

ŠTEVILKA (NUMBER) 85

Ali je slovenstvo v Ameriki borbe vredno?

Vsekdo, ki dela v javnem življenju med Slovenci v Ameriki, doživi težke morente, v katerih s strahom in razdrobenostjo v srcu vprašuje samega sebe: Za kaj pa pravzaprav delam?

Ti so mračne misli in nič primerne za Velikonoč, ki je praznik Vstajenja in Prerojenja. Ampak treba jih je bilo povedati. Celo Kristus, sin božji, je moral izpititi kupo trpljenja, predno je bil poveličan . . .

Dilema, ki nas davi in duši, je notranja raztrganost in razdrobenost, ki je naturalna posledica našega prizadevanja, da bi bili i Slovenci i Amerikanci, pa ne moremo biti eno ne drugo. Kaj smo pravzaprav? Sami si nismo na jasem. V očeh domovine smo izgubljenci, v očeh tujine pritepenci, katere se tolerira, dokler se obnašajo kot se spodobi človeku, ki se je sam povabil v tujo hišo.

Kako naj se torej izživljamo, da bomo uravnovesili nasprotja, ki nas vlečejo narazen, ublažili disharmonijo, ki nas bega ter dela nesposobne, da bi funkcijonirali kot polni, živi ljudje? Da bomo zadovoljni sami s seboj in da ne bomo v nadlegu in v spodliko gospodarju, v čigar hiši se nahajamo. In ne samo to: da bo gospodar nekoč — ne mora že jutri ali pojutrišnjem — pomisil ter zaključil: ni sem jih klical, ampak če bi mi bila še enkrat dana priložnost, bi jih sprejel kot najbolj iskreno zažljene goste, kajti več dobrega so storili oni meni kakor jaz njim.

O teh stvarih sem dosti razmišljal in v teku let je eddalje bolj prodiral slutnja, katera je končno dozorela v pljunil na najsvetješo dedprečanje, da naš probog, katerim je smrt pogle-

dala v oči, pa se tega zavsejajo, vsled česar niso tako obžalovanja vredni, kajti ohranili so dostojanstvo človeka, po božji podobi ustanjenega.

Toliko neiskrenosti in hujancev v Ameriki, je v prvih vrstih slovenski probobi pa je med nami, da naše bojim, da se bo gornje besede s premisljeno zlobo poskušalo rabiti kot pretvezo za novo križarsko vojsko proti "zavajalcem našega dobrega, vernega ljudstva."

Zato naj v naglici s prstom pokažem na tiste mogočne baklje, ki so vselej posvetne slovenskemu narodu, kadar je bila noč okrog njega

najbolj črna — ko je grobar še ga, kar je v slovenstvu, pa vsled ničesar drugega, smo tudi tako strahovito

In zgnal se je vselej narod, pomanjkljivi, skoro brez se zdramil iz smrtonosne oplovnosti kot ljudje in torej topelosti, se zavedel svoje tudi kot novi Amerikanci, moči in pomlajen, osvežen na kratko rečeno, naš slo-korakal naprej . . .

To je venski problem, ki tudi naša dolga povest, polna žalosti

ameriški in splošno človeški

problem, in obratno. Mi ne

moremo biti polni ljudje,

mi ne moremo ničesar dati

Ameriki in je z ničemur

trajnim obogatiti, ako ni

samo v prvih vrstih dobrimi Slovenci, kajti le kot taki

bomo sposobni odbijati strupene v razkravajoče vplive

"ameriške džungle," ki so

tem bolj pogubni za nas,

ker smo presajenci, katerih

korenike ne morejo seči do

prvin in bistvenih temeljev

ameriške miselnosti, na ka-

terih sloni ta grandiozna

babilonska dežela.

Tragično je gledati, kako

se pod raznimi krinkami

šopiri med nami potvorenja,

laži-slovenstvo, in kako ljudje,

ki se proglašajo za voditelje,

prodajajo narodu

kar je najslabše in naj-

gnilješ v amerikanizmu,

kot ideale ameriške misel-

nosti. To bi bilo nemogoče,

če bi bilo med nami več ra-

zumevanja za prvine slo-

venskega duha. Kako more-

biti zvest kakemu vnanje-

mu ali splošno človeškemu

idealu tisti, ki je izdal in

češčino svojega lastnega ro-

Toliko neiskrenosti in hujancev v Ameriki, je v prvih vrstih slovenski probobi pa je med nami, da naše bojim, da se bo gornje besede s premisljeno zlobo poskušalo rabiti kot pretvezo za novo križarsko vojsko

proti "zavajalcem našega dobrega, vernega ljudstva."

Zato naj v naglici s prstom

pokažem na tiste mogočne

baklje, ki so vselej posvetne

slovenskemu narodu, kadar je bila noč okrog njega

najbolj črna — ko je grobar

še ga, kar je v slovenstvu,

pa vsled ničesar drugega,

smo tudi tako strahovito

In zgnal se je vselej narod,

pomanjkljivi, skoro brez se zdramil iz smrtonosne oplovnosti kot ljudje in torej topelosti, se zavedel svoje tudi kot novi Amerikanci, moči in pomlajen, osvežen na kratko rečeno, naš slo-korakal naprej . . .

To je venski problem, ki tudi naša dolga povest, polna žalosti

ameriški in splošno človeški

problem, in obratno. Mi ne

moremo biti polni ljudje,

mi ne moremo ničesar dati

Ameriki in je z ničemur

trajnim obogatiti, ako ni

samo v prvih vrstih dobrimi

Slovenci, kajti le kot taki

bomo sposobni odbijati strupene v razkravajoče vplive

"ameriške džungle," ki so

tem bolj pogubni za nas,

ker smo presajenci, katerih

korenike ne morejo seči do

prvin in bistvenih temeljev

ameriške miselnosti, na ka-

terih sloni ta grandiozna

babilonska dežela.

Tragično je gledati, kako

se pod raznimi krinkami

šopiri med nami potvorenja,

laži-slovenstvo, in kako ljudje,

ki se proglašajo za voditelje,

prodajajo narodu

kar je najslabše in naj-

gnilješ v amerikanizmu,

kot ideale ameriške misel-

nosti. To bi bilo nemogoče,

če bi bilo med nami več ra-

zumevanja za prvine slo-

venskega duha. Kako more-

biti zvest kakemu vnanje-

mu ali splošno človeškemu

idealu tisti, ki je izdal in

češčino svojega lastnega ro-

To je venski problem, ki tudi naša dolga povest, polna žalosti

ameriški in splošno človeški

problem, in obratno. Mi ne

moremo biti polni ljudje,

mi ne moremo ničesar dati

Ameriki in je z ničemur

trajnim obogatiti, ako ni

samo v prvih vrstih dobrimi

Slovenci, kajti le kot taki

bomo sposobni odbijati strupene v razkravajoče vplive

"ameriške džungle," ki so

tem bolj pogubni za nas,

ker smo presajenci, katerih

korenike ne morejo seči do

prvin in bistvenih temeljev

ameriške miselnosti, na ka-

terih sloni ta grandiozna

babilonska dežela.

Tragično je gledati, kako

se pod raznimi krinkami

šopiri med nami potvorenja,

laži-slovenstvo, in kako ljudje,

ki se proglašajo za voditelje,

prodajajo narodu

kar je najslabše in naj-

gnilješ v amerikanizmu,

kot ideale ameriške misel-

nosti. To bi bilo nemogoče,

če bi bilo med nami več ra-

zumevanja za prvine slo-

venskega duha. Kako more-

biti zvest kakemu vnanje-

mu ali splošno človeškemu

idealu tisti, ki je izdal in

češčino svojega lastnega ro-

To je venski problem, ki tudi naša dolga povest, polna žalosti

ameriški in splošno človeški

problem, in obratno. Mi ne

moremo biti polni ljudje,

mi ne moremo ničesar dati

Ameriki in je z ničemur

trajnim obogatiti, ako ni

samo v prvih vrstih dobrimi

Slovenci, kajti le kot taki

bomo sposobni odbijati strupene v razkravajoče vplive

"ameriške džungle," ki so

tem bolj pogubni za nas,

ker smo presajenci, katerih

korenike ne morejo seči do

prvin in bistvenih temeljev

ameriške miselnosti, na ka-

terih sloni ta grandiozna

babilonska dežela.

Poročena ljubimca

Naslednja kratka ljubezenska zgodba izvrstno dila, da mi nista nit ni najmanj prikuju značilno francosko znamenjem izdala, kaj ima coski genij za rahel in fin priti, ker sta se želela čim bolj humor. Napisal jo je Claude Gavel. Prevod napravil za "Enakopravnost".

PRAVIJO, da prijatelj, ki se oženi, je prijatelj, ki si ga izgubil. Toda moja skušnja s prijateljem Lucienom je dokazala, da tudi to pravilo pozna srečne izjeme.

Iz njegove ženitve sem namreč Lucien rezko zabavljal čez mesec, ki je bilo v resnicu izvrstno novo radost, ki se je no, in čez salato, ki je bila perfektnejša. Ko je Claire ogorčeno zadovoljstvu v družbi ugovarjala, je postal užalen in drug drugemu, kajti Claire Esparre je prinesla neko novo topilino v najino razmerje, katero je povečala njena svetiolasta lepotu.

Končno mi ni dal do ne bi posredoval ter zavzel nehvaležne vloge miritelja.

Bil sem gotov, da čara naje prijateljstva ne bo motila da je bila to skrajna meja, do tista okorelost, ki se zdri, da je katere sta bila mlada zakonca tako često značila za zakon pripravljenita s svojo komedijo življenje. Bilo mi je v veliko jo, kajti medtem ko se je Luveselje, ko sem vsakokrat, ko cien delal, kakor da ga dusi kašem ju videl, opazil, kako sta še, da je tako lažje zakril svoj zaljubljena, vesela in srečna v sreči, je Claire, zviševanje drug drugemu in de svojih čustev prav nič ne zakrije.

Med njima je obstojala nekaj nežnost, ki je uram, ki sta jih prebila skupaj, dajala lahko začaranost, in potem se, se nju oči srečale v globokem razumevanju, ki je razkrivalo, da sta mi Claire in Lucien zelo razlagati celo zgodbo, prepopolno spojitev njunih duš; in so lepi trenotki molka, o katerih se je zdelo, da so se povajili naščas zato, da bi se moglo slišati, kako njuni senci skupaj.

Na večer, o katerem govorim, sem bil dalj zadržan v pisarni kot običajno, ter sem prišel za večerje ravno ob času, da sem šel k mizi. Pripomniti moram,

da sta se Lucien in Claire potrušljati ob mojem začudenju. Naslajati ob mojem začudenju. Lucien in Claire, namesto da bi sedela drug zraven drugega in zelo tesno skupaj, sta se vse da vsak na nasprotno stran mire, Glumila sta — še posegne zvedel, da je bila to le igra — hladnost, ki je mejila skoro na sovražnosti.

Na moje veliko vznemirjenje je Lucien rezko zabavljal čez mesec, ki je bilo v resnicu izvrstno novo radost, ki se je no, in čez salato, ki je bila perfektnejša. Ko je Claire ogorčeno zadovoljstvu v družbi ugovarjala, je postal užalen in drug drugemu, kajti Claire Esparre je prinesla neko novo topilino v najino razmerje, katero je povečala njena svetiolasta lepotu.

Končno mi ni dal do ne bi posredoval ter zavzel nehvaležne vloge miritelja.

Tedaj se je takoj pokazalo, da videl boš v trenotku. Ce so na jine služkinje po pretiku dve ali treh mesecov druga za drugo odhajale, se to gotovo ni zgodilo vsled tega, ker je bila služba preporna, ali ker je Claire preveč zahtevala. Bilo je —

Claire je zopet posegla vmes:

"Kar vam je Lucien pozabil po-

dati, je to, da je hotel imeti

okrog sebe le mlade in brhke ob-

rave —"

"Res, ne zahtevam lepotic, am-

pak okrog sebe tudi ne maram

imeti grdih bitij ali starih bab-

nice."

"Zgodilo pa se je, da so naju-

ti ženske, ne predebele, in ne

prestare, druga za drugo zapu-

ščale z osupljivo rednostjo —

nekaterje, da se poročijo, druge,

da iznova poskusijo staro pot,

morda z manj častnimi, ampak

prav tako veljavnimi obredi, ne-

katere, da se vrnejo k zaročen-

cem, ki so jih pustile na kme-

tin: druge z novim ljubimcem,

misli na mojo zmedenost.

"Ce bi bil dal le malo več po-

zornosti naši služkinji!" je za-

čel Lucien.

Sinilo mi je v glavo tisti tre-

notek. Ta večer je gledal iz neiz-

ogibne uniforme — črna obleka,

bel predpasnik, svilnate nogavi-

ce in temni šolni — neki tuj ob-

raz: to ni bila služkinja, ki je zadnjic odpri vrata in stregla pri večerji. In to je bila že pet ali šesta sprememb, katero sem mnogrede opazil tekom njune-

ga osemnajstmeseca zakon-

skoga življenja.

Ta večer mi je priznala, kako

so jo te večne sprememb dra-

žile — kako mučno je ji je bilo

vsi to, ko je moral tolikokrat

iskati novo služkinjo in vsako

iznova vaditi.

Ampak ta poteškoča se mi je

videla v tako slabzi zvezzi z nju-

nim obnašanjem med obedom,

da sem se vprašal, da li morda

ne pripravljal nova šale na moj

rovaš. Moja negotovost sta mi

brez dvoma čitala na obrazu,

kajti Lucien je odgovoril na

njo, še predno sem jo mogel iz-

raziti z besedami.

"Potrpljenje, dragi prijatelj,

videl boš v trenotku. Ce so na-

jine služkinje po pretiku dve

ali treh mesecov druga za dru-

go odhajale, se to gotovo ni

zgodilo vsled tega, ker je bila

služba preporna, ali ker je

Claire preveč zahtevala. Bilo je —

Claire je zopet posegla vmes:

"Kar vam je Lucien pozabil po-

dati, je to, da je hotel imeti

okrog sebe le mlade in brhke ob-

rave —"

"Res, ne zahtevam lepotic, am-

pak okrog sebe tudi ne maram

imeti grdih bitij ali starih bab-

nice."

"Zgodilo pa se je, da so naju-

ti ženske, ne predebele, in ne

prestare, druga za drugo zapu-

ščale z osupljivo rednostjo —

nekaterje, da se poročijo, druge,

da iznova poskusijo staro pot,

morda z manj častnimi, ampak

prav tako veljavnimi obredi, ne-

katere, da se vrnejo k zaročen-

cem, ki so jih pustile na kme-

tin: druge z novim ljubimcem,

misli na mojo zmedenost.

"Ce bi bil dal le malo več po-

zornosti naši služkinji!" je za-

čel Lucien.

Sinilo mi je v glavo tisti tre-

notek. Ta večer je gledal iz neiz-

ogibne uniforme — črna obleka,

bel predpasnik, svilnate nogavi-

ce in temni šolni — neki tuj ob-

čokritim v mestu; nekatere, ki so enostavno malo spremene staro dobro znano pesem, druge zopet, ki so se podale v novi svet z vsemi vabami nečesa neznanega. Bila je ta absolutna rednost, ki nama je dala povod k razmišljaju ... Ali se ti je postalo nevzdržno. Za kaj takšnim samozatajevanjem je

postajalo nevzdržno. Za kaj ta-

kega se preveč ljubiva ..."

"Razumem — sila vzgleda!"

"Zadel si. Življenje v intimno-

sti z nama jih je pokvarilo, ako

smem tako reči, vse, cd prve do-

zadnje. Biti dnevno priča najini

tih sreči, najini blaženosti —

celo najinim spopadom — lju-

bimanka — cesar vsega nisva

nikoli skušala zakraviti ..."

"Ampak ta poteškoča se mi je

videla v tako slabzi zvezzi z nju-

nim obnašanjem med obedom,

da sem se vprašal, da li morda

ne pripravljal nova šale na moj

rovaš. Moja negotovost sta mi

brez dvoma čitala na obrazu,

kajti Lucien je odgovoril na

njo, še predno sem jo mogel iz-

raziti z besedami.

"Potrpljenje, dragi prijatelj,

videl boš v trenotku. Ce so na-

jine služkinje po pretiku dve

ali treh mesecov druga za dru-

go odhajale, se to gotovo ni

zgodilo vsled tega, ker je bila

služba preporna, ali ker je

Claire preveč zahtevala. Bilo je —

Claire je zopet posegla vmes:

"Kar vam je Lucien pozabil po-

dati, je to, da je hotel imeti

okrog sebe le mlade in brhke ob-

rave —"

"Res, ne zahtevam lepotic, am-

pak okrog sebe tudi ne maram

imeti grdih bitij ali starih bab-

nice."

"Zgodilo pa se je, da so naju-

ti ženske, ne predebele, in ne

prestare, druga za drugo zapu-

ščale z osupljivo rednostjo —

nekaterje, da se poročijo, druge,

da iznova poskusijo staro pot,

morda z manj častnimi, ampak

prav tako veljavnimi obredi, ne-

katere, da se vrnejo k zaročen-

cem, ki so jih pustile na kme-

tin: druge z novim ljubimcem,

Vesele velikonočne praznike želi vsem Slovencem

CARL RIHA DRY CLEANERS

15509 WATERLOO ROAD

Mi vam sc̄istimo in zlikamo vašo obleko, da bo ste gotovo zadovoljni. Cene zmerne.

I. GOLOB RESTAURANT

MRS. GOLOB

6314 ST. CLAIR AVENUE

Vesele velikonočne praznike želimo v obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

Vedno smo pripravljeni postreči vsem gostom z finimi gorkimi ali mrzlimi jedili ter finim pivom in vinom. Priporočamo se tudi v bodoče.

WILLOW FARMS DAIRY

1172 NORWOOD ROAD — ENDICOTT 3457

ROSE URBANČIČ, lastnica.

Vesele velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Hvala za dosedanje naklonjenost in se priporočamo za bodoče.

ANTON ANŽLOVAR

6202 ST. CLAIR AVENUE

MODNA TRGOVINA

Vesele velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Hvala za dosedanje naklonjenost ter se priporočamo za bodoče.

NOVAK GROCERY AND MEAT MARKET

5204 ST. CLAIR AVENUE

Telefon: ENDicott 9067

Vesele velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Se priporočamo, da si nakupite pri nas dobrega doma snušenega mesa in dobro grocerijo za praznike.

MATT PISHLER

GASOLINSKA POSTAJA

23515 ST. CLAIR AVENUE

TEXACO GASOLIN IN OLJE

KENmore 4423

Se priporočam in želim vsem veselo velikonoč.

JOHN IN STEFANJA PAULICH

5238 St. Clair Avenue

RESTAURACIJA

Vesele velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem!

Vam smo vedno pripravljeni postreči z okusnim gorkim ali mrzlim prigrizkom, kakor tudi z najboljšim pivom. Se priporočamo za obilen poset.

RUDY BUKOVEC

4506 Superior Avenue

MESNICA

Pri nas dobite prvo vrstno sveže in doma snušeno meso. Imamo posebno veliko zalogu mesenine za velikonočne praznike. Kupite pri nas, da boste imeli dober prigrizek. — Se vam toplo priporočamo za obilen obisk, in obenem želimo

vesele velikonočne praznike vsem!

Sodobna Amerika -- votla senca

Zadnja Louis Adamičeva povest "Vnuki" je v stari domovini vzbudila veliko pozornost. Naslednjo razpravo, ki se nanaša na "Vnuk," je napisal Stanko Leben v ljubljanski reviji "Modra ptica."

Ko je pred leti izšel Adamičev "Smeđ v džungli" v slovenskem prevodu s podnaslovom: Avtobiografija ameriškega priseljnika, naši ljudje po večini niso prav vedeli, kaj bi s to knjigo, ki se jim ni sledila ne resnična in pravilna avtobiografija, ne roman, kakor smo jih vajeni, ne posrečeno nanična zbirka pravih novel, sploh nič od katerekoli po tradiciji ustaljene in posvečene literarne zvrsti. Ali Louis Adamič sploh je pisatelj, ali ni pisatelj? Je ali ni romanopisec? Zna ali ne zna ustvarjati umetniški tekst, po zakonih prave umetnosti oblikovati in preoblikovati življenje? Ta in taka vprašanja, ti in takvi domovi so se pri nas porajali ob "Smeju v džungli." Prenekatremo kar ni hotelo v glavo, kako da je Louis Adamič mogel s to knjigo zasloveti v taki širni zemlji, kakršna so Zedinjene države Severne Amerike, kako je z njim mogel prikleniti nase pozornost najuglednejših kritikov, pobuditi živo zanimanje mislečih Američanov, ko pa "Smeđ v džungli" vendar ni "Vojna in Mir," ne "Rdeče in Crno," ne "Potepuh," kajti našemu povprečnemu, za literaturo in umetnost vnetemu človeku se vedno zdi, da mora biti naš človek, ki zaslovi v širnem svetu, vsaj nekaj takega kot Tolstoj, če že ne Stendhal ali pa Hamsun, zlasti Hamsun, ki nam "tako zelo leži."

Ce bi Louis Adamič vedel za to literarno prerekanje o sebi in svojem delu, bi se brez droma le prostodušno in veselo nasmehnil, še mnogo bolj prostodušno in mnogo bolj iz zavesti svoje moči kot se je zasmajel sprostilno ameriški džungli ter ji ušel. Romanopisec? Umetnik? Literat? Za nobenega izmed teh častnih naslovov bi se ne pilil Louis Adamič. Njegovo pisanje, njegove knjige so nujen posledek nekega njegovega najosebnjejšega problema, povsem človeškega problema, ki si ga je hotel razjasniti in ga v sebi rešiti s pisanjem. "I wanted to get into America, at America as a writer. I was trying to develop and discipline what ability I thought I had while fighting the great human — American disease that had sneaked upon me immediately after the war, if not earlier, during my first years in this country." ("Hotel sem proniknil v Ameriko, se domoči do Amerike kot pisoč človek. Poskušal sem razviti v sebi in disciplinirati vso spremnost kolikor sem misil da jo imam, ko sem se boril proti hudi oboleliosti ameriškega človeštva, ki se je zavratno lotevala tudi mene takoj po svetovni vojni, ali nemara že prej, že koj prva leta, ki sem jih prebil v tej deželi.") S petnajstimi leti je življenje zaneslo Adamiča v ameriški "melting-pot," v ameriški "topilnik." Na tisoče, na milijone priseljencev vseh narodnosti se je pogrezalo v ameriško džunglo brez sledu, ne da bi si bili količaj v svesti, kaj se z njimi godi, kam so zašli, kje žive, kakšna je zemlja, ki jih nosi, kdo so množice okrog njih, ki jih zajemajo, kaj to življenje, ki sega po njih ogromno in pošastno kot polip s svojimi lovki, ki jim ne moreš uit, ampak se prepustiš in izginea v žrelo življenja, ki ga ne razumeš.

Louis Adamič pa je bil eden izmed redkih, ki se ni prepustil na slepo, ki ni zagazil v džunglo čez glavo in život, ril pod njenim površjem kot neki zavr-

ženci v Dantejevem peku, ki tiče čez glavo v močvirju in blatu, da pričajo o njih življenju le še mehurji, ki se delajo po umazani vodi. Adamič se ni užaljeno in kljubnoto uprl, ko je seglo po njem ameriško življenje; ni pobegnil, ni se zaprl v svoj stolp slonokoščeni, ni gledal življenje od strani. Prepuštil se mu je kakor toliko drugih "hunkijev," le s to razliko, da si je bil tega življenja svet in da ga je to življenje strastno zanimalo. Segalo je po njem, polagal vanj svoje bovine klice živiljenjske nepovezanosti s čimerkoli resničnim, prazne in mrzlične dejavnosti, površne hrupnosti, notranje praznote, pomanjkanja globine povsod, živiljenjske osamelosti, zavesti, da je vse brezsmiselno, vse samo stroj, naglica, standard, uspeh. Blodil je po New Yorku, se preživljaval kakor je naneslo, se shajal z racketirji, pasel la-koto v letih prosperite. Bil je ameriški vojak, se v Franciji boril "to save the world for democracy," prekriral po vojni države od vzhoda do zapada, od New Yorka do San Francisco, se potkal brez posla po Los Angelesu in Hollywoodu, se vdi-njal za težaka, kopal v kamnolomih, da se mu je od razdelanosti dela delata tema pred očmi, se seznanjal z delavci v vobliji, ameriškimi revolucionarji, pre-sedel nekaj let na postaji pilotov v San Pedru ob Tihem oceanu. Amerika ga je držala, njen mrzlično življenje ga je zadrivalo, pronikal vanj. Vendar ne tolkanj, da bi ne bilo ostalo med njim in ameriškim življenjem še toliko razdalja, kolikor je je potrebne, da okolje, ki me zajema, le še čutim različno od sebe in ga zato še morem motriti, opazovati, se ga zavedati, celo s sebe razbratiti poteze, ki jih je začrtalo vame. In tako je v samoti pilotske postaje v San Pedru pričel Louis Adamič pisati o ameriškem življenju. Ena njegovih bistvenih potez je zdravje. In to zdravje v njem se je upiralo sicer do neverjetnosti razgibanemu, že vročinem, a v jedru bolnemu, praznemu ameriškemu življenju. Adamič si kajpak ni po profesorski ali hladno znanstveno priznal, da je to življenje sodobne Amerike bolno in da mu je treba ulti, če naj se Amerika kdaj razvije v kulturno in civilizatorno velemoč. Prestrasto zanima Adamič, to življenje, da bi bil hladen napram njemu, da bi ne trpel z njim, da bi ga celo ne občudoval, ga ne čutil svojega. Kakor se tudi zaveda vseh senc tega življenja, vendar nikoli ne more zatajiti v sebi neke "Wahlverwandschaft" s tem življenjem, ki ga usposablja, da s temslosutino simpatijo podoživlja vse njegove oblike, mu prodira do srčice tako intimno povezan z njim kot danes ta dan nemara noben drug Američan. Mimo tega je Adamič rojen opazovalec neverjetno bistrih oči, ki zna iz motne zamotanosti skrovitočeno se prepletači živiljenjskih pojavov razbrati ono, četudi na oči neznatno in brezpomembno, kar se pod njegovim peresom takoj izkaže za značilno in pomembno.

Kaj je prav za prav ta Amerika, kjer mi je sojenje živeti? Kaj to čudno, mrzlično življenje, ki hrumi okoli mene in tudi mene grabi v svoj vrtinec? Kaj ta kriza, ki vedo o nej toliko povedati? Kaj amerikanizem, ki se ga Evropa boji kot šibe božje, v strahu, da ji bo uničil njenu kulturo? In kaj so

te sile, iz katerih rasejo nebotičniki, pacifiška železnica, osovijev kontinenta, tovarne, premogovniki? In zakaj so ljudje kljub temu prazni, z temi nepovezani, brez vsake novega vsebine, skoraj mehanične lutke, votle sence? — To so vprašanja, ki jih je mozgal Adamič v samoti pilotske postaje v San Pedru ob Tihem oceanu. In če je to, na videz tako silno življenje sto in dvajsetih milijonov ljudi, to življenje, ki ga čudno privlači, res nezdružljivo, res iz tira, res morda še otroške bolezni preživljajoče, ali bi ne marna ne ozdravilo, ne krenilo v pravi tir, se ne pomaknilo za ogromen korak dalje ter samo sebi odraslo, če bi se ga le moreno zavedel, ga razkrojil in njegove prvine, postavil ogledalo preden, da bi se videlo, se samo sebe spoznalo? Polna reforma je Amerika, polna "odrešenikov," polna najfantastičnejših poizkusov, kako obnoviti življenje, kako ga poglobiti; revolucionarjev mrgoli na vseh koncih in krajih, pa cerkva in pridigarjev in klubov, pa predavanj in združenj in zborovanj — vse za obnovo Amerike, vse za boljši red, za čvrstejše življenje. A kdo prav za prav ve, kaj je Amerika? In dokler ni odgovor na to osnovno, temeljno vprašanje, toliko časa so vsi poizkusi obnove le kaos v kasu, ki še prenapenja histerijo sodobnega Američana. In na to osnovno vprašanje skuša odgovoriti Američan Neameričan Louis Adamič. Po svoje, preprosto, a izredno bistro, z izredno tenkovnostjo, z izrednim čutom za utrip te ameriške celine in njenega življenja. In če vzamem v roke knjižico, ki jo je letos Carey McWilliams napisal o Adamiču, je treba reči, da se Američani zavedajo tega Adamičevega poizkusa in ga vedo pravilno ceniti. Ogledalo postavlja prednje, jim v svojih knjigah oblikuje njihovo sodobno življenje, da jim prihaja do zavesti, da začenja razumevati, kakšno je življenje, ki ga živi. Romanopisec? Umetnik? Literat? Pražna vprašanja, kadar sežem po Adamičevi knjigi. Amerike se mi hoče iz nje, intimnega spoznanja njenega življenja in s spoznanjem njenega življenja hkrat spoznanja našega življenja, svojega življenja.

Milijoni so segali po slovitih Duhamelovih "Prizorih iz bodočega življenja." Malone v vse evropske jezike so jih prevedli. Mnogo prahu je dvignil grof Herman Keyserling s svojo pet sto strani debelo knjigo "Amerika. Der Aufgang einer neuen Welt." In vendar: kdo je iz Adamičevih knjig podoživil ameriško življenje, temu je branje Duhamela ali Keyserlinga ali kateregakoli drugega Franciza, Angleža ali Nemca, ki je pisal o Ameriki, plehko, neživljenjsko, doktrinalno, ali kvajem slikoval. Iz Adamičevih knjig da dije pristo po Ameriki, tako pristo, da pri branju nezmotljivo veste: to je Amerika! kakor veste: to je zemlja! če vam zadiši po listju in vlažni prsti in po ljubju, od sonca segretam.

O redkokateri knjigi človek lahko reče, da ga je prevzela. Zadnja Adamičeva knjiga "Vnuki, zgodbu ameriških življenj" (Louis Adamic: Grandsons. A Story of American Lives. — New York and London, Harper and Brothers Publishers 1935)

(Dalje na 4. str.)

JOHN KRAMER

DVE MESNICE:

1423 EAST 55TH STREET

5301 ST. CLAIR AVENUE

Pri nas vedno dobite najboljše sveže kakor tudi doma sušeno meso. Posebno za praznike imamo prvo vrstno šunko, želodec, klobase itd. Se priporočamo.

Vesele Velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem!

PETER USAY

783 EAST 185TH STREET

SLOVENSKA MODNA TRGOVINA

Imamo polno zalogo vsakovrstnega blaga za moške, ženske in otroke. Se priporočamo vsem za naklonjenost.

Vesele velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

FRANK AZMAN

6401 ST. CLAIR AVENUE

MESNICA

Pri nas dobite najboljše sveže in doma sušeno meso. Vse vrste dobre želodece, šunko, klobase in drugo. Pridite in si nabavite dobra jedila za praznike.

Vsem našim odjemalcem in prijateljem želimo prav vesle velikonočne praznike in mnogo piruhov!

Točimo dobro Wooden Shoe pivo. Imamo tudi vsak petek okusne pečene ribe ter druge dobrote. Se priporočamo.

FRANK TRBIŽAN

16610 GROVEWOOD AVENUE

Vesele velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Obiščite našo gostilno. Sveže 6% pivo, vino in legalno žganje točimo pri nas. Vedno okusna jedila na razpolago. Dali bomo tudi vsem gostom lepe piruhhe. Se priporočamo.

MR. IN MRS. PLESEC

16819 Waterloo Road

NAŠA GASOLINSKA POSTAJA JE NA: Waterloo Rd. vogal E. 169th Street

Vesle velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem!

KADAR STE ŽEJNI —

se oglasite pri nas. Imamo dobro sveže 6% pivo in pristno vino. — Seveda dobite vedno tudi okusen prigrizek. — Velik prostor za ples, katerega imamo vsak petek, soboto in nedeljo.

MR. IN MRS. JOHN POLC

16605 Waterloo Road

Veselo Velikonoč želimo vsem!

3 HOUR SERVICE

KENMORE 3658

LA SALLE CLEANERS

825 EAST 185TH STREET

RAY HEAVRIN, lastnik

Mi imamo najmodernejšo opremo ter čistimo doma. Vedno prvo vrstno delo!

AUGUST KOLLANDER

6419 St. Clair Avenue

V SLOVENSKEM NARODNEM DOMU.

Želi svojim številnim prijateljem prav veselje velikonočne praznike in mnogo piruhov!

Obenem se priporoča onim, ki nameravajo v prihodnjem poletju potovati v staro domovino in očim, ki želijo poslati denar v domovino, kakor vsem, ki rabijo notarske listine.

Cistimo in likamo oblike po najuovejšimi metodami
TOČNA POSTREŽBA! CENE ZMERNE!

Pridemo iskati in dopeljemo na dom.

Pokličite KEnmore 3100

THE NEW FASHION DRY**CLEANING**

15621 Waterloo Road

KOVAČ BRATJE, lastniki.

Prav veselje Velikonočne praznike želimo vsem prijateljem in znancem!

Veselje velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

JOSEPH POZELNIK

LASTNIK

Clair-Doan Recreation Bowling Alleys

10322 ST. CLAIR AVENUE

Veselje Velikonočne praznike želimo vsem

MRS. JOSEPHINE PETJAN

383 EAST 156th STREET

Pri nas točimo vedno sveže 6% pivo in dobro vino. Okusen pregrizek. Se priporočam vsem.

SVETE'S FLOWER SHOPPE

MISS FRANCES SVETE, LASTNICA

6120 St. Clair Ave.-Henderson 4814

Krasne cvetlice in šopke se vedno dobijo v naši cvetličarni. Posebno sedaj za praznike imamo na razpolago veliko izbiro.

Se priporočamo vsem in želimo prav veselje velikonočne praznike!

Veselje velikonočne praznike želimo vsem našim odjemalcem in prijateljem!

KAROLINA HITI in SIN SEŠEK

4543 WEST 130th STREET

CONFECTIONERY AND SHELF GROCERIES

V zalogi imamo vsake vrste cigare, cigarete, mehko pijačo in grocerijo. Se priporočamo.

PRISTNO OHLJSKO VINO dobite vedno pri nas. Imamo legalno dovoljenje za to: Črno in belo vino. Se priporočam društvom in posameznikom.

ANTON BARAGA

15322 Waterloo Road

Veselje velikonočne praznike želimo vsem!

Sodobna Amerika -- votla senca

(Dolje iz 3. str.)

me je prevzela. Skoraj nekaj tragične veličine je v tej zgodbi o treh vnučih Slovencev Petra Galeta, ki so davno pozabili, da je njihov starci oče bil Slovenec, so poamerikanili do kosti, te nemirni, notranje prazni, vedno nestalni žurnalista Peter Gale (izg. Peter Geil), pa njegov brat Andy Gale, Al Caponejev zupnik v Los Angelesu, ki si stihotapstvom alkohola služi milijone, pa Jack Gale, delavec in revolucionar. Iz "Smeha v džungli" se je še kod pa kod čutila roka začetnika, živilenska gmoča je bila še pretanka, še preveč prosojna, kompozicija preohlapna, ideje še prehudo štrele reba. V "Vnukih" so izglajeni skoraj vsi nedostatki iz "Smeha v džungli," živiljenje oseb poglobljeno, rahlo odtenjano, neshematično in vendar tipično prikazano. "Vnuki" so zrelo delo, zrelo roko napisani, z zrelin, globokim in pronikavim pogledom v kaos ameriškega živiljenja.

Pražna poslovnost, popolno pomajkanje dinamičnega notranjega živiljenja, nepovezanost z zemljoi ali s čimerkoli, kar po svoji pomembnosti presega individualno živiljenje, mučna zavest samote in osamelosti, neutaljenost in neuravnomerenost, besna naglica, hrupnost in histerija so po Adamiču poglavitne poteze ogromne večine današnjih Američanov. In če jih take gledate, se vam zazdi, da ne gledate živih ljudi, ampak sence, brezmočne sence, ki tavajo in se pode po ameriški zemlji. Amerika — votla senca, tak je "leitmotiv" najnovije Adamičeve knjige. In Carey McWilliams je knjigi, ki jo je napisal o Louisu Adamiču, dal za podnaslov: Shadow-Amerika — Amerika Senca.

Ko se Adamič v drugo seznanji s Petrom Galetom, takoj opazi, da je na njem "nekaj nedoločnega, nekaj izmikajočega se." In to mučno potezo je opaziti skoraj pri vseh Američanih kakrsnegakoli sloja; "pa ne toliko pri Američanikih kot poslovnih ljudeh, strojogradnikih, gospodinjah ali časnikarjih, marveč pri Američanikih kot osebah, pri Američanikih kot možeh in ženah, pri Američanikih kot človeških bitjih. Kot poslovni ljudje, strojogradniki in podobno so dovolj ostro določeni značaji; celo preostro nemara. Kot poslovni ljudje so celo nekakšne osebnosti, šibkejše ali krepkejše, ta osebnost je pri vseh ena ter ista: dejavna, trda, brezbarvana. Če opazujete ne vem koliko Američanov, ki se ukvarjajo z isto trgovino ali z istim posлом, se vam skoraj zazdi, da vsi nosijo uniforme pod svojimi komaj za spoznanje različnimi oblekami. Njihov posel je vtisnil njihovim telesom iste črte, isto držo, iste gibe, jim nadel krinko na obraz, obdal vso njihovo osebo z nekakšnim poslovnim ovzdrušjem. Izven svojega poslovnega živiljenja pa so megleni, nedoločni, kakor izmikajoči se. Marsikateri ni niti to. Prenekateremu je njegovo poslovno živiljenje vse, popolnoma vse. Drugega živiljenja mimo poslovnega sploh ni v njih. In izven svojega trgovanja ali svojih poslov niso sploh nič. Človeške ničle. Izmikajoči se, megleni, nedoločni ... sence."

A da bi vsaj pri svojem poslovjem deli bili z dušo in srčem, organsko navezani nanj. Tudi tega ni v Ameriki. Govorec o Petru Galetu zopet pravi Adamič: "Kakor nekateri drugi časnikarji, ki sem jih poznal, tudi on očvidno ni bil z dušo in srčem pri svojem poslu; delal je mehanično; in če temu pridnete še dejstvo, oziroma vsaj verjetnost, da ni imel ničesar drugega v živiljenju, kar bi ga zajemalo, ga gnalo iz sebe kaj ne usp. Trdo jih sodi A. samega, ga poživljalo, boste ra-

zumeli, da je to zgolj mehanično udejstvovanje neugodno vplivalo nanj in mu branilo razviti se v uravnoveseno človeško biste . . . Drugi pa, ki niso dovolj tesno tičali vsak v svoji poslovni luknji, niso bili v zasebnem živiljenju sploh nič. Sence. Nekateri še sence ne." In še: "Skoraj vsi ljudje v Ameriki so samo sence, njihove osebnosti le sence, ki nimajo v živiljenju ničesar resnično pristrega, ničesar, za kar bi se trdno oprijeli. Votli so in prazni, deloma zaradi svojih lastnih ali svojih prednikov prevnetih in često brezciljnih izkušenj v zadnji dobi pionirstva, deloma zarad preizključnega in predolgovatnega poudarjanja zgolj gmotne strani v ameriškem živiljenju. Vsi žive v duhovno in kulturno brezmočnem, praznem svetu in nimajo nikakega živiljenjskega stika s kakrsnokoli stalno, nepretigrano realnostjo. Večina Američanov si ni svestra kakrsnegakoli resničnega živiljenjskega ozadja, nima smisla za organski, nepretigrani razvoj v svojem živiljenju, ni nikjer zorenjen, je popolnoma nezavezan v nevpredrena v karokoli, kar bi bilo večje in pomembnejše od njihovih individualnih živiljenj. Malo je ljudi v Ameriki, ki bi se res globoko in trajno zavedali, da organsko pripadajo tja, kjer žive. Redki so, kar jih poznam, ki bi črpal moč in ponos iz zavesti, da so Američani, da so možje in žene; po večini najbrž zato ne, ker se jim o Ameriki še sanja ne in jih je v njihovi notranjosti sam nesporazum glede dežele, kjer žive, glede ljudi, sred katerih žive. In posledica je, da je vse samo sence, votla senca." Tudi Peter Gale je "kot oseba le senca; nič pristreno živiljenjskega ni bilo na njem ali pod njegovo zunanjostjo. Nebrizno se je gibal čez pozornico, skoraj kakor junak iz burke. V kaosu je brodil, v kaosih vseh vrst, v duhovnem kaosu, v ekonomskem kaosu . . . a vsi ti kaosi so se kakov zgrijnali v en sam ogromen kaos, v eno samo neznanško zmedo."

Pod vsem zunanjim, mrzličnim drgetom sodobnega ameriškega živiljenja zija ogromna duhovna praznota. Živiljenje milijonov se je spačilo v histeriji. "Opazoval sem sledove te popolne notranje praznote in te histerije na obrazih ljudi po cestah, v tramvajih, po gledaliških hodnikih med dvema dejnjema, pri domačih zabavah . . . na obrazih ljudi (gotovo jih je na milijone in milijone), ki so si bili vsi bolj ali manj podobni, kakor da so sence nečesa, kar se v blesteči in majavi svetlobi silovito vega in pozabiva pod silo vetrov, ki burja v vse smeri. Nekaj hiteričnega je bilo skoraj v vsem, kar so delali Američani."

Nič bolje ni z intelektualci. Zelo posrečeno opisuje Adamič sestanek literatov, ki besedijo o sami čisti umetnosti. Če so povprečni Američani sence, tedaj se mu zazdi, da so ti literati sence senc. Z grozo zbeži iz njihove družbe Peter Gale, brez klobuka pobegne z literarno večerjo in "kakšno odrešenje, ko sem stopil na cesto in začutil pod nogami trdo resničnost tal. Najrajsi bi bil otipal vse stene hiš, mimo katerih je držala moja pot. Hiše in požarni hidrant, Buicki in Fordi, tramvaji in električni signali, vse je bil čudovito v primeri z omimi literarnimi kreaturami gori v sobi. Debele kepe megle so se valile po cestah in zazdele so mi je, da je megla zdaleka nekaj resničnejšega in konkretnejšega od literatov."

Pa vsi radički, levicarji, preveratneži, komunisti, ki sanjajo o revolucijah, novi, boljši Ameriki, kaj je z njimi, zaga zajemalo, ga gnalo iz sebe kaj ne usp. Trdo jih sodi A. samega, ga poživljalo, boste ra-

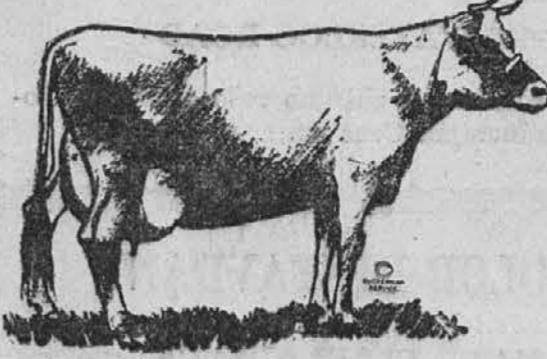
prepolni ničeve sentimentalnosti. Njihova revolucionarnost je skoraj vedno izraz njihove živčne razvanosti, ki je zopet izraz vseh nezdravih razmer v sodobni Ameriki. Toda ti revolucionarji si niso resnično in globoko svestri teh nezdravih razmer, niti ne svoje živčne razvanosti, ki naj bi organsko poginala. Misel da bi izdelali program za boljšo Ameriko, za boljšo organizacijo iz zemelje in sil te celine ni korenina njihove revolucionarnosti ali njen navdih. No benega pametnega pojma nimajo, kaj prav za prav hočeo, ali kakšna pota naj ubero, da bi dosegli to, kar hočeo. Nič trdnega ni v njih, kakor podobe so imen, nečesa sanj, nezavezane na karkoli gotovega ali stalnega, v bistvu v isti vrsti z Andyom, Hubertom Hooverom, Aimme McPhersonovo, Al Smithom, z vsemi temi in drugimi otepači prazne slame, s kričajočimi in širokousteži, vsi sami ljudje, ki jim je le do razprtja in debelo tiskanega imena po časopisih. Na vse žile se trudijo, da bi bili stvari in realni, res z nečem povezani, pa ne pridejo delj, kot da so le del vsega tega spačenega, histeričnega, obupnega, nekulturnega ameriškega prizora. Ničesar ne vedo, nobene bistrosti nimajo, nobene veličine duše ali duha; krdelo slabotnih, brezpomembnih rev, ki čustveno in nemalokrat finančno zajedavsko žive na delavskih hrbitih, od bede množic, od vseh nezdravih civilizacij . . . Kakor megle so, ki izhlapujejo iz strupenih sil v Ameriki, vise nad deželo, zakrivajo, kar je, kar bi moglo biti."

Morda najznačilnejša posledica vseh teh razmer v sodobni Ameriki pa je osamelost, samota tako posameznikov kakor družin, posameznih slojev kakor celih družbenih plasti. "Samoni smo, osamljeni, neživiljenjski, neudeleženi pri katerisibodi veliki drami, pri katerisibodi junaškem naporu." In zopet: "Kdo ni samoten v Ameriki, Kdo ima zavest, da spada semkaj stodostotno? Kdo je res popolnoma on sam? Kdo v resnici pozna samega sebe ali kogarsibodi drugega — kdo sploh kaj ve o Ameriki?"

In tako vam počasi pride do zavesti, da je vsa ta sodobna mrzlica, površna, hrupna poslovnost in dejavnost le obupen poizkus, kako se rešiti iz osamelosti, kako prebiti samoto. Strahoten je ta prizor. "Milijoni in milijoni ljudi, pa naj se že ukvarijo s tem ali onim, uporabljajo v resnicu večino, če že ne ves svoj čas in vse svoje sile samo zato, da bi se prebili skozi razne oblike osamelosti. Priganjajo, sujejo, kriče, bijejo, mečejo bombe, linčajo, ropajo, hiti kot blazni, presečujejo vse navzkriž, pišejo knjige, se trudijo pisati knjige, da bi zdravili ljudi, jih zgenili, jih prisili misli — a vse to le, da bi sami ubežali le eni ter isti stvari, da bi sami sebe zgenili, sami sebe napolnili. Pri tem pa jim ne pride na um, da je temu tako."

Navedem sem samo nekaj maledic iz te 370 strani obsegajoče Adamičeve knjige velikega formata, da bi ponazoril njen "leitmotiv." V knjigi sami se vse ti navegli porazgube v nepretiranem toku napetega dogajanja v risanju človeških usod, ki so tipično ameriške. Knjiga nosi podnaslov: Zgodbe ameriških živiljenj. V nji da Adamič živi celi vrsti ljudi, ki s svojo živiljenjsko usodo, s svojim drobnim vsakdanjem živiljenjem, s svojimi zgolj človeško podanimi znacilji pričajo o duhovni krizi, ki jo preživlja ameriško človeštvo. Ta Adamičev način nam je vsaj deloma znan že iz "Smeha v džungli." Nemara res oblikuje ljudi in živiljenje krog sebe že s svojo idejo o so-

Veselje velikonočne praznike želimo vsem našim odjemalcem in prijateljem!

Naša mlekarna je opremljena z vsemi modernimi napravami, da ostane mleko čisto in sveže.

Dopoljemo na dom.—Pokličite KEnmore 0515

EUCLID DAIRY

SLOVENSKA MLEKARNA

Louis Starman, lastnik

515 East 200th Street

LOUIS MEDVED

1368 EAST 53rd STREET

SLOVENSKA MLEKARNA

Zelimo prav veselje velikonočne praznike vsem odjemalcem in prijateljem ter se priporočamo za bodoče. Postreženi boste najboljše.

HOCEVAR BEAUTY PARLOR

6411 St. Clair Avenue

V SLOV. NAR. DOMU.

Lepo urejen lepotični parlor, kjer se ženam in dekletom nudi prvovrstno postrežbo v tem oziru. Cene zelo zmerne. Se priporočamo za naklonjenost.

Veselje velikonočne praznike vsem!

Veselje velikonočne praznike želimo vsem ter se toploto priporočamo!

RAKAR IN SINOVA

Prodajamo Hi-Speed Blue Flash gasolin in olje. Avto namažemo (greasing) poceni.

18009 WATERLOO ROAD IN GROVEWOOD

MARY ČESNIK

5817 SUPERIOR AVENUE

SLAŠČIČARNA IN DOBRO PIVO.

Ob vsaki priliki boste dobro postreženi. Se priporočam za obisk ter želim veselje velikonočne praznike vsem obiskovalcem in prijateljem!

JOHN MAVSAR

SLOVENSKA GROCERIJA IN MESNICA

Where Lies the Future of America?

A Lecture by Louis Adamic

I'M one of those people who believe that the business of human living has not yet begun.

I believe that such phrases as "the dawn of history," "the dawn of civilization," are carelessly used.

There's been no dawn yet, no dawn of any sort, certainly not for the mass of mankind, either here in America or elsewhere.

The masses of men are still caught in night, and they stumble about in the darkness like sleepwalkers, driven by vague, twisted dreams, oppressed and torn by nightmares, hysterical, jittery, mainly unconscious as to what is happening to them, what they are doing.

This is true, in whole or in part, of nearly all mankind.

A FEW are awake, more or less—awake and afraid. But, tangled up in the chaos of the night, twisted in their own inner difficulties, caught in the insistent details of everyday existence, few have any notion of what it's all about, what they should do to disentangle themselves, to really begin to live.

They shiver and tremble in a jungle of fears. This goes for people of all classes, nearly everywhere in the world.

Above, a few stars are out, but few men and few women look up to see them.

Others, at best, stagger about with tiny torches whose flames flicker and often go out.

Here and there people have private stationary lamps of their own, which they keep burning with great effort.

BUT most of them never venture beyond the narrow glow of their faint lights. They know nothing what is going on in the gloom beyond the glow of their lamps.

They seem to have no interest in anything outside the radii of their lights, no interest in the dawn, no interest in the great sunrise, which might make their faint lamps unnecessary.

These lamps of theirs is what they call civilization or culture — using these words without knowing what they are saying.

They don't know how badly they are fooling themselves.

THEY work and struggle — these more or less awake people living around their lamps — they work and struggle to create little order within the radii of their feeble lights, in their homes and villages and towns, but night is all about them, all the time — the deep night — and none know when a sudden gust of wind — a sudden storm in the shape of a war or an economic crash — is instantly liable to blow out or dim their lamps, their little civilization or culture, whatever they call it.

Most of these people, living closely within the narrow glow of their poor lamps, or going about with flickering candles and torches and uncertain flashlights, most of these people humbug themselves that they are not afraid. They form optimist clubs, booster clubs, clubs of all kinds, in which they humbug one another, tell one another that their lamps are fine and bright. They invent elaborate machines to manufacture optimism, so-called confidence, hope, and good cheer, which they then squirt into their hectic, jittery souls.

THEY fight one another to make money and invent philosophies justifying competition, and install themselves in solid houses and live pretentiously — live in style, as they say — or rather they try to tell themselves and the world that their houses are fine and solid, that their positions in the world are secure, that their lights are bright and will never go out, that they are keeping up with the Joneses, getting on.

Just look at the headlines in our newspapers, just go to Washington and look and listen, and see if things are not frighteningly mixed up.

As a matter of fact, go almost anywhere in America or in Europe, and look closely and you will see what an awful botch human life is.

THE street on which you live may look pretty nice, but look at your neighbors, look closely into the homes and half-bedrooms on your street.

Nobody is living to capacity. Few of us are doing anything to bring ourselves and help others to live to capacity or anywhere near to capacity.

Now I don't say there is nothing in the world that is good, that there is nothing in humanity that is good.

If they are poor, they often are envious — in this country, they often are ashamed of themselves. Poverty here is a mark of inferiority.

If they have jobs, they fear they'll lose them.

And they despise themselves for their fears.

A great many workers in America suffer agonies because they are mere workers. All too many have no pride, no joy in their work. All too many feel that, to really be something, one should be at least an insurance agent.

Looking up the ladder we see the rich and they, especially if they are very rich, are often bothered by a sense of guilt.

WAY down in them, their consciousness squirms and twitches.

Way down in them, a small voice constantly reminds them that they are not entitled to so much while so many others have nothing, and, to still that disturbing little voice in them, these poor wretches living in big solid houses, give to charity or engage in furious, hysterical doings, in whoopee, in good time, in con-

spicuous consumption — or, full of jitters and hysteria, they get themselves a new wife or a new husband, a new mistress or gigolo, or go to Florida, then dash to Europe, chasing thrills, then around the world, then god knows where, they don't know, just to be going, just to escape, and they hardly know what they are trying to escape.

They don't know that it's themselves they are trying to escape from —

Of course they don't escape anything. They can't escape anything least of all, themselves.

LIFE has its laws, its demands. They suffer — they are miserable. I hold there is as much suffering

BUT the good in mankind doesn't get much chance under the regime of King Chaos that now dominates the world, doesn't get much of a chance in the profound confusion in which it finds itself. The best in men and women is wasted — is not used — is thrown into the sewers of life.

There are, as I say — and as you know — many good things in the world apart from humanity.

I TRAVELED great deal — some 30,000 miles in the last few years — I go about the world with my flashlights and torches, which are what brains I have, what knowledge I possess, and my senses and powers of perception; I go about with these port-

folios promising they are, the more wretched they are likely to be.

In fact, unhappiness is pretty general.

PEOPLE are wretched — here, in Europe, everywhere — most of them.

For every person that functions well there are scores, hundreds, perhaps thousands, who do not function as they should, who do not fit where they are, who do not belong, who are lonely and lost in the world, who are frustrated, neurotic, twisted, neither here nor there, mere shadows of what they could be according to the promise they carry in them which bears the signature of their maker, god, nature, whatever you wish to call it.

Let us look at human life as we have it on this earth now — let us look at it closely.

HOW many divorces are there every year? I need not tell you. How many people are happy who marry and stay married? I need not tell you.

How many never marry, and what does that mean to them and others?

There are over 300,000 men and women in our state and federal prisons serving sentences, and millions more elsewhere, and most of them probably should not be in, while a great many who are not, should be in.

Insane asylums are overcrowded, although more are being built every year.

THE other day newspapers reported the statement of Dr. Robert McMurry, Chicago psychologist, to the effect that of the approximately 35,000,000 persons employed in our factories and offices about 10,000,000 or from 20 to 30 percent are "daffy." I'm using Dr. McMurry's expression. That is to say, about 10,000,000 are afflicted with mental aberrations.

These include workers, managers and executives. They are what Dr. McMurry calls "daffy" — while engaged in various jobs, some of them calling for great responsibility. These people also vote — some of them, anyhow — at least they have the right to vote, and are part of the life of their towns, in the country. Actually, they roam about on the borderline between sanity and insanity. 10,000,000 of them.

I THOUGHT Dr. McMurry's figures, when I first read them, were high, so I went to my psychologist friends in New York, and they said 10,000,000 was a low figure, they said that the percentage of people who are disbalanced in one way or another is far greater than Dr. McMurry stated in his speech before the American Management Association in Chicago.

I ask you to ponder this fact I have just put before you. If you ponder it, then you'll not wonder that last year 36,000 people were killed in automobile accidents in this country and over a million injured.

But why?

Oh, people have all sorts of answers.

Some maintain that humanity is just naturally perverse — just naturally evil. With these people I disagree. I don't even want to argue with them.

O THERS blame things as they are on this and that.

The poor blame everything on the rich.

The rich squirm in their mansions and, in self-defense, blame things on the poor, or on human nature in general, or on politicians and what-not.

L ABOR is against the bosses. The bosses call out the militia, and workers are shot, clubbed, and gassed.

Republicans blame Democrats; Democrats — Republicans. The 200 percent Americans want to deport all the foreigners.

The assorted radicals condemn the system. The Marxists find the explanation in the productive system. The West blames the East. The East blames Europe. Europe blames America. The feminists blame the men. The men are sick of what we've had it in the past.

Homosexuality increases. So does early impotence in men. So does frigidity and barrenness in women.

I think it's fair to say that for every straight, clear, spontaneous, strong, healthy person, most of us know several who are twisted, murky, frustrated.

F OR every person who is doing his job, for every man or woman who has the job he or she should have, there are dozens, scores, who are in wrong jobs.

I know physicians who should be grocery clerks — grocery clerks who should be teachers of philosophy — teachers who should be carpenters — carpenters who should be in the U. S. Senate — senators who should be farmers — a farmer who should be an architect — a lady lawyer who should be a plain housewife — and so on.

S O many people are square pegs in round holes and round pegs in square holes.

And therein lies the key to the explanation of much of human misery. Therein are the roots of much of general human disorder now rampant in the world.

P EOPLE are not in their proper jobs.

T EN million or more of them — in this country alone — have no jobs at all.

Other millions, now growing up to the age where they should have jobs, will be unable to get any. They are doomed to inaction, to unfunction — most of them, to decay.

You should read some of the letters I am getting from young people in other countries in this world is that divine quality: creative, positive imagination. Man has in him a bit of god. But the trouble is that he has never given himself a chance, at least not a real chance. He has never given his imagination a chance.

The chief distinction of man from other creatures in this world is that

as divine quality: creative, positive imagination. Man has in him a bit of god. But the trouble is that he has never given himself a chance, at least not a real chance. He has never given his imagination a chance.

THE world as we have it today is

for the most part the handiwork of politicians, soldiers and technologists, people whose chief characteris-

have an election this year, and there is lots of hullabaloo about that, but now that the bonus is going to be paid, nobody seems to know what the issues are.

We are about to have a dirty, bitter political fight, but nobody is sure what about.

In Washington, as elsewhere, nobody seems to know anything for sure, except that things are in a jumble, and only the most intelligent of them seem to know that, and most of these are in minor positions or in the process of being eased out.

I SAID a while ago, look at your newspaper, look at the headlines. Our great hero Lindbergh leaves as a voluntary exile, crime is big business, the gangster is a national character, and so on.

P OLITICIANS, soldiers, and technologists, as we have them today, are capable only of cunning, of scheming — of practical day-to-day action — what they call practical.

Now let me go on and say that if humanity continues to allow this unholiness, imagination-less trinity — politicians, soldiers, and technologists, but poets in the Greek sense of makers or creators, who — unlike the artists now hiding in their lonely places, where their genius frets and turns neurotic — will go into the center of life and belong there, become directors, governors of human affairs.

I should like to see America — the world — full of people who will be such artists that they will consider everything there is as their material, who will consider humanity and the world as material and remake them, for, let me say right here, the world as it is, humanity as it is, is not worth saving; it is good only as material out of which near-perfection might be wrought.

I SHOULD like to see at the head of a great country like the U. S. — men and women who will be politicians, of course, but to whom politics will not be a mere so-called game, not merely an office where one can sit down in a fine chair and feel big and repeat the old mistakes, not an end but a means, an opportunity to do things, to serve progress, to create, to function as an artist of human affairs.

I should like to see in the White House and in other high places, not people whose main thought is the next election, but people who would know and feel what America is, what it consists of, its past glories and mistakes, its resources, its people, the people's genius and inner twists and potentialities.

L ET me emphasize — there should be in high places in a country like this, people who would know and feel America, not only its past record, but its potentialities . . . and who would be imaginative enough, potent and creative enough within themselves as persons, and big enough to consider all there is, as their material and go ahead and work with it, work on it, and forget themselves, not worry about the next election, not seize their opportunities to do things as they appear.

N OW this is a dark picture I have drawn here, but let me hasten to say that I am by nature a great optimist, the sort that doesn't need to join optimist clubs in order to feel optimistic; and let me say, too, that my talk here will end upon a note of optimism.

But what I have said to you is true, the picture I have drawn is true.

Most of you will agree that things are in a sad way.

But why?

Oh, people have all sorts of answers.

Some maintain that humanity is just naturally perverse — just naturally evil. With these people I disagree. I don't even want to argue with them.

O THERS blame things as they are on this and that.

The poor blame everything on the rich.

The rich squirm in their mansions and, in self-defense, blame things on the poor, or on human nature in general, or on politicians and what-not.

L ABOR is against the bosses. The bosses call out the militia, and workers are shot, clubbed, and gassed.

Republicans blame Democrats; Democrats — Republicans. The 200 percent Americans want to deport all the foreigners.

The assorted radicals condemn the system. The West blames the East. The East blames Europe. Europe blames America. The feminists blame the men. The men are sick of what we've had it in the past.

Homosexuality increases. So does early impotence in men. So does frigidity and barrenness in women.

I think it's fair to say that for every straight, clear, spontaneous, strong, healthy person, most of us know several who are twisted, murky, frustrated.

F OR every person who is doing his job, for every man or woman who has the job he or she should have, there are dozens, scores, who are in wrong jobs.

I know physicians who should be grocery clerks — grocery clerks who should be teachers of philosophy — teachers who should be carpenters — carpenters who should be in the U. S. Senate — senators who should be farmers — a farmer who should be an architect — a lady lawyer who should be a plain housewife — and so on.

S O many people are square pegs in round holes and round pegs in square holes.

And therein lies the key to the explanation of much of human misery. Therein are the roots of much of general human disorder now rampant in the world.

P EOPLE are not in their proper jobs.

T EN million or more of them — in this country alone — have no jobs at all.

Other millions, now growing up to the age where they should have jobs, will be unable to get any. They are doomed to inaction, to unfunction — most of them, to decay.

You should read some of the letters I am getting from young people in other countries in this world is that divine quality: creative, positive imagination. Man has in him a bit of god. But the trouble is that he has never given himself a chance, at least not a real chance. He has never given his imagination a chance.

The chief distinction of man from other creatures in this world is that

as divine quality: creative, positive imagination. Man has in him a bit of god. But the trouble is that he has never given himself a chance, at least not a real chance. He has never given his imagination a chance.

THE world as we have it today is

for the most part the handiwork of politicians, soldiers and technologists, people whose chief characteris-

scheming how to harm one another, how to fight one another, and begin looking toward a goal, toward ideals, toward something they wish to become and make of the world.

I SHOULD like to see the world swarm with artists, poets — however, again, not mere Picasso's and Toscanini's and Charlie Chaplin's, but poets in the Greek sense of makers or creators, who — unlike the artists now hiding in their lonely places, where their genius frets and turns neurotic — will go into the center of life and belong there, become directors, governors of human affairs.

Where Lies the Future of America?

(Continued from preceding page)

But let me assure you again that I am by nature an optimist, personally inclined to be jolly and to laugh, and possibly happier in my personal life than most people.

I feel that, deep as the muddle, there is hope—a real dawn is possible.

And that hope for a real dawn I pin on the fact that nearly every man, no matter how humble, no matter how ignorant he may be or seem, if he is not too "daft," is a bit of an artist—at least potentially a person of creative, positive imagination, which can be developed.

WHAT do I mean by creative, positive imagination? Let me answer that this way.

When a writer who is a good artist begins to write a book, he has a pretty good idea how that book will read on, say, page 150, about how long it'll be, and how it will end on page 450 or 500.

He has imagination, he knows he is doing something, he has an aim, a goal. He has discipline of himself, control of his material, and writes nothing on page 25 to defeat his purpose on page 200 or 500. He knows what he is about. He knows how far he can go without over-reaching himself. He is economical.

He has a sense of form, style, balance, responsibility, responsibility to the ideal of art and good work, to humanity, to truth. There is nothing sloppy, haphazard about him. He is capable of both daring and restraint. What does he do? We say he writes a book. He produces a work of art—something good and effective. He takes the chaos which is in the world, which is human life as he finds it, and through the magic of his art, through his imagination and creativity, he transforms that chaos into ordered consciousness. He brings men to put themselves and their world in order and begin to take control of their destiny.

THE same is true of a good artist who is a painter, a sculptor, a composer of music, an architect. No matter what he is, he is an artist, a poet, a creator or maker, a prophet, a bit of god.

And when an artist finishes his book or painting or statue, he experiences a moment of magic. He has done something that is good. But that moment is only a moment. When it passes, he is not satisfied with what he has done. It isn't quite good enough. And he doesn't go on the radio and tell the world what a great man he is. He wants to do better. So he tries again. He is humble. He goes on to the next job. He must try again, must go on to the next job, for he is a creator, a doer, and he can't help himself looking ahead because he is eternally modern and looks upon the past as a collection of mistakes.

HE LOOKS upon the present as a muddle out of which order might be created, out of which order must be created, for he is god, a bit of god—and god, you will recall, created order out of chaos and said let there be light and, according to the old story (which I take symbolically) there was light.

I want this attitude, this spirit, this quality of effort extended into life.

Humanity, by and large, as it functions today, not as it really is, but as it functions, is a race of pushers, plotters, schemers, careerists, go-getters, shysters, and politicians, interspersed with a good many gold-diggers and strumpets; but underneath, way down in the center of its being, humanity is a race of artists, potential artists, potential poets, potential creators, potential gods. Humanity is bad only in its functions in the world, only in its functions in the night, in this chaos I have described, but essentially most people are good. I disagree with orthodox Christianity which says that humanity is essentially evil. Fallen Man never fell. He has not risen yet.

BUT HE can rise.

Mankind, I think, can cease being what it is and become what it should be, a race of artists; for, as I have said, nearly every man is a bit of artist already, at in his youth.

Every man in his youth has within him a bit of a wick which, in most cases now, is not lit, but which can be lit.

And, so far as I can figure it out, it can be lit only in one way: through education, which can begin right now, in fact, has already begun on a very small scale.

MY RADICAL friends—socialists and communists, as they call themselves—disagree with me.

They are for revolution.

Revolution rightaway—revolution!

Oh, it's a grand, thrilling world!

I like it myself, as did Thomas Jefferson, who believed a people should have a revolution every fifty years at least.

I like it, as did Lincoln and Emerson, who believed in revolution as a way of progress.

I'M DEEPLY interested in the things now going on that are tinged with a sort of blind revolutionary trend, in things which some call the class struggle. In fact, here and there, I have a hand in some of these trends,

trying to make them less blind. I am all for those trends. I am for industrial unionism, for aggressive labor, for civil liberties, for a third party. I am against war, against fascism in all its forms.

But, frankly, and at the risk of displeasing some of the radicals in this audience, I believe that to call the present situation in America revolutionary, as some do, is inaccurate.

Revolutions occur only in times of extreme economic decline—or utter collapse—of an existing social machine or structure, which can no longer be repaired.

HERE CAPITALISM, with all its horrors and distortions, is far from extreme decline. It is declining, to be sure, but it still has a number of tricks to play. It is far from collapse.

And capitalism here is going to play those tricks, and while it plays them we are going to be in a period of transition—a period of painful stumbling and lurching toward a new social order, and this period—here in America—is apt to last longer than anything else.

How long?

VERY PROBABLY through most of the lifetime of all of us in this hall—in other words, perhaps for two generations—and possibly longer. The situation I have described will last—get worse, then better for a while, then worse again.

We will just muddle along, lurch ahead, then stumble back, for decades, until we get to the clear, definite beginning of a new era, which will be the era of collectivism. This muddling along—this lurching on and falling back and stumbling on again—is the best that you and I, who are grown-up, can expect.

THERE WILL BE efforts—mainly blind efforts to deal with the situation by people not greatly unlike the group now in Washington. There will be New Deals and Brand New Deals and Raw Deals and Misdeals—but they'll all be superficial actions and programs, with billions spent, with rivers of printed ink poured into empty, hysterical headlines—and the immediate result will be that we'll only have more confusion, more inner misery and spiritual bitterness, more daffiness.

That is the awful process in which we are caught . . . and this generation of adults is incompetent to do anything effective about it. It can only muddle along.

THE INDIVIDUALS now running things, and the individuals now electing those who run things, are too closely tangled up in the dark night I have described, are too messed up within themselves to bring order out of chaos—are undeveloped as artists in my sense of the word—and in most cases it is too late to develop them into artists—they are too far gone—too old. They have been mugged too long.

This goes for some of the so-called radicals or evolutionaries, not all, but many—especially those who are the most vocal. There are no Lenins among them—most are only what Lenin called infantile leftists, childish, hysterical persons using strong phrases conceived by others, long ago, in other countries.

THEY ARE MERE protesters, whirling flashes in the night I have described. I have dealt with them in my novel "Grandsons," which some of you may have read.

Most of the present generation of adults—so-called radicals and diehards alike—shell-shocked by the last war and corrupted by Coolidge prosperity, most of this generation is affected with what Veblen called "trained incapacity."

And most of the adults now living here are not only shell-shocked by the last war, and softened and corrupted by Coolidge prosperity; they are also Americans and as such have in them the tradition of the frontier, of the frontier period when life was free and naturally individualistic, when ideas were scorned and action counted, when people did not have to think far ahead, but only act from day to day, when people were not really social, but personal, when people did not care greatly about order in the social structure—in fact, preferred disorder, but were decent and responsive to one another in personal matters and crises.

THE TRADITIONS of that period are hanging on—and will continue to hang on. They are part and parcel of American emotions and minds.

The mess we are now in calls for profound and vigorous long-range thinking and planning; but Americans—by and large, incapable of such thinking and planning and have no respect for it.

They are not shocked by the mess—which most of them don't even see—but are personally touched by the suffering of people in the mess, and are always willing to help individuals; but unwilling, unable to do anything about the mess as a whole. They are full of kindness for individual sufferers—full of generosity—but they lack in social, collective intelligence.

They are natural children and grandchildren of the pioneer era, now ended—children of the past, these adult Americans, these nice people—

and as such trained by experience to live in the past, and so how can they tackle the job of hastening the present and bringing on the future—a new social order?

WHAT CAN they do to bring this period to a climax, to end it, turn over a new leaf, bring about the conclusive incident called revolution?

These children of the past are trained for a life now dead and gone, but they exist in the present, in the impending, threatening future; and so are miserable, twisted, chaotic, disbalanced—10,000,000 or more of them "daft"—incapable of straightening out their own inner twists, incapable of ordering their personal lives. How can they do anything about ordering the world?

THIS BEING SO—and I think it is so—effective, desirable revolution as now loosely talked about, is impossible in the near future.

I maintain that people who are messes as persons can't create a new order in the world.

THEN WHERE is the hope?

How can I be optimistic?

What do I propose should be done?

I think the first step we must take in this predicament is to realize what the predicament is. I have tried to describe it here.

It is that the world is one grand poth, but that the present generation of adults cannot extricate itself from it and do anything effective about bringing about a better world.

This should become the job of adult education, of those in charge of public forums and lecture courses, for if adults get to realize this truth, I think, their tendency will become to be less harmful in retarding the transitions we are in now. This should be one of the jobs of serious writers who are not mere business men, not mere word-slingers, not mere literati, but artists in human affairs as well as in writing.

THEN THESE unfortunate people who are now adults should try, should be urged to exert all their remaining power and intelligence, to do something for the young ones already living, and for children still to come. And that something can be done only through education.

I know that our educational system, if one can call it that, is tied up with the whole situation—but I think that part of it, here and there can begin to at least partly extricate itself from the general chaos; in fact, it already is beginning to extricate itself from the general chaos.

It must begin to extricate itself, begin to overhaul itself inside and out. As I say, we are in a period of transition; no doubt about it; and education must prepare itself for the changed world while it changes—it must begin to prepare people fit to live in a changing and changed world.

ITS AIMS must become as follows:

To develop young people into artists, not into painters or writers, but people whose approach to life and everything in life, including the present muddle, will be the artistic approach: whose values will be qualitative, not quantitative; who will not be mere pushers and schemers, but passionate creators, poets in action, prophets; who will not be people of the past, trained to repeat the mistakes of the past, but modern people, men and women of the future, always and inevitably progressive, equipped with positive, creative long-range imagination; who will know that life, essentially, is not a competitive business, but calls for co-operation in all its departments; that competition is a senseless, wasteful thing; that living, we must cease looking toward one another and spending most of our energy scheming how to harm one another, and begin looking toward a goal, toward the ideals of truth and justice, toward something we want to become and make of the world.

EDUCATION MUST begin to realize that men will have to learn to follow ideas and ideas, instead of one another, as they do now.

Men will have to begin to follow truth—justice—liberty—ideas and ideals which really are the only living things in the world.

Men will have to hook themselves to ideas, ideals, and begin to live.

To help men do that, education must take throat-cutting out of the curriculum and replace it with idealism, with spiritual and aesthetic values. It must devise methods to develop not only the intellect, but also the emotions: the whole human being should be brought to all-around human maturity, to full adulthood, to balance within themselves, to self-discipline, to awareness of world realities, to intelligence not only in their heads, but in their feelings, their sex urges, their impulses, to full integration.

EDUCATION MUST HELP bring young people to the realization what they are fit for, what their jobs are, what exactly is the way in which they are unique, what sort of artists they are.

They are natural children and grandchildren of the pioneer era, now ended—children of the past, these adult Americans, these nice people—

creative, constructive labor is good; that a steel worker, for instance, is as good any day, in his function, as the average lawyer or business schemer.

Education must aim to equip young people with intelligence to marry right, make them fit to love.

In a love letter, 120 years ago, Shelley wrote to Mary Godwin:

"The gratification of the senses soon becomes a very small part of that profound and complicated sentiment which we call love. Love, on the contrary, is a universal thirst for a communion, not merely of the senses, but of our whole nature, intellectual, imaginative, and sensitive. He who finds his autotype enjoys a love perfect and enduring. If men were properly educated and their natures fully developed, the discovery of the autotype would be easy . . ."

EDUCATION MUST HELP young people to become connoisseurs of people, so they will be able to spot a stuffed shirt, a fraud, a nut, a crackpot, or a fine person at a glance.

At the same time young people must be made so calm and tough, so disciplined that they will be able to endure with gusto the awful world in which they find themselves and be able to do something about it, and not go daft.

Education must make young people so sensitive and acute that they will be able to do that.

Education must realize, and help the youth to realize, that the world is in a process of transition; that very probably a crisis will occur here, worse than anything so far; and that, when it occurs, only the tough and high-minded will have a chance.

The ordinary hawled-up person will not have a chance.

EDUCATION MUST BEGIN to produce individuals rather than individualists, for the individualist is bound to be a misfit in modern life, while, at the other extreme, the subordination of men and women to a uniform and consistent pattern of action will inevitably prevent the creation of a better world than we now have.

Education must begin to turn young people into responsible persons, persons who can take up a task and carry it out, who will have a sense of continuity, of sequence; who will be responsive and responsible to order to the ideas of order, using the word order in the artistic sense.

Education in general, either in public and high schools or in colleges, is not doing this now.

NOW IT IS training youngsters to be pushers, schemers, people of the past.

But, here and there—not everywhere—but here and there, it can begin doing all or some of the things I say it should.

I know it can.

In fact, here and there it is already beginning to.

There is a college in this country where an effort is made in a beginning way to do many of the things I have mentioned. The name of the college is Black Mountain College. Its address is Black Mountain, North Carolina. It is a new college. I spent two and a half months there last fall, and many of the ideas I have put forth here today are ideas of Black Mountain College, while others are ideas which I crystallized in my mind during my stay there.

You are going to hear lots about Black Mountain College before long.

THERE, in Black Mountain, they are developing—in fact, already have developed—a technique of teaching which is doing successfully in a small beginning way nearly all the things I have said education should do.

* * *

Svoboda ima omejitve, toda nima meja.

art, toward the artist, and see if there isn't some help there.

MY TIME here is up, and all I can do is to tell you that the story of Black Mountain College and its technique and aims will be published in Harper's Magazine for April.

I ask you to watch for that article, especially you teachers and parents. If you are really interested in what I am driving at, I ask you to write to me and I'll see that you get what literature about B.M.C. already exists besides the article in Harper's Magazine I mentioned.

If you write to me, I'll see that you get B.M.C. pamphlets free of charge.

Write to me in care of—Harpers, 49 E. 33 St., New York, N. Y.

I SAID at the start that we're still wrapped in night, in darkness, in chaos and confusion. That is true. That is because we have let politicians and their friends run the affairs of men.

The artist in humanity hasn't had a chance yet.

Let us see if we can't give him a chance.

Let us see if education can't tackle the job of giving him a chance. I think it can. And I think there is still time.

There are signs that humanity, even in its present blindness, wants to give the artist a chance. There seems to be lately an instinctive tendency among ordinary people to go toward

Sodobna Amerika —

votla senca

(Dalje iz 4. str.)

dobni Ameriki v glavi; vendar je to idejo razbral z bistrom pogledom z resničnih ljudi, iz resničnega, zapletenega dogajanja, iz neštetih svojih lastnih izkušenj. Zato so ljudje, ki jih riše, resnični individualno, obenem tipični za ameriško življenje. Kakor za vse ameriške pisanje je tudi za Adamičevi znacilno, da se mu njegove osebe izobilčijo v tipe ameriškega človeštva. Sinclair Lewis je ustvaril dokaj resnične človeške podobe, vendar se jasno zavedamo, da so Carol Kennicott, Babitt, Arrowsmith, Gantry, Dods-worth ali Doremus Jessup predvsem kolektivni tipi onega razvanega ameriškega življenja, čigar poglaviti znak je neka skrotovičena in hrupna praznотa. V tem smislu so tudi Adamičevi Steve Radin, Lonie Burton, stotnik Blakelock in seržant Koska iz "Smeha v džungli

Enakopravnost

IV. DEL. — PART IV.

CLEVELAND, OHIO, THURSDAY (ČETRTEK) APRIL 9, 1936

VELIKONOCNA IZDAJA

EASTER EDITION

1936

STEVILKA (NUMBER) 85

Vera stoji nad dogmami in cerkvami

OVERI IN NEVERI vla-
dajo med raznimi ljud-
mi jako različni poj-
mi. Napaka, ki se jo
najbolj pogosto dela, tiči v tem,
da se vero zamenjuje s specifič-
nimi doktrinami in dogmami,
katere proglašajo različne orga-
nizirane religije kot kardinalni
pogoji tega, kar one smatrajo
za vero. Medtem ko je dogma-
tizem nedvomno zlo, ki je v zgo-
dovini človeštva že ponovno iz-
zvalo kruta preganjanja in vojske,
v katerih je človeška kri-
teka v potkih, pa je vera v ši-
rokem in globokem pomenu be-
sedobrotvorna sila. Taka ve-
ra je neizogibna in naravna kot
življenje samo.

Iz tega izvira paradoksna si-
tuacija, da se ljudi, ki so v bi-
stvu najbolj verni, pogosto pri-
steva med "neverike," in za
"vernice" pa veljajo taki, ki
verujejo le v gotove dogme in
doktrine. Dobro znano n. pr. je,
da Abraham Lincoln ni pripa-
dal nobeni verski sekti ali orga-
nizirani religiji, ampak njegove
besede in dejanja ga razkrivajo
kot globoko vernega moža. In
kako bi mogel biti drugačen ta
preprosti sin prirode, ki je bil
kot deček in mladenič sleherni
dan priča brezstevilnim mani-
festacijam njenih lepot in skriv-
nosti?

"Kaj more človek pridobiti v
življenu več, kot da se razode-
ne božja mu priroda?" je vpra-
šal veliki nemški pesnik Goethe.

Iz istega globokega vira je
črpal vero slavni jugoslovanski
iznaditelj Mihajlo Pupin, ki je
umrl v New Yorku v marcu
preteklega leta. Poslušajte, ka-
ko je v svoji avtobiografiji "Od
pastirja do izumitelja" opisal
čustva, katera je doživljaj, ko
je kot deček čuval čredo svoje-
ga očeta:

"V popolnoma jasnih in tihih
nočeh sevajo zvezde nad nižinami
mojega rodnega Banata prav
posebno svetlo, in v nasprotju
k temu je videti nebo črno . . .

Luč zvezd, šum volov na paši
in komaj slišni udarci daljne
cerkvene ure so nas v teh tem-
nih nočeh opominjali naj skrbno
čuvamo dragoceno čredo.

Ti opominski znaki so nam govorili
prijazne besede nam naklo-
njene sile, brez koje podpore bi-
si ne mogli pomagati . . . Ostali
svet je bil za nas izginil; za-
čel je spet vstajati v naši zave-
sti, ko je zgodnje svitanje javljalo to, kar smo mi dečki ob-
čutili kot božje povelje "Bodi
luč!", ko so dolge svetle proge
na nebnu naznanjale, da se solne
blizu vzhodnemu obzoru in
ko je zemlja polagona vstajala
iz teme, kakor bi se ustvarjala.
Tako se nam je postirjeno vsak
jutro pred petdesetimi leti zdelo
da smo priča ustvarjenja sve-

ta—najprej sveta prijaznih gla-
sov in luči, ko so nam dečkom
dajali občutek, da božja moč
čuje nad nami in našimi čre-
dami, potem pa resničnega zemelj-
skega sveta, ko je vzahajajoče
solnce ločilo sovražno nočno te-
mo od prijazne resničnosti dne-
ja."

"Zvok in luč sem nato sma-
tral v svojem otroškem mišlje-
nju za božji način govorjenja in
javljanja, in v tej veri me je še
podkreplila moja mati, ki je za-
to ponavljala besede sv. Janezu:
"V začetku je vrla beseda,
in beseda je bila pri Bogu, in
Bog je bil beseda."

"Ker sta zvok in luč pred
petdesetimi leti v moji mlađi
duši značila božje vplive, s ka-
terimi občuje človek s člove-
kom, žival z živaljo, zvezda z
zvezdo in človek s svojim Stvar-
nikom, je umljivo, da sem mnogo
razmišljal o bistvu zvoka in
luči . . ."

Kako se to izvrstno ujema z
besedami ameriškega filozofa
Emersona, ki je napisal:

"Krščanstvo ne moremo ra-
zumeti iz katekizma, pač pa iz
pašnikov in malega čolnička,
katerega obdaja petje gozdnih
ptičkov."

* * *

Spominjam se, da je lani,
ko je Pupin umrl, urednik neke-
ga slovenskega klerikalnega li-
sta napisal članek, v katerem je
gostobesedno poveličeval Pupi-
novu vernost ter to priliko po-
rabil, da je udaril po onih, ki
jih klerikalizem razglasila
za "brezverce." In vendar, kakšna
je bila Pupinova vera? Ali je
bil Pupin dogmatik, ki je pri-
segal na doktrine ene ali druge
cerkve ali organizirane religije
kot edino zveličavne? Niti naj-
manj ne. John D. Prince, nekdanji
ameriški poslanik v Beo-
gradu in njegov osebni prijatelj,
ga je imenoval "praktičnega mi-
stika."

"V Pupinu sem od prvega
dneva, ko sem ga spoznal ču-
til to, kar Arabci nazivajo
'ogenj, ki tli znotraj,'" piše
Prince v članku, katerega je
napisal o priliku smrti velikega
učenjaka. "On je imel v sebi
tisto neodporljivo hotenje na-
pram višjim rečem duha, ki jih
človek dandas tako redko sre-
ča . . . Njemu je bil poglaviti
cilj vsega njegovega dela, či-
ne pojasnjene in brez dvoma

Vesele velikonočne praznike želi vsem ženam in de-
kletom ter se priporoča za naklonjenost.

LOGAR BEAUTY SHOPPE

17216 GROVEWOOD AVENUE

Kenmore 0645

BLIŽAJO SE VELIKONOČNI PRAZNIKI ---

Cenjenim rojakom naznajamo, da smo prejeli novo zalogo vsakovrstnih
MOŠKIH, ŽENSKIH IN OTROŠKIH ČEVLJEV

V zalogi imamo posebno široke čevlje za moške in ženske, vsake velikosti in mere,
po nizkih cenah. Vsa ženska, moška in otroška obleka spodnje perilo, kakor tudi
veliko izberi spomladanskih klobukov za moške in ženske, se dobri pri nas. Posku-
site in prepričajte se o dobrri kvaliteti našega blaga, nizkih cenah in točni ter pr-
ovršni postrežbi.

Vesele velikonočne praznike želimo vsem

Anton Ogrin

V Slov. Del. Domu

15333 Waterloo Road

ZELENI JURIJ

Jurij Zeleni se z mavrico paše,
srečno, veselo selo bo naše.

Za vodo, čez travnike jaše.

Z glavo namigne — trava se
vzdigne,

obraz okrene — veje odene,

z okom obrne — cvetje se strne.

Jurij Zeleni, ne hodi drugam,
vinca in pesmi je poln naš hram,
drago bo tibi, milo bo nam.

Dobri ljudje vi, jasno vam lice!

Rad bi popeval z vami zdravice,

ali gole so Slovenske gorice.

Jasno vam lice, misel najbolja!

Z vami ostati bilo bi me volja,

a na Koroškem še pusta so
polja.

Pusta so polja, slana in mraz,

treba hiteti, kliče me čas,

ali ob letu spet bom pri vas.

Konja vzpodbode, v daljo

izginja,

cvetje, zelenje za njim se
razgrinja,

da nas Zelenega Jurja spominja.

Oton Župančič.

tudi nepojasnljivega na svetu.

Moja vera je češčenje nepoza-
nene sile, ki vzdržuje vesolje za-
kone in ki ohranjuje tipe vseh

bitij; ona obsegata vse v naravi,

kar ne spada pod oblast razu-
ma, vse ono velikansko kralje-
stvo reči, katerih ne morejo vi-
dati niti oči telesa nití ona našega duha; vera je impulz

naše vesti napram neskončne-
mu, napram večnosti, napram

neomejemu znanju in ljubezni—obljuje,

ki so morda varljive,

toda ki v življenju dajejo

peroti našim mislim.

V tem smislu sem veren."

Kadar bodo med narodi za-
vladali taki pojmi o veri, bodo

izginila verska nasprostva, izgi-

nili bo sovraštvo, in svet bo

postal boljši prostor za vse lju-
di.

Sladoled

Kot vam je dobro zna-
no, smo postavili to-

varno za izdelavo sladoleda najboljše kako-
vosti.

Našim rojakom se bo najboljše postre-
glo. Prodajamo na ga-

lone in na drobno. Priporočamo se

vsem posameznikom in trgovcem,

da daste vaše naročila nam.

Tudi društrom se toplo priporočamo, da

nas obiščojo. Postregli vam bomo

najboljše in točno po zmernih cenah

KAKO JE BOG USTVARIL KRAJCA IN HRVATA

(Saljiva prijovedka)

Ko sta Kristus in sveti Peter,

bosa in raztrgana, potovala kri-
žem sveta, prideta nekoč tudi

na Kranjsko. Ta dežela je pa

bila takrat še povsem neoblu-
dena. Videč, da ni nikjer žive-

ga, človeku podobnega bitja, se

je sveti Peter zelo zavzel. Ra-

dovednost mu ni dala miru. Po-

ekual je Kristusa za rokav in

ga vprašal:

"Učenik, zakaj nisi ustvaril

Ijudi in tej lepi deželi?"

Kristus se je malce nasmeh-
nil ter odgovoril:

"Vedi, ljubi Peter, da bi se

Kranjci silno pogosto lasali

med seboj, zato jih nisem ustva-

ril."

Peter je bil nekaj časa tih,

nato začne z milimi besedami

prositi Kristusa, naj ustvari

vendar tudi Kranjca, da ne bo

ta lepa pokrajina ostala brez

prebivalcev.

Peter je bil nekaj časa tih,

nato začne z milimi besedami

prositi Kristusa, naj ustvari

vendar tudi Kranjca, da ne bo

ta lepa pokrajina ostala brez

prebivalcev.

"Naj se zgodi, kakor želiš,"

je se nasmehan Kristus. "Deni svoj

plaze na oni kamen in udari ob

kamen z nogo!"

Apostol Peter je ročno storil,

kakor mu je velen Kristus. Ta-

kaj, ko je treščil v kamen, je

malce zatrl Hrvat pred njim. Malce

zatrl Hrvat pred njim. Malce

zatrl Hrvat pred njim. Malce

zatrl Hrvat pred njim. Malce

zatrl Hrvat pred njim. Malce

zatrl Hrvat pred njim. Malce

zatrl Hrvat pred njim. Malce

Pogoda med kofetarico in fajfarjem

Kmet Okljukar je bil strasten kadilec. Dan na dan je držal v ustih priljubljeno pipico v največjo nejevoljo svojo boljše polovice, kateri je bila moževa pipa naravnost trn v peti, zato si je tudi z vsemi silami prizadevala, da bi odpravila pipo od hiše s tobacnim mehurjem vred. A vse njeno besedovanje ni imelo najmanjšega vpliva na trdo tobakarsko srce očeta Okljukarja.

Sicer je Okljukar zelo čisal svojo ženico ter iz ljubezni do nje opustil mnoge neprijetne navede, a tako silno svoje Jerčke vendarle ni ljubil, da bi se zaradi nje odvadil kajenja, čeprav ga je Jerčka dan in noč nagledovala, naj svojo smrdljivo čedro vrže v ogenj. Te njene želje oča Okljukar ni mogel izpolniti. Da bi se za vedno ločil od fajfe, svoje največje srčne tolažbe, da ne bi več pušil sladkega tobaka, tega za vse na svetu ne stori.

Ker je postajala Okljukarjeva vedno sitnejša in je že večkrat poizkušala izvršiti zavraten attentat na njegovo miljenko, je oča Okljukar sklenil, priboriti sebi in svoji pipici ljubi mir enkrat za vselej. Sestavl je prekrasen načrt in čakal prilike da ga izvrši.

Prilika se mu je kmalu ponudila. Bilo je neke nedelje po poldne. Mati Okljukarica je bila tisti dan nevadno prijazna s svojim Janezom. Sedela sta v kuhinji in se razgovarjala. Zdajci se mati Jerčka ljubezni vo stisne k svojemu možičku in reče:

"Ljubi moj Janez, ti si danes tako silno bled in prepaden. Kaj ti je?"

"Ej, kaj naj mi bo! Nič. Tako zdrav, kakor sem danes, še nikdar nisem bil," je odgovoril oča Okljukar z nasmehom.

"Ne, ne, ti nisi zdrav, sicer bi tvoj obraz ne bil tako blede barve. Bojim se zate, Janez!" je zdihovala Jerčka.

Okljukar se ji pomembno namazne. Sijajna misel ga je obšla. Hitro je odgovoril: "Ne jaz, ampak ti, ljuba Jerčka, si zadnji dan silno bledega obrazza. Zelo sem vznemirjen. Noč in dan nimam pokojja? Ali ti najprivadem zdravnika?"

Mati Okljukarica se je nepričekovano zmedla. Na take besede svojega možička ni bila pripravljena. Po daljšem molku reče nekam v zadregi: "Dragi Janez, danes imam do tebe neko posebno prošnjo, katere mi govorito ne boš odbil!"

"Seveda ne!" zatrdi mož. "A tudi jaz te nameravam za nekaj prositi in upan, da boš mojo prošnjo uslušala."

"Gotovo, gotovo!" hiti žena. "Tu je moja roka!"

"Ali prisežeš, da izpolniš mojo prošnjo, ako jaz ugodim tvoji?"

"Prisezem!" dvigne Jerčka tri prste.

"Dobro! Torej povej mi svojo prošnjo!" reče mož, ki je dobro vedel, kaj ga namerava proti ljubezni.

"Mili Janez," začne Jerčka z medenim glasom, "bodi tako ljubezin ter mi podari svojo pipi in svoj tobacni mehur! Grozno se bojim, da dobiš jetiko zaradi preobilnega kajenja!"

V njeno veliko začudenje se ni mož popolnoma nič upiral, ampak je bil takoj pripravljen, ugoditi njeni želji. Hitro poseže v zep ter privleče na dan pipi, mehur in vžigalice. Vse skupaj položi ženici v krilo in reče ljubezni: "Iz srca rad ti podarim to nepotrebnost!"

"Oblijubi mi, da ne boš nikdar več kadil!"

"Nikoli več ne bo prišla pipa med moje zobe!" reče mož ter nadaljuje s sladkim glasom: "Glej, ljuba Jerčka, jaz sem brez obotavljanja ugodil tvoji prošnji, zato upam, da se

tudi ti ne boš branila izpolniti moje."

"Razume se, da ne. Povej, kaj želiš!"

"Izoči mi mlinček za kavo, ves sladkor, kar ga imaš pri hiši, vso kavo, sploh vse ono, kar se pristeve k hofetariji. Silno se boči, da ti bo ta preklicana kava izpila vso kri!"

"Jerčko je oblila rdečica in obsedela je kakor okamenela. Da bo Janez prosil za kaj takega, tega ni pričakovala. Hud boj je besnil v njenem srcu. A ker jo je bilo sram prelomiti obljubo, je naposled rekla s klavrnim glasom: "Grozno rada darujem vse to!"

"Ali ne boš nikoli več pila kave?"

"Nikdar več!" je zaječala ženica.

Podala sta si roke in pogoda je bila sklenjena po vseh pravilih. Jerčka pogradi pipi, mehur in druge tobakarske potrebuščine svojega možička in vse skupaj zaklene v skrinjo. Prav tako spravi oča Okljukar pod ključ sladkor, kavo in mlinček.

Zdaj so nastopili hudi dnevi za ženico in za možička. Obsta silno občutila izgubo njunega največjega užitka. Že čez teden dni bi bila oba rada razveljavila sklenjeno pogodo, a prav besede ni hotel izpregovoriti ničesar. Tača sta hrabro vztrajala, a skrivaj brido vzdihovala nad izgubo svoje srčne tolažbe. V času enega meseca je nastalo med zakoncem jako napeto razmerje. Molčala sta trdovratno ter se izogibala drug drugega. Niti pogledala se nista več. Janez se je držal kislo in klavrn kakor grešnik pred Bogom, a Jerčka je gledala kakor strah v koruzi.

No slednjič se je Okljukar začela videti ta žaloira skrajno smešna in nespametna. Kaj ima prav za prav od vsega tege? Prišel je ob pipico in zdaj kaže, da bo celo izgubil srce svoje ljubljene ženice. Vneto je začel tuhtati in premišljati, kako bi se izkopal iz neprijetnega položaja, ne da bi se mu bilo treba osramotiti. Bistra njezina glava si je hitro izmisliла primočno zvijačo. Ko je nekega dne sedela mati Okljukarica v kuhinji vsa pobita in klavrn, se zdajci odpre vrata in v kuhinjo stopi oča Okljukar. V eni roki nese mlinček, v drugi pa posodo s kavo, sploh vse, kar mu je izročila žena ob sklepnu pogodbe. Pa se je mati Jerčka zganila in pogledala pozitivno, toda Janez se niti ozrial na njo. Ročno je zakuril in pristavil lonec za kavo. Nato je začel pridno vrteći mlinček. Z nebeskim užitkom je mati Jerčka vlekla vase prijetni vonj zmiote kave. Ko pa je oča Janez stresel kavo v krop, se mati Jerčka ni mogla več premagati in je začikala: "Kaj pa vendar počenjaš?"

"Saj vidiš, no. Kavo si bom skuhal!" je odgovoril mož blađano ter pristavil k ognju lonček mleka.

"Za koga?"

"Zase vendar, saj ti kave ne smeš pit!"

"Ti tudi ne!"

"He, kdo mi more braniti. Odpovedal som se samo kajenju."

Molčala sta oba. Oča Janez se je ročno sušal okoli peči, mescal kavo in odmikal mleko. Hitro nato je stata na mizi skledica lepo dišeče mlečne kave. Okljukar se je občinil in pričel z največjo slastjo srebatu sladko pijačo. Mati Jerčka je zvesto spremljala z očmi od slike do ust romajočo žlico, raztezala nornice in cmokala z jezikom, kakor bi polže jedla.

Zdajci se mož obrne k nji ter jo vpraša: "Ali hočeš se ti sklepnu kave?"

"Ne maram zanjo!" se je zadrla žena.

Okljukar je skomizgnil z rameni, se nasmehnil in ravnodušno srebal kavo dalje. Jerčka se ni mogla več premagovati. Kakor vihar je planila na noge in stekla v sobo. Trenutek nato se je pojavila z mehurjem in pipo v rokah. Ročno je natlačila tobaka v pipi, ga začala ženica, ter začela kaditi kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Drug drugemu sta se prisrčno nasmejala.

"Ali ni res, ljuba Jerčka, da sem premeten kakor star lisjak?" je menil Janez.

"Kaj pa misliš?" je zarobnil oči Janez. "Le sama pušti ta smrdljivi tobak, meni kar slaboprihaja, če pomislim nanj?"

"Nikdar več!" je zaječala ženica.

Podala sta si roke in pogoda je bila sklenjena po vseh pravilih. Jerčka pogradi pipi, mehur in druge tobakarske potrebuščine svojega možička in vse skupaj zaklene v skrinjo. Prav tako spravi oča Okljukar pod ključ sladkor, kavo in mlinček.

Zdaj so nastopili hudi dnevi za ženico in za možička. Obsta silno občutila izgubo njunega največjega užitka. Že čez teden dni bi bila oba rada razveljavila sklenjeno pogodo, a prav besede ni hotel izpregovoriti ničesar. Tača sta hrabro vztrajala, a skrivaj brido vzdihovala nad izgubo svoje srčne tolažbe. V času enega meseca je nastalo med zakoncem jako napeto razmerje. Molčala sta trdovratno ter se izogibala drug drugega. Niti pogledala se nista več. Janez se je držal kislo in klavrn kakor grešnik pred Bogom, a Jerčka je gledala kakor strah v koruzi.

No slednjič se je Okljukar začela videti ta žaloira skrajno smešna in nespametna. Kaj ima prav za prav od vsega tege? Prišel je ob pipico in zdaj kaže, da bo celo izgubil srce svoje ljubljene ženice. Vneto je začel tuhtati in premišljati, kako bi se izkopal iz neprijetnega položaja, ne da bi se mu bilo treba osramotiti. Bistra njezina glava si je hitro izmisliła primočno zvijačo. Ko je nekega dne sedela mati Okljukarica v kuhinji vsa pobita in klavrn, se zdajci odpre vrata in v kuhinjo stopi oča Okljukar. V eni roki nese mlinček, v drugi pa posodo s kavo, sploh vse, kar mu je izročila žena ob sklepnu pogodbe. Pa se je mati Jerčka zganila in pogledala pozitivno, toda Janez se niti ozrial na njo. Ročno je zakuril in pristavil lonec za kavo. Nato je začel pridno vrteći mlinček. Z nebeskim užitkom je mati Jerčka vlekla vase prijetni vonj zmiote kave. Ko pa je oča Janez stresel kavo v krop, se mati Jerčka ni mogla več premagati in je začikala: "Kaj pa vendar počenjaš?"

"Saj vidiš, no. Kavo si bom skuhal!" je odgovoril mož blađano ter pristavil k ognju lonček mleka.

"Za koga?"

"Zase vendar, saj ti kave ne smeš pit!"

"Ti tudi ne!"

"He, kdo mi more braniti. Odpovedal som se samo kajenju."

Molčala sta oba. Oča Janez se je ročno sušal okoli peči, mescal kavo in odmikal mleko. Hitro nato je stata na mizi skledica lepo dišeče mlečne kave. Okljukar se je občinil in pričel z največjo slastjo srebatu sladko pijačo. Mati Jerčka je zvesto spremljala z očmi od slike do ust romajočo žlico, raztezala nornice in cmokala z jezikom, kakor bi polže jedla.

Zdajci se mož obrne k nji ter jo vpraša: "Ali hočeš se ti sklepnu kave?"

gla Jerčka po kavi ter jo hlastno izpila. Nato je zahtevala še drugo skodelico in oča Janez ji jo je ročno prinesel. Kmalu nati je Okljukarica trdno zaspala in glasno zasmrčala, a ko se je čez dolgo časa zopet zdramila, je zahtevala še tretjo, četrto in peto skodelico kave. Ko je vse to izpila, se je počutila dokaj krepkejo.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Že je petič prizgal svojo ljubljenko, ko se zdajci prikaže mati Jerčka med kuhinjskimi vrati. Bismo imeli tudi odkriti predkrst.

Okljukar je zopet smuknil v kuhinjo. Natlačil je pipi ter začel vleti in puhati kakor dejeti vragov. Ker je žena prejimela pogodo, tudi on ni bil več vezan nanjo. Ž

Pirhi svete Katarine

Vinko Bitenc

(Saljiva zgodba.)

Kozamnikova Micika z Golega Brda je bila tisto leto silno užaljena. Pa kako bi ne bila! Predpust je minil, pritel se je postni čas, ona pa je bila še vedno samica! Zagotovo se je bila nadejala, da bo za veliko noč že gospodinjila pri Mošančkarju. Pa se je France spet premisli, zdaj že v tretje. Prav za prav ne France; stara Mošančkarica je na vse kriplje brnila sinu, stopiti v jarem svetega zakona. Ni se mogla namreč spoprijazniti z misljijo, da bi spustila vajeti iz rok in prisipala grunt Francetu.

"Dokler sem še jaz trdna, mi ne boš vlačil babe v hišo," je dejala. "Prav nič se ti ne mudri. Tvoj pokojni oče je imel že skoro štiri križe na hrbtu, ko je vzel mene. Pa tudi dekle ni bog ve kaj. Micika ni za naš grunt."

Kaj je pomagalo, če se je France protivil! Samo jeza in prepriča sta nastala v hiši, zakaj Mošančkarica je bila precej svoljglava ženska. Njena je morala obveljati, pa naj bi šlo pol grunta na boben. France je rajši potrel in si mislil: "Bo že bolje."

Tem teže pa je čakala Micika, kdaj izpolni France dano obljubo. Že pred leti, nekoč ob žegnanju pri sveti Katarini, sta si dala besedo, da se vzameta. Od takrat se je Micika vedno tresla za Franceta, da se ji ne iznevari. Mošančkarjev France je bil fant od fare. Postaven zal da ga je zavidala Miciki marsikatera njena sovrstnica. Pa tudi dekleta ni bilo na Golem Brdu, ki bi bilo brhkejše od Micike. Tako je naneslo, da sta bila France in Micika najlepši par v vasi.

Vaške klepetulje so hitro raznesle novico, da z možitvijo Kozamnikove Micike spet ne bo nič. Na pepečljeno sredo zjutraj je bil ob Kozamnikovi hiši prislonjen dolg slamenat možic. Kozamnik se je jezil, Micika pa je jokala od jeze in sramu. Povedala je zgodbo Francetu, ki je prišel zvečer v vas. France se je pridružil, da bo že pokazal tistim prekletim smrkavec, ki so napravili to neslano šalo, in je še dostavil:

"Micika, rečem ti: po veliki noči bo poroka, pa če se vesvet na glavo postavi!"

"Veš, France," je dejala Micika, "na velikonočni pondeljek bo shod pri Sveti Katarini. Svečo ji bom nesla. Saj pravijo, da Katarina rada pomaga pametnim ljudem."

France se je nasmehnih:

"Če boš šla, pojdeva skupaj."

Nato se je odpravil proti domu.

Prav v istem času se je mudila pri Mošančkarju jajčarica Špela. Mošančkarica ji je pravila svoje križe in težave. Kako trmast da je edini sin France in si kar noč izbiti iz glave tiste beraške Kozamnikove punc.

France je stopil v vežo. Ko je zaslišal govorjenje v kuhinji, se je prihulil, stopil za vežna vrata in prisluhnil.

"Ječeš no," je čeljustala Špela proti Mošančkarici. "K Sveti Katarini poromaj, ob veliki noči bo shod gori. Tri piruhe ji nesi, malo požlobudraj pred oltarjem, pa bo uslišana. Boš videla, da bo Franceta srečala pamet."

France se je komaj zdržal za vrat, da ni planil v smeh.

"Dobro, da vem," si je dejal in je neopaženo smuknil v sobo.

Na velikonočni pondeljek se je Mošančkarica prazne oblekla.

"Pojdem k Sveti Katarini. Ostaneti ti doma?"

"Doma," je odgovoril France.

Tako po materinem odhodu pa jo je ubrel po bližnjici proti hribovski fari Sveti Katarine. Kletke so tako naprav-

ljene, da se lahko v dveh minutah potopijo pod vodo. Kaznjenci so med vožnjo vkovani v težke verige, ki so še obtežene z železno kroglo.

V kletkah vlada popolna tema. Samo zjutraj zarana in zvezre odpri linice za četrtek ure. Takrat dobe kaznjenci malo svežega zraka. Na vsakem hodniku med dvema kletkama patruljajo po stirje pazniki z nabito karabinko. Straža se menja vsako uro.

"Banjar," t. j. kaznjene, ki je določen za Hudičeve otoke, mora skozi več postaj. Prva teh postaj je ogromna jetnišnica Fresnes, kompleks petih kaznilnic. Še preden prispejo v Fresnes vedo zločinci, da je prvi zakon v Fresnesu mir in tišina.

Vsaka besedica, vsak poskus razgovora s komurkoli poslabša jetnikov položaj. Neslišno se odpirajo mogočna železna vrata v tečajih. Pazniki odvedejo nove jetnike najprej v veliko dvorano, kjer jih preiščejo, sledijo in vpišejo v seznam. Poleg imena jih odtimejo tudi prste. Ko je to opravljeno napotijo vsakega kaznjencev v posebno celico. Ob šestih zjutraj se oglasila sama sveta Katarina — nevidna Micika izza olтарja. Z izpremenjenim glasom je izpregorovila:

"France mora vzeti Miciku. Če boste nasprotovali, boste pogubljeni."

Mošančkarica je prebledela. Obšla jo je groza, spustila je piruhe, da so se zakatalili po stopnicah in drvela iz cerkve.

To čudežno romanje k Sveti Katarini je pri pomoglo do tega, da sta bila France in Micika že prvo nedeljo po veliki noči na oklicih. O čudežu pa je Mošančkarica molčala kakor grob. Samo Špeli je na kratko omenila dogodek. Tudi France in Micika sta obdržala dogodek zase.

Prihodno veliko noč je mlača Mošančkarica postavila na mizo takoj zjutraj tri rdeče piruhe. Pomenljivo je pogledala Franceta.

"Piruhi svete Katarine," je zašepetal mladi gospodar in se zasmjal.

"...ki so nama prinesli srečo," je pristavila Micika, se zasukala in odhitela v kuhinjo, da pripravi jedi za običajni velikonočni blagoslov.

Stara Mošančkarica pa je sedela ob peči in zadovoljno pozabovala zibelko, v kateri je brezkršno spal trimesečni mladi Mošančkar.

Peklo na hudičevih otokih

Severno nad izlivom Amaconke v Južni Ameriki, nad največjim vletokom sveta, leži obrambna pokrajina Guyana. Tri pomorske države so si razdelile med seboj ta košček tropske zemlje: Anglija, Nizozemska in Francija. Slednja je tukaj očrtala strahotno kolonijo za svoje zločince na Hudičevih otokih, ki leže v morju, 50 km severozapadno od glavnega mesta Guyane, Cayenne-a.

Trije obsojeni iz procesa proti sokrivcem marsejskega atentata, Rajić, Pospisil in Kralj so poslani iz zaporov v Aixu en Provence naprej na trdnjavski otok Ille de Re v Marsejskem zalivu, od tam pa v Francosko Guyano na Hudičeve otoke, kjer so nastanjeni kaznjenci, obsojeni na dosmrtno prisilno delo.

Guyana je daleč Francija, ki pošilja tja svoje kaznjence, ima ogromne stroške, ker ne more prevzeti kaznjencev niti z vojno ladjo, niti z ladjo kakšne paroplovne družbe. Potniki bi se v resnici smatrali za ponizane, če bi morali deset dni bivati skupno s kaznjenci. Zato si je omislila "Centrala francoskih kaznilnic" lastne ladje, ki vozijo med Francijo, Guyano in Novo Kaledonijo. Večinoma so to izranžirane ladje, od črvov preluknjami brodi, polni podgan. Te ladje so preuredili v plavajoče ječe. Na takšni ladji je sto železnih kletk, a v vsaki kletki je prostora za deset zločincov. Kletke so tako naprav-

ljene, da se lahko v dveh minutah potopijo pod vodo. Kaznjenci so med vožnjo vkovani v težke verige, ki so še obtežene z železno kroglo.

V La Rochelle sprejemo kaznjence številni pazniki iz trdnjave. Snamejo jim okove z nog, zato pa jih privežejo po deset skupaj na verigo, ki ima na obeh koncih zapestne okove. Skupinam mladim in močnim kaznjencem pridružijo po več starejših in slabotnih zločincem. La Rochelle je jetnišnica, kjer prebijejo kaznjenci same par dni. Po tem času odpremijo skupino naprej v pristanišče, kjer že čaka nanje ladja s celičami.

Iz tega pekla je pobeg skoro nemogoč, čeprav se od časa do časa primeri, da se kdo ukrade v svobodo. Jetniki, ki snujejo pobeg, navadno ne misijo na ovire. Mnogim se sicer posreči da pobegnejo z otoka, a med njimi jih ni malo, ki postanejo žrtve viharja ali pa jih požari morski psi. Jetnika-begunci, ki ga zasaciijo, pa kaznujejo z raznimi pouštrtvami.

Na Hudičevih otočkih in v Cayenne je prostora za kakšnih 7000 kaznjencev. Med njimi so često Arabci, Afričani in Kitajci iz Francoske Indokine. Nedeleč od Isle Royale se vlečejo v dolgih vrstah grobovi kaznjencev. V njih počivajo mrljči brez razlike drug poleg druga. Takšen je navadno konec življenja v tem peku.

PITNA MORSKA VODA

Z novim metodo, ki so jo odkrili v angleških državnih laboratorijs v Teddingtonu, je mogoče morsko vodo na posebno izdaten način spremnijati v pitno vodo. Metoda obstoji v tem, da se morska voda spravi skozi cevje iz umetne smole, ki stoji iz tina in formalina.

Stene cevje absorbujejo kovinske in alkalične primesne vode. Ta gre potem skozi cevje iz formalina in anilina in to odstrani iz nje vse kemikalije, ki tvorijo kislino. Tako predelana morska voda je pitna, čeprav seveda ne tako okusna kakor prava pitna voda. Poleg tega pa se da uporablji brez nadaljnega za parne voda.

Na teh otočkih se v zadnjih tridesetih letih ni prav nič spremnilo. Mislite si ozek skalnat otok kakšnih 800 m dolg in kote in v industrijske svrhe.

Prijatelji in sosedje

Imamo posebno cene na vino za Velikonoč!

Ohijsko rudeče, 25c qt. — \$1 galona.

Catawba, belo, 32c qt. — \$1.25 galona.

Imamo tudi najboljšo Bock pivo ter Valentine Ale.

POSEBNOST: ŽGANJE IN PIVO—10c

VELIKA MERA ŽGANJA 15c.

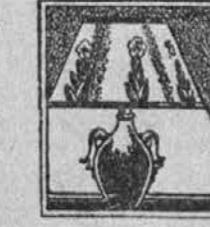

Vesele velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

FISHER'S RESTAURANT

5501 St. Clair Avenue

KREMZAR FURNITURE CO.

6806 St. Clair Avenue

ELEKTRIČNE LEDENICE.

Fino pohištvo, peči, pralne stroje in druge potreščine se dobijo v naši trgovini po zmernih cenah. Vedno točna in prijazna postrežba. Cenjenim rojakom se priporočamo za naklonjenost.

Vsem rojakom in prijateljem želimo veselo Alčulo!

BRAZIS TAILORS

6113 ST. CLAIR AVENUE

Vesele velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Priporočamo se možem in fantom, ki želijo imeti fino ukrojeno obleko po najnovejšem kroju in po zmerni ceni.

FRANK IN MARY BRANDULA

6404 SUPERIOR AVENUE

GOSTILNA

6 procentno pivo in vino. Imamo tudi dober prigrizek. Znancem se priporočamo za obisk in želimo vesele velikonočne praznike!

MR. IN MRS. JOHN RENKO

955 East 76th Street

Želimo vesele velikonočne praznike vsem našim obiskovalcem in prijateljem!

Se priporočamo, da nas obišete. Postregli vam bomo z dobrimi slastičnimi, cigarami, cigaretami in grocerijo. Se priporočamo za obilen obisk.

JOHN CIMPERMAN IN SIN

1259 MARQUETTE STREET

GOSTILNA

Pri nas dobite vsevrste najboljše žganje, dobro pivo in tudi dober prigrizek. Se priporočamo vsem in želimo vsem prav vesele velikonočne praznike!

LOUIS OBLAK

6303 GLASS AVENUE

Trgovina pohištva — HENDERSON 2978

Pohištvo vseh vrst, peči, pralne stroje, električne ledene, radio, preproge itd.—Popolne opreme in vse potreščine za dom. Naravnost iz tovarne. Se priporočam ženinom in nevestam.

Vesele velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

J. POLLOCK
v Slov. Nar. Domu na
6407 St. Clair
Ave.

NIKJER NE MORETE KUPITI

WESTINGHOUSE LEDENICO

tako lahko kot pri

HOEDL'S MUSIC-ELECTRIC STORE

Petletna garancija.—Vaš kredit je dober

7412 St. Clair Avenue

T. KRASOVEC IN SINOV

NOTTINGHAM WINERY

17721 WATERLOO ROAD

Pri nas dobite najboljša vina vseh vrst.
Vesele Velikonočne praznike želimo vsem!

BRIDGE TAVERN

SLOVENSKI HOTEL

694 East 152nd St.—MULberry 9455

V naši restavraciji dobite vedno najboljša domača jedila in dobro pivo. Veliko prostora za veselice, svatbe in domače zabave.

VESELE PRAZNIKE VOSČIMO VSEM!

Frances Plevnik in Sin.

IGNAC SMOLE

6101 ST. CLAIR AVENUE

G O S T I L N A

Pri nas dobite vedno dobro pijačo in prigrizek. Se priporočamo za obisk in želimo vsem vesele velikonočne praznike.

A. ŽUŽEK CAFE
BEER PARLOR

7510 ST. CLAIR AVENUE

Vsem našim obiskovalcem in prijateljem želimo veselle Velikonočne praznike!

Se priporočamo, da nas obiščete. Postregli bomo z dobrim vinom, pivom in prigrizkom.

ANGIE'S CAFE
6702 ST. CLAIR AVENUE

Pri nas dobite vedno dobro 6 procentno pivo, vino ter dober prigrizek. Vabimo prijatelje in znance, da nas obiščemo ter želimo veselle velikonočne praznike vsem.

Miss Angela Pečjak in Josie Zarman, lastnice

ANTON BAŠCA
1016 EAST 61st STREET

W I N E R Y

Pri nas dobite dobro vino na debelo in drobno. Tudi dober prigrizek. Se priporočamo, da nas obiščete za praznike in želimo vesello Alelujo!

JEANETTE'S
RESTAURANT
JOHN TURSIĆ, lastnik

1022 East 63 St.

Vedno postrežemo z najboljšo domačo hrano in 6 procentnim pivom, kakor tudi vinom. Se vsem priporočamo za obisk.—Postregli vam bomo najboljše.

Zelimo prav veselle velikonočne praznike vsem obiskovalcem in prijateljem.

Dežela, kateri vlada
človek-bog

Minilo je sedemdeset let, odkar je starodavna Japonska stopila v direkten kontakt z zunanjim svetom. V tej kratki dobi je sprejela skoro vse znake zapadne civilizacije, ter postal svetovno važen politični in ekonomski faktor. Navzic temu pa je japonska miselnost za zapadnega človeka še vedno velika zagonetka. Kar viša to zagonetnost v očeh zapadnega človeka je dejstvo, da medtem ko je Japonska skupno z moderno industrializacijo na zunaj sprejela tudi vsaj do gotove meje forme parlamentarizma in demokracije, pa je njen vladar—mikado—še vedno čaščen kot božanstvo. Vsled tega Japonske ni mogče razumeti, razen v luči dejstva, da ljudstvo te dežele dejansko smatra svojega vladarja za boga.

* * *

MODERNA Japonska je brez dvoma eden najbolj izrednih pojavorov devetnajstega in dvajsetega stoletja, piše neki odličen ameriški publicist, ki je mnogo let preživel v Orientu ter dobro pozna miselnost japonskega naroda. Kralji in cesarji, vladajoči le po božji volji, so bili vrheni z številnih prestolov. Mohamedov meč je otopen. Pa paž izvaja le še majhno posvetno oblast. Diktatorji preganjaجو duhovna in preroča in si le neposredno prisvajajo oblast nezmotljivosti. Celo Mussolini se poslužuje tako kralja kot pača kot bergelj za oporo svoje oblasti. Toda mikado drži v svojih rokah usodo sedemdeset milijonov podložnikov, njihove duše in prednike, ne potom božje volje, temveč kot učlovečeno božanstvo. Lepota, čaščenje, umorstvo, zatiranje, samorom, agresivnost—sedemdeset milijonov jezikov, ki mu izrekajo slavo; sedemdeset milijonov src, ki ga častijo kot boga; sedemdeset milijonov človeških ovac, ki so mu absolutno podložne; sedemdeset milijonov mečev, ki se dvigajo zanj v ponos—narod, ki je združen kot nobeno drugo ljudstvo v osebi enega živečega človeka. Živiljenje nobenega državnika ni varno, razen v čaščenju cesarja, ki je bog v deželi, ki sploh nima izraza za besedo bog; živiljenje nobenega človeka ni vredno ničesar, razen v milosti tega vladarja. Akoravno je bilo v zapadni svet prinešenih že nešteto sličic tega čaščenja, pa ni bila še nikoli podana njegova popolna in cela podoba v vsej njejini moči in sijaju.

Clovek gleda nagubani in zádušenja polni obraz Japonca, ki najbrže ni videl dosti drugega razen največje bede, trdega dela in lepe narave okrog sebe. Toda ko stoji pred gozdnim svetiščem v Ise, ki je sveto cesarju, videc samo slamljato streho nad zidovjem, čitate v tem obrazu izraz, ki ga ne morete brati v skepsičnem obrazu Kitajske, fanatičnem obrazu mohomedanca, ali bojevitom obrazu fašista, ki ga pačita dvom in strah. Pod tem fanatizmom in božanstveno fantazio, se nahaja neka zadržana samozatajevalnost, neka fina turobnost, ki gani celo največjejga nevernika. Clovek stoji v tihem gozdu, kjer se je na vseh dvačetih let skozi petindvajsetsto stoletij natanceno po prvotnem primitivnem vzoru iznova zgradilo preprosto leseno svetišče, v katerem se nahaja najbolj dragoceni zaklad cele Japonske—sveti meč, zrcalo in dragulj—in tam lahko opazuje, ko prihajojo tiči, se ustavijo, strmijo in ču-

VELIKANOČ V PRIMORJU
Drugim spekli so kolače pirov dali in potice dobra in skrbete mati . . . Nam pa nimajo kaj dati mačeha, kot—trdo lice in preteče korobe . . .

Druge z blagoslovom blaži miroljubna oljčna veja, spred oltarja hiše svete . . . nas pa psovejo kletve, muči nevsažljiva žeja po besedi, ki tolaži . . .

Drugim, srečnim, aleluja s kora v novi več vstajenje vernikom bedreč oznanja . . . Nam pa se o zemlji sanja kjer v cveče ne živiljenje grize se—golazen tuja . . .

Mirko Kragelj

ŽENA

Lepo je biti žena, imeti moža, ki kraljuje njeni duši, ki živi njeni ljubezni; imeti dom, ki je zeni v živiljenju.

Lepo je biti mati, imeti otroke, ki so živiljenje njenega živiljenja; imeti dom, ki veže to živiljenje v ljubezni.

To je žena.

Žena je dom in v domu njeni ljubezen vsepovod.

Že na moževi sukni spoznaš, če živi žena svojemu domu.

Že na ženini kretnji spoznaš, če živi žena samo enemu živiljenju.

Že na otroku spoznaš, če živi žena v domu živo ali mrtvo živiljenje.

Že sama zunanjost družine govori brez besede glasno o ženi, kdo je in kaj je. In za ta pogled, za te besede je dolžna žena odgovor na samo sebi, dolžna ga je svetu, ker je njena družina del družbe. Tiha obsodba, ki jo žena občuti, pa bodo dobra ali slaba, ozivi vest žene, ki jo v dobrem slučaju dviga, v slabem pa razjeda še tisti košček duše, ki je nagnjen k dobremu.

Saj je žena, ki daje s svojim razpoloženjem veselo, zdravo razpoloženje domu, družini ali nasprotno.

Zato je žena v živiljenju vredna spoštovanja ali pa ne.

Zato bodi žena krepostna, srčno čista in sveža, da more črpati iz svojega srca, iz svojih čustev tisti pravi čut do estetičnega naziranja vsega, ki dela živiljenje lepo. Tisto živiljenje, ki ga žena ne živi sama, ampak ga daje živet tudi drugim. In dokler je žena, ki daje, in so, ki sprejemajo od nje, mora skrbeti za svojo srčno vzgojo. Saj je prav tiste dnevne malenkosti, ki včasih razdirajo domove ali prinosajo vsaj slabo voljo v hišo, kriva srčno nevzgojena žena, po njej nevzgojeni dom. Vse razumevanje strog poštovanega značaja mora biti zbrana okoli prijetnega, prepričega, pa dobrovoljnega usmeva. To je lepa kretinja, prijetno podana beseda, čeprav govori o nelepih, neprijetnih rečeh. To je estetični čut srčno naobražene žene. Taka žena ima prijeten dom, taka žena ima prijetno družbo v vsaki družbi, ker zna obilo dati sebe. S tem obvlada družbo, ker da v pogovor ali odgovor, pa bodi resen ali šaljiv svoj pomen, ki je tako čist in močan, da ne izvabi nikoli neskladnosti.

To je žena.

To je žena je ljubezen vsepovod. Z ljubezni do moža si krepi žena živiljenje; v ljubezni do moža je močna, je lepa, je bogata. Ta moč, ta lepota in to božanstvo je njen delo, zato je to njen ponos. Taka ponosna žena gre skozi živiljenje po ravni poti, brez negotovosti, brez vprašanj.

In ko postane žena mati, ugasne v njej tisti jaz, ki misli nase, ki misli zase, ki dela zase. V materi zaživi novo živiljenje, živiljenje otroka. Še enkrat postane mati z otrokom mlada, z otrokom misli, skribi in gre žnjim vso njegovo veselo in žalostno pot živiljenja.

Poleg tega mora biti žena ohranjeni možu, sveža po duhu, dovezna za vsako njegovo razpoloženje, biti mu mora mati, in biti mati vsej družini in povsod. Materinstvo je v naravi žene, in prava žena nastopaj v živiljenju kjerkoli, kadarkoli, podajaj svoje živiljenje materinsko. In to je velika, nesobična ljubezen, ki daje in daje še in še. To je stebri, to je moč žene in to je tisto veliko živiljenje žene, ki dviga ženo na vsem svetu do najvišje časti.

KRILATE BESEDE

Vedno sem si skrbno prizadeval, da se človeškim dejanjem ne smejam, da jih ne obžalujem niti ne mrzim, temveč razumem.

— Spinoza

LYON DAIRY

SLOVENSKA MLEKARNA

Joseph Glavan

1166 East 60th Street

Henderson 5832

Mleko potrebuje vsaka družina.

V naši mlekarni ga dobite dnevno, posebno sedaj pred prazniki ga bomo imeli še večjo zalogo. Gospodinjam priporočamo, da obiščemo našo mlekarno, kjer boste postreženi z najboljšim mlekom.

Prav veselle velikonočne praznike želimo vsem prijateljem in znancem!

ANTON NOVAK

6218 St. Clair Avenue

SLOVENSKA PEKARIJA

Vesele velikonočne praznike želimo vsem odjemalcem in prijateljem!

Se priporočamo še nadalje, da si kupite dobro pecivo pri nas. Za praznike bomo imeli veliko zaloge vse vrste peciva.

JACK BONČA

6105 St. Clair Avenue

PAPIRAR IN BARVAR

Imamo veliko zaloge stenskega papirja po zmerni ceni. Tudi delo vam izvršimo hitro in dobro.

Vesele velikonočne praznike in obilo piruhov želimo vsem prijateljem in znancem!

FRANK GRAMC

7234 ST. CLAIR AVENUE

SLAŠČICARNA

Pri nas imamo veliko izberi vse vrste slaščic, posebno za praznike smo si nabavili veliko zaloge.

Zelimo prav veselle velikonočne praznike vsem obiskovalcem in prijateljem!

GEORGE KOVAČIČ

B R I V N I C A

6312 ST. CLAIR AVENUE

v Hrvatskem Narodnem Domu.

Zelimo prav veselle Velikonočne praznike vsem obiskovalcem in prijateljem!

Se zahvaljujemo za dosedanje naklonjenost in se priporočamo za bodoče za obilen obisk.

EMERY KRIZMAN

961 ADDISON ROAD

G O S T I L N A

Imamo najboljše žganje in pivo, kakor tudi vino. Želimo vsem prijateljem veselle velikonočne praznike. Se priporočamo za obisk.

WM. LIFSHETZ DEPT. STORE

7306 St. Clair Avenue, vogal E. 74 St.

MODNA TRGOVINA

Vesele velikonočne praznike želimo vsem obiskovalcem in prijateljem!

Pri nas dobite vedno dobro blago po nizki ceni. Se priporočamo za nadaljni obisk.

Legenda o Krisčevem trnu

JOZA LAVRENČIČ

(Iz knjige "Tiho življenje")
Tretji in zadnji trentarski beneficijat gospod Franc Vaclav Lucenperger je v triinosemdesetem letu svojega življenja in v sedem petdesetem, kar je v Trenti duše posel, dočakal veliko bridkost in doživel še večje veselje, ki je dano samo izvodenim...

Bilo je leta 1778, ko se je vrnila pomlad in je južni veter zavzel ob Soči tudi v Trento. Vrbič ob vodi je pogalo mačice in mirovita lepe pogačice otrokom v veselje za oljeno nedeljo. O, kaj bi bila oljkova butara, ovita z zelenim popanom, če ne bi rumenela iz nje lepa mirovita z lepo pogačico na vrhu?

Otroci so nabirali popan in iskali po grmovju mirovit, glasno vzklikajoč, ko so njihove srečne oči edkrile kje posebno leporaslo, gospod Fronc pa je obstal ob odprttem oknu svoje hiše, ki jo je pred sto in več leti volila duhovna v Trenti gospa Brankovica, in gledal v gmajno, zaprši knjigo, iz katere je bral in premljal Gospodovo trpljenje.

"Tihă, kot je bila nedelja, bo letos tudi oljena in sama velika noč bo tihă, zakaj, glej, sekire ne pojo več v gozdih, ogelnice se ne kadijo, kladiva ne mlatijo več in cajnarice ne cvijijo, plavži ne bruhačijo in vozovi ne škripajo več po cesti, kot so skripali stol let, težko naloženi z našimi želesnimi palicami. Vse je utihnilo in Trenta se je izpraznila. Pet, šest družin je ostalo in jaz z njimi — reven pastir z revnimi ovčicami. Krisčev mojih let je dosti in so težki in prav bi napravil, Gospod, če bi me poklical k Sebi za bratom v

Tebi, ki je v meniški halji prvi oznanjal Tvojo besedo, in za prednikom mojim Perso, ki mi tudi že odprl vrata v večno bivališča, in še za pobožnim služabnikom Tvojim gospodom grofom Hermanom, po katerem si Trento oživil in ki je za blagotvorstvo svojih ljudi in v Tvojo čast Materi Tvoji tu cerkev sezidal. Prav bi bilo, Gospod, če bi me poklical, ker sam ne morem iti, ne morem iz Trete. Obljubil sem in sedem in petdeset let držim obljubo in jo bom držal do konca. Zgodi se Tvoja volja."

Cospod Fronc se je odmaknil od okna in poklepnal na klečalnik, nad katerim je na steni visel Križani, pogledal je Vanj z vdano prosečim pogledom, potem pa naslonil glavo na sklenjeni roki in iz misli je prešel v besedo:

"Glej, križani Krisč, vem, za moje prvo nepokornost, za moje mladosti greh me pokoriš. O le kako sem bil takrat posveten, kako malo sem predomislil Tvoje besedo: 'Kir hoče iti za menoj, ta naj zadene svoj križ in zataji samega sebe.' Prišel sem od Gorice in ko sem se odpravil v Bovca in šel skozi Kal in Kotritino in Sočo in prišel pod Belehrico, se mi je zgrozilo pred puščo in samijo teh gorja in vrnili sem se sredi pota. Gospod, Ti sam veš, kako je bilo in kaj je bilo, ko sem napravil trideset specijskih korakov. Ali si bil Ti, da si me opomnil, kakor Petra pred Rimom, ali je bil angel, ki si ga poskal? Zasvetilo se je in mi vzele vid in slišal sem: 'Vrni se pri priči, ker sicer ne čakaj dobrega!' In sem se priči obrnil in sem šel in priči, da bi se vsi zbrali pri ma-

šel in vstopil v hram Tvoje Matere in sem poklepnal in klečal pred Njo, kakor klečim zdaj pred Tabo, in nasmehnila se je meni nevredniku in mi obljudila zdravje in dolgo življenje. Gospod, vsak dan se ji zahvaljujem iz vsega svojega srca, a Tebe danes prosim: Glej, truden sem, ker prišlo je nadme kot berem v pismu pri psalmistu: "... in kar je več, je nadloga in trpljenje." Iz globočin vpijem zato k Tebi, Gospod, po-križi me! . . ."

Ko je gospod Fronc dvignil glavo in zaprosil križanega Krisča, da bi mu spregledal nadaljnje življenje in ga poklical k Sebi, je tam dol s poti prišel svež glas skozi odprto okno:

"Ne, otroci, ali so gospod Fronc doma, ali že pasejo kje v gmajni?"

"Hvaljen Jezus Kristus!" je kakih desetkrat zapored sledilo na vprašanje in potem veselo odgovarjanje:

"Evo doma, so, prej so bili na oknu!"

Gospod Fronc je spet stopil k oknu in je videl, da se bliža bovski podružnik. Kar z okna ga je pozdravil in mu šel naproti pred hišo.

"Bog vas spriči, gospod podružnik! Ce ste prišli, da bi pomagali spovedovati, ne bo nič. Letos sem že vse opravil — malo ovčje je ostalo, malo."

"Nič takega, nič takega, gospod Fronc," je veselo odvrnil podružnik, ki ga je držal še vedno gospod Fronc za roko.

"Pa ne, da bi me veliki teden hotel Rattich v Bovcu? Seve, mlad tehan je še, pa bi rad vi-

teri fari, ne? Težko bo, težko," je nadaljeval gospod Fronc, ne da bi čakal odgovora, "saj veste, starost, starost, in pa cerkev tudi ne morem kar tako pustiti, ko pridejo veliki teden Kranjci in Žiljani in Rožani na božjo pot, da počaste bridko martro ob Krisčevem trnu . . ."

S temi besedami je pripeljal gospod Fronc podružnika v izbo in položil preden hleb kruha in na lesenem pladnju skute, ter še nadaljeval:

"Ne rečem, da jih pride dosti ta čas, a pridejo le, včasih več, včasih manj, kakor je leto. Žiljani pa nikdar ne odmanjkajo. Le urežite, gospod podružnik, kar imam, to dam, v Bovcu vas seve bolj gleštajo."

Gospod podružnik je segel v malo in privlekel iz nje pisarnje in ga dal gospodu Froncu in je reklo:

"To je dal tehan, ker se je bal, da bi samo govorjena beseda mogode ne zadoščala. Relikvar bi radi imeli veliki teden v Bovcu, ker se zbere toliko vernikov in bi Kristusovo trpljenje tako bolj predomisljevali in k sreči vzel, če bi bil sveti trn v farni cerkvi."

Gospod Fronc je prelomil pečat in bral ob podružnikovem govorjenju dekanovo latinsko pismo.

Roke so se mu tresle, oči so se mu orosile in ko so mu dve, tri solze zdrsnile preko zgubnih lic na pisanje, je šel z levo roko čez oči in vzdihnil: "Pod pokorščino mi nalaga! Križani Krisč, če je v Tvojo čast in je Tvoja volja in hočeš, da še to pretrprim, bom trpel. Zgodi se Tvoja volja!"

Gospod podružnik je skušal gospoda Fronca potolažiti in mu zagotovljal, da bo po tehanovi besedi relikvijo še pred belo nedeljo prinesel nazaj, a go-

strel in ko je gospod podružnik vstal, je vzel tih in nem s ste-ne velik cerkveni ključ in stopila sta proti cerkvi in vstopila.

"V tabernaklu hranim sve-to relikvijo," je gospod Fronc dahnil v zagradu in ko sta po-molila pred altarjem, je stopil pred tabernaklom poklepnal in s tresočo se roko odprl vrata k Najsvetejšemu, vzel relikvar, zaprl in vnovič poklepnal ter obklečal, držeč relikvijo k ustnom, in letel:

"Zbogom, gospod Fronc!" je tiho spregovoril podružnik.

Gospod Fronc se ni ganil.

"Zbogom, gospod!" je ponovil glasnejše in čakal, da gospod

Fronc, ga z levo roko potrep-ljal, z desno pa segel po relik-viariju in mu ga vzel iz roke. Cutil je, kako ga je gospod Fronc za trenoteč krčevito zad-žal, nato pa prežalostno pogle-dal, izpustil svetinjo in omah-nil in se zgrudil z glavo prav do tal.

"Zbogom, gospod Fronc!" je tiho spregovoril podružnik.

Gospod Fronc se ni ganil.

"Zbogom, gospod!" je ponovil glasnejše in čakal, da gospod

Fronc vstane.

"Zbogom!" je še v tretje že zaklical, a gospod Fronc ga ni slišal, ker v svoji bridkosti je govoril samo s svojim križanom Krisčem in čakal, da ga po-klice.

Gospod podružnik je pripo-gnjal koleno in s težkim srem odsel —

* * *

Gospod Fronc je blagoslovil oljice in ko se je vrnil z malo procesijo v cerkev, je pristopil in bral mašo z oljkovo mladikovo sjeti.

Po evangeliju se je obrnil pred altarjem in bral pasijon po Mateju.

Kakor je bila cerkev majhna in dasi so prišli vse Trentarji od najstarejšega do otroka, ki je komaj shodil, je bila le prazna in gospodov glas podružnika pozabil.

Gospod podružnik je čakal in čakal in bil ginjen, kot še ne v svoji mladosti, in bi najrajši gospod Fronc pustil sveto relikvijo in obenem menili, da je v gospodovem glasu le še žalost, da si je tako ljubezno zveni kot ni sicer nikdar, četudi je bila cerkev še bolj prazna. Od stavka do stavka, od besede do besede so bili bolj prepričani o tem in gospodova žalost je še nje tako prevzela, da so se jim kot njemu rosville oči.

Ko je gospod končal s pasijonom, se je kakor v zadregi hotel Rattich v Bovcu.

Pa ne, da bi me veliki teden

hotel Rattich v Bovcu?

Seveda, mlad tehan je še, pa bi rad vi-

spoznal, da bi se vsi zbrali pri ma-

šel in slišal na lastna u-

šesa, bi ga nagnal vnovič na

dolgo pot: "Pojd in izvrši, kar

sem ti naročil, in ne glej na

starca!" Zato je gospod podruž-

nik le vstal in stopil h gospodu pri albi, da bi tačas našel pri-

(Dalje na 6. str.)

Člani slovenskega grocerijskega in mesarskega kluba v Collinwoodu že vsem svojim odjemalcem vesele velikonočne praznike!

JOHN ASSEG
15638 Holmes Ave.

VICTOR BERNOT
16001 Holmes Ave.

CERGOL & OGRINC
412 E. 156th St.

JOHN DOLENC
573 E. 140th St.

BLAZ GODEC
16903 Grovewood Ave.

JOE JANZEVICH
542 E. 152nd St.

MARY KUHEL
16321 Arcade Ave.

JOE METLIKA
14516 Sylvia Ave.

FRANK KASTELIC
19300 Shawnee Ave.

CHARLES LESJAK
15708 Saranac Road

FRANK LACH
637 E. 185th St.

JOE MODIC
315 E. 156th St.

FRANK MULLEC
16811 Waterloo Rd.

Vsi klubovi člani vam nudijo k praznikom znatno znižane cene na groceriji in mesu. Izberite si bližnjega trgovca in kupite pri njemu vse, kar rabite za vašo kuhinjo.

Podpirajte slovenske trgovce, ker oni podpirajo vaša podpora, kulturna in prosvetna društva ter narodne domove.

JOE TISOVEC
16224 Arcade Ave.

JOHN TOMAŽIĆ
16821 Grovewood Ave.

ANTON TEKANČIĆ
19302 Chickasaw Ave.

JOHN SKOFF
1170 E. 174th St.

LOUIS URBAS
17305 Grovewood Ave.

JOHN VIDENSEK
486 E. 152nd St.

FRED JAZBEC
821 E. 222nd St.

JOHN KAUSEK
19313 Kewanee Ave.

SOBER & MODIC
544 E. 152nd St.

LUDWIG MANDEL
15607 Waterloo Road

JOE JANEZ
16016 Parkgrove Ave.

JOE PETRICH
27919 Lake Shore Blvd.

JOE SETINA
608 E. 185th St.

MAX HABINC
542 E. 185th St.

LUDWIG MANDEL
920 E. 140th St.

BLAŽ BOLDIN
14401 Thames Ave.

FRANK FABIAN
399 E. 152nd St.

Držimo se geslo: Vsi za enega in eden za vse!

CLANI PROGRESIVNE TRGOVSKE ZVEZE

Osveta ciganke

Milka Adamičeva

Ciganska družba se je razpršila po bližnjih vaseh. V taboru je ostala le mlada ciganka, ki je dobila nalogo, da skuhu kosilo, ki se je varilo v sajamstem kotlu, pod katerim je bila zanetila velik kup suhih vej. Ko je pravkar premetavala z bergljasto kuhalnico kose jelenovine po gosti čorbi, se je pripodil k njej lovski pes in jo popadel za nogo, da je v silnem strahu zakričala.

Na njeno vpitje je prihitek pesov gospodar in umiril besno žival. Pomagal je ciganki Manji obvezati rano, ki sicer ni bila huda. Ponudil jev je bankovec v odškodnino in se sploh vedel kavalirski, česar mlada ciganka doslej še ni doživelka. Povedal ji je, da stanuje začasno v edini dvonadstropni hiši v vasi in jo prosil, naj ga obišče, preden odide s taborom naprej.

Manji je bilo 17 let. Njen zagoreli obrazek bi lahko tekmoval z najlepšimi lici belih lepotic. Vendar ji ni bilo dosti do tega, če se je sploh zavedala svoje lepot.

V prijetnem spominu so ji ostali plavi kodri kavalirskega loveca s sinjimi kakor nebo prijaznimi očmi. Niti eden ciganški črnec je bil doslej navdušil, a sedaj je zapalo v njenih žilih, da so se ji bočile prsi in ji je zamiral glas v brezmejnem koprnenju . . .

Noč za nočjo se je plazila iz tabora proti koncu vasi k beli hiši in urno kakor mlad pobalan vedno zopet prekobala ograjo. Tako je delala dan za danem, dokler ni prišel čas, ko je morala s taborom naprej.

Se zadnjič je prekobala ograjo, a kavalir ji je vili pogum in jo pomiril. Obljubil ji je, da se bosta videla v mestu.

Stopaje z bosimi nogami po pršni cesti je sledila ciganski družini in pekoče solnce ji je šutilo sloze na pobledjem lieu. Zdaj pa zdaj je vtaknila razcefrano rdečo ruto med ostre zobje in jo krčevito trgala.

Videlo se je, da že davno ne spada več v cigansko družbo in da ni v njej ciganske krvi. Če je ni ukradla ta ciganska drhal, katero je zdaj prav sovražila. In vendar se je še dobro spominjal svoje matere, ciganke, ki je izkravala pri porodu. Videla jo je še dobro, pokrito s smrečjem, ko je ležala na vozu z mrtvim otrokom v naroci. A očeta svojega Manja ni poznala. Starega Josa je klicala za očeta, a mati ji

je nekoč v jezi nanj povedala, da to ni njen oče.

Nekoč pa je Manja zapustila ciganski šotor ob robu gozda in pobegnila od ciganov. Vsa zaspola in potna je doseglia glavno cesto, kjer se je skrivač ujela za zadnji konec nekega voza, splezala na desko in se peljala v mesto. Še pred mestom se je urno kakor mačka spustila na tla in z blestečimi se očmi potegnila iz cule droben listek: M. D., Gospoška ulica 45.

Brž je iztaknila ulico in hišter pozvonila ob visokih belih vrati. O kakem M. D. niso vedeli hišni stanovalci nčesar in ciganka je moralna slišati nevljudno opazko o ciganski nadlogi.

Odtavala je na ulico, zaneslo jo je v bližnjo gostilno, kjer se je ponudila za pomivalko. Spoldili so jo. Hodila je, da niti vedela ni, da hodila.

V mraku je prispela v predmestju, kjer se je na vrtu neke vile uslušila perilo. Oči so ji za hip vzplamtele, vrata niso bila zakljenjena. Odbrzela je s služkinjino bleko. Pod mostom se je znebila svojih cunj in se preobleklala.

Valovi umazane reke so se podili mimo nje, metala jim je ogrizke jabolk in se zdajci skljivala v klobčič. Pritegnila je bosu nogi pod krilo in pozkušala spati. Misel se je, da obrnila v možganah, v srcu je ni več peklo koprjenje, čutila je le ledeno bleko, ki ji je pretresala vse telo. V tem trenutku je vedenja, da se ji je zgodiла huda krvica. Razumela je, da jo je kavalir prevaral.

Naslednje dni je našla službo. Vdinjala se je pri stari gospo, ki v njej ni spoznala ciganke. Lotila se je takoj z vso vnemo odkazanega ji dela, vendar je čutila, da ji bo treba še mnogo potrtljenja. Zlasti je odvajalo od dela, kadar se je zamislila v gozd z visokimi bori, s ptičjim petjem in svežinom po zelenju in smrekovini.

Ko je spremljala nekoga dne gosta svoje gospe na postajo, je med potnikin, ki so izstopali, zagledala njega. Potuhnila se je in mu sledila . . . Ves svoj čas je odslej porabila v oprezovanju. Večkrat ga je videla odhajati v spremstvu lepe mlade dame.

Kmalu so je odkločila in vstopila v portal znanje palače. Obstala

je zmedena pred tujezvenčimi imeni.

Tedaj je prišla po stopnicah dama, ki jo je videla v njegovem spremstvu. Manja je sklenila ročici: "Sprejmite siroto, blaga gospa, za najnižja dela, sprejmite me in Bog naj vam poplača vašo dobroto!"

Mlada dama je pomisljala, nazadnje se je odločila in jo povedla v kuhinjo kuharici v pomoci.

Manja je bila delavnica. Delala je mirzlično in hrepenučno po tretutnikih, ko je lahko gledala njenega. Obenem se mu je vedno spretno izmikala, da je ni spoznala. Govorila je vedno s tihim glasom in večkrat komaj zatajevala blečino, ki je kričala v rije. V nočeh se je plazila pred vrata spalnice in ležeča na trebuhi zadrževala dih ter prisluškivala najmanjšemu šumu izva vrat. Misli, polne groze in maščevanja, so ji razjedale možgane.

Podnevi je bila tiha in ponizna in je poslušno izvrševala vsa opravila. Tudi njej sami se je videlo, da je z dnem vedno odložila pol pekoče teže blažnega ljubosumnja. Mladi gospode, ki ji je prisegala ponoči smrt, ne bi mogla storiti podnevi najmanjše krvice. A čim je legla zvečer v svoji sobici v posteljo, so ji privrele solze. Sovražila in ljubila je obenem. Stiskala je v mukiroki na trpeče srce . . .

Nekega dne so prinesli dnevnički pretresljivo vest o tragediji mladega tovarnarja D. in njene žene, ki so ju našli v spalnici mrtva. Plin je uhajal iz cevi nad kopalno banjo . . . Ugibanja o vzroku nesreče so bila različna.

Nihče pa ni videl temne sence, ki se je pogurala v isti noči z mosta v umazane valove reke, ki je z zamolklim goltom požrla pekoče blečino mlade ciganke . . .

VSTAJENJE

Zvonovi glasno so zapeli in nam navajil veseli:

"Rešitelj je iz groba vstal, da upov novih nam bo dal . . ."

Ko srca blažena gore, prikradejo se misli zle, ves blešk nam upov počrnijo . . .

Zvonovi, čuj, temno zvonijo!

Poslušajte zdaj glas zvonov: "Brez praznikov, brez praznikov rojakov tisoči trpe, noči velike ni za nje . . ."

Po svetu vsem raztreseni brez krahu mrejo tisoči očetov naših in sinov . . .

"Brez praznikov, brez praznikov . . ."

Dobroveč

Legenda o Kriščevem trnu

(Dalje iz 5. str.)

Kranjčev in Rožanov ni bilo

v Trento, ker so se pod južnim vremenom udirali plazovi in najpogumnejši romarji niso upali na pot. Ziljane pa so v Koritnici zaustavili in jih obrnili v Bovec. Gospod Fronec je bil od zornega jutra do pozne večera sleherni dan v cerkvi in kadar na bilo njegovih ovčič, da bi z njimi molil, je sam klečal pred križenom Krišču, ki je bil položen pred obhajilno mizo na tla, da so mogli poljubovati njegove bride rane.

Bilo je na veliki petek po pridi. Gospod Fronec je s svojo besedo o matri presumil sreca svojih Trentarjev in klečal pred altarjem in molil in z njim njevoga mala srenja.

Sredi verne, goreče molitve se je nenadoma nedolžno zasmajal med verniki otrok, dvignil ročico, kazal z njo in klical:

"Angelčki, angelčki!"

Mati je prijela otroka za roko in ga mirila, a otrok se je izvil in kazal in klical spet in spet:

"Angelčki, angečki!"

Ljudje so se ozrli, čigav otrok se je spozabil, in ko je le ponavljal, so dvignili pogled za njegovo ročico, da bi videli, kaj kaže, a so videli le solnčni pramen, ki je šinil do altarja.

"Ni jih več, ni jih več!" je deček žalostno povedal.

Gospod Fronec je isti trenutek zastala beseda, kajti njevne oči so ugledale na altarju pred tabernakljem relikvijarij s svetim Kriščevim trnom.

Pomel si je oči, da bi se prepričal, če vidi prav, in ko je relikvijarij le stal na altarju, je sklonil glavo in molil sam zase zahvalno molitev:

"Zahvaljen budi, o križani Krišč, ki si bridkost svojega nevrednega hlapca čudežno poplačal in mu razodel svojo milost,

da je dočakal na dan Tvoje rešnje smrti znamenje Tvoje velike ljubezni sredi Tvojih preprostih ovčič, ki si jim dal doživeti čudež kakor svojim iz voljenim!"

In potem je dvignil glavo in v blaženi sreči mu je drhtel glas, ko je z molitvijo opozoril ljudstvo na čudo, ki ga je bilo že samo opazilo in je v svetem strahu ihtelo in molilo.

In so molili in molili in je gospod Fronec vstal in je stopil pred tabernakljem in pokleknil in se dvignil v zveličani relikvijarij v roko in poljubil Kriščev trn in potem se je obrnil k ljudstvu in je reklo:

"Otroci moji! Križani Krišč je naš žalost spremenil v vesele. Pridite in zahvalite se mi in poljubite spomin njegove bride martre!"

Ljudstvo je vstalo in se sklenjenimi rokami vrstilo okoli altarja in poljubilo Kriščev trn in pozabilo je na dom in ostanalo v cerkvi, da se svojemu Gospodu in Odrešeniku dostojno zahvali . . .

Preden je legal večer na zemljo, so prišli iz Bovca trije, štirje Trentarji, ki so bili šli k božjem grobu, in vsi prestrasheni so povedali, da je sveti Kriščev

Pisateljski zasluzki

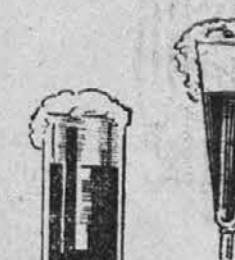
Miljeni muž si le vedno mehko posteljejo

Vesti o gromnih zasluzkih velikih pisateljev in pesnikov so običajno hudo pretirane, najčešče je prav narobe res.

Dobri primer za to je dal angleški pisatelj kriminalnih romanov Edgar Wallace, ki so ga smatrali za zelo imovitega, a smo po njegovi smrti zvedeli, da se je boril neprestano z materialnimi skrbmi in da je ostavil samo velike dolgove.

O Goetheju vemo, da je ostavil veliko imetje, dočim se je njegov pesniški tovariš Schiller v svoje življenje zvijal v denarnih skrbih. Heine je živel od rente svojega strica in ga je poleg tega podpirala francoska vlada. Zapuščina pred kratkim umrela pisatelja Rudolpha Kiplinga v vrednosti 750,000 funtov šterlingov predstavlja menda svetovni rekord. Največje imetje je pred Kiplingom ostavil angleški pesnik in romanopisec Hall Gaine, in sicer 250,000 funtov. Balzac je umrl v dolgovih, Dickens pa je ostavil 93,000 funtov šterlingov, Thomas Hardy 91,000, Galsworthy pa 88,000 funtov šterlingov.

Pri nas dobite vedno dobro sveže pivo, kakor tudi okusno pripravljena mrzla in gorka jedila.

MR. IN MRS. ARKO
1178 Babbitt Road

Vesele Velikonočne praznike želite vsem!

JOHN LEVAK ANDREW GERL, JR.
Vesele velikonočne praznike vsem!
BLISS COAL COMPANY
Dealers in High Grade Coal
22290 ST. CLAIR AVENUE
at Bliss
Euclid, Ohio KENmore 0808

Vesele Velikonočne praznike želite vsem

CIRIL OBED
23511 St. Clair Avenue

Priporočam se, da obiščete našo gostilno. Pivo, vino, cigare, cigarete in okusen prigrizek. Prijazna postrežba.

STERLE RESTAURANT
6216 ST. CLAIR AVENUE

Želimo prav vesele velikonočne praznike vsem našim gostom in prijateljem.

Se priporočamo v bodoče za vaš poset. Pri nas dobite vedno dobro hrano in točno postrežbo. Imaamo lepe prostore za balinjanje.

Se vsem toplo priporočamo.

LOUIS PEČENKO
7308 HECKER AVENUE

ENdieott 2759
BARVAR, PAPIRAR IN DEKORIRAR
Unisko delo

Vesele velikonočne praznike želite in se priporočate za bodoče.

KENmore 4788

THE COOK COAL & SUPPLY CO.
COAL—LUMBER—BUILDERS SUPPLIES
23776 ST. CLAIR AVENUE
FRED COOK, 149 East 225th Street
KENmore 3283

Vesele velikonočne praznike in obilo piruhov želite vsem prijateljem in znancem!

Joseph in Pauline Birk

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE ŽELI NAŠA TVRDKA VSEM SVOJIM PRIJATELJEM IN KLIJENTOM

Se priporočamo

Haffner's Insurance Agency
6106 ST. CLAIR AVENUE

JOHN BREKVAR

A. HAFFNER

